

Giới thiệu Gió Nam Và Hoa Hồng

Thể loại: Hiện đại. Có sủng có ngược, sạch. HE. 1vs1

Editor: Độc Bá Thiên

Sống là không đủ vì người ta phải có nắng mặt trời, tự do và một đóa hoa nhỏ.

Riêng với Tạ Nghiêu Đình mà nói, Trần Như chính là đóa hoa hồng đầy gai độc nhất vô nhị anh từng có.

Cô chính là ánh nắng, tự do mà anh không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Cây kim ngân (*)

(*)Cây kim ngân (Nhãn đông) là một cây thuốc quý.Là loại cây mọc leo, thân có thể vươn dài tới 10m hay hơn. Cành lúc còn non màu lục nhạt, có phủ lông mịn. Cành già chuyển màu nâu đỏ nhạt, nhẵn. Lá mọc đối, đôi khi mọc vòng 3 lá một, hình trứng dài. Hoa hình ống xẻ 2 môi, môi lớn lại xẻ thành 3 hay 4 thùy nhỏ, lúc đầu màu trắng, sau khi nở một thời gian chuyển màu vàng.

Trần Như lại mất ngủ.

Cứ đọc tác phẩm của Mặc Thanh trên sách ngữ văn hết lần này đến lần khác, không biết đã đếm qua mấy ngàn con dê, vẫn không hề buồn ngủ. Thần kinh của cô dường như nhạy cảm tới lạ thường, trong đầu tràn ngập âm thanh hỗn loạn, dưới lầu nào xe chạy bằng điện, tiếng chuông báo vệ, tiếng gió, tiếng lá rụng, thậm chí nghe thấy tiếng sương mù bao phủ mặt đất ngoài cửa sổ.

Đúng sáu giờ sáng, Đinh Tĩnh Nghi rời giường, bên ngoài vang lên tiếng rửa mặt xột xoạt.

Di Đới Hương hàng xóm gõ cửa bước vào, giảm tiếng động xuống thấp hết mức, lải nhải thuật lại mẹ bà đã từng xem vị "thần y" già ấy trị hết bao nhiêu là bệnh khó trị.

Bà nói: “Ông Tạ đã cao tuổi, ngày ngày chỉ trong tu đường ngồi xem bệnh thôi, chỗ đó khá xa, phía nam ngoại ô lận.”

Di nhìn Đinh Tĩnh Nghi nói: “Vi Tiểu Như, em phải nhất định có lòng tin.”

Đinh Tĩnh Nghi bị bệnh đã lâu, cứ hai tuần sẽ hóa trị một lần, đã làm mười hai lần.

Năm nay Trần Như đã học lớp 12, áp lực lên lớp lớn, bà vẫn không để lộ bất cứ dấu hiệu lạ nào. Nhưng bà không biết bản thân nhọt nhọt ồm ồm yếu đã sớm bị Trần Như nhạy cảm trường thành trước tuổi thấy được.

Đinh Tĩnh Nghi mặc áo khoác, ngồi trên ghế trước cửa để đi giày. Lưng bà hơi còng, thân hình vốn gầy gò bị ma bệnh giày vò lâu ngày vô cùng yếu ớt, ánh mắt tiêu tụy mà cô đơn lộ ra ngoài khẩu trang y tế màu xanh.

Trần Như tắm rửa sạch sẽ mặc quần áo mặc chỉnh tề, đi ra nói: “Mẹ, hôm nay chủ nhật con không có tiết, để con đi cùng mẹ.”

Đinh Tĩnh Nghi khẽ giật mình, đưa tay vuốt mấy cọng tóc đen nhánh sáng bóng lộn xộn trên trán.

Đới Hương ngập ngừng kêu: “Tiểu Như....”

Trần Như nói lại một lần nữa: “Mẹ, đi Đới, để con cùng đi với hai người.”

Trong tu đường ở Giang Thành phía nam ngoại thành, trước cửa lớn một dòng xe.

Một ngôi nhà ba tầng cổ xưa.

Bức tường rất cao, cây dây leo màu xanh phủ khắp mặt tường.

Tầng một là hiệu thuốc, ba mặt tường trong phòng đều đặt những tủ làm bằng gỗ nhãn, trên ô tủ nhỏ hình vuông có khám vòng đồng, trên quầy xếp những lọ sứ men xanh gọn gàng, nhãn dán được viết bằng kiểu chữ khải cổ xưa. Hai bác sĩ mặc blouse trắng đứng trong quầy dùng cân đồng bóc thuốc, rồi dùng giấy da trâu bọc lại, nói chuyện khe khẽ.

Rất yên tĩnh.

Lại không vắng vẻ, thậm chí người bệnh rất nhiều, nói chung là luôn có bệnh nhân.

Người bệnh trên thành phố càng ngày càng nhiều, cách chữa bệnh Đông Y cũng dần được chấp nhận.

Nhiều người vì muốn có cơ thể khỏe mạnh nên đến.

Đới Hương đi tới chỗ bàn khám bệnh nói rõ mục đích đến đây.

Cô đi tới: “Tĩnh Nghi, Ông Tạ ở lâu hai, chúng ta lên thôi.”

Đình Tĩnh Nghi gật đầu, quay sang bên Trần Như nói: “Tiểu Như, con ở dưới này chờ mẹ đi.”

Trần Như kéo dài tiếng gọi bà: “Mẹ~~~~~”

Đình Tĩnh Nghi rất kiên trì: “Tiểu Như, ngoan nghe lời.”

Trình tự khám bệnh vô cùng dài dằng dặc.

Tạ Thế Thanh là giáo sư của trường đại học dược Đông Y, sau khi về hưu liền được mời trở lại, ở Giang Thành có chút danh tiếng. Thanh danh của ông quả thật danh xứng với thực, đều dựa vào truyền miệng mà ra.

Lúc ông ngồi xem bệnh không có làm ra vẻ huyền bí, bao giờ cũng là mạch suy nghĩ rõ ràng, dùng thuốc rất chính xác.

Sau khi nhìn qua, ông lại nghiêm túc nhìn bệnh án Đình Tĩnh Nghi mang tới.

Tiết trời đầu thu mát lạnh.

Trong sân có mấy chậu cây cỏ đồng tiền, khả năng sinh trưởng dồi dào như cũ.

Trong không khí nơi nơi tràn ngập mùi thuốc Đông Y, dường như ngay cả gió cũng kham khổ đến vậy.

Trần Như cau mày, ngồi chờ trên cầu thang dưới lầu.

Cô đã từng lên tìm hiểu xem bệnh của Đình Tĩnh Nghi trong Đông Y có thể chữa trị hay không, trong các tin tức vỡ vụn mà cô tìm được qua vài dòng tâm sự của người nhà về thời gian sống sau khi phát bệnh.

Thì cô rất sợ.

Ba mẹ đã ở riêng hơn một năm.

Ba cô là Trần Chi Nhận, ở bên ngoài có người phụ nữ khác, còn có một đứa con trai tám tuổi.

Cô cảm thấy hốc mắt rất đau, mũi rất chua, chỉ muốn rời xa đám người, cô muốn trốn đi đến một nơi yên tĩnh heo lánh.

Trần Như đi vài bước dọc theo hành lang hướng phía sân sau vườn yên tĩnh, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xung quanh.

Sân sau rất lớn, trên những chiếc giá ngay ngắn chỉnh tề bày đầy sàng tre hình tròn, bên trên là thảo dược đã được phân loại đang phơi nắng. Một người đàn ông đứng giữa các giá, anh cúi đầu, đeo bao tay, tay trái cầm một quyển sách, tay phải chăm chú xem xét thảo dược.

Anh mặc một chiếc áo vải rộng màu trắng, áo lông xám hở cổ, quần đen mỏng. Mặt đẹp như tranh, tóc mai gọn gàng, cao lớn khỏe mạnh, như cây gậy trúc đang từ từ đứng đưa trong một thước phim quay chậm.

Cô ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Cứ như anh đang trong tranh, còn cô đang trong phòng quan sát.

Tạ Nghiêu Đình nghiêng mặt nhìn Trần Như.

Lông mày anh hơi nhíu, dường như đang chất vấn vị khách không mời mà đến có mục đích gì.

Trần Như lau nước mắt trên mặt, vội giải thích: “Tôi cùng mẹ tới đây khám bệnh, mẹ tôi đang ở trên tầng.”

Khóe môi Tạ Nghiêu Đình cười nhạt có thiện chí: “Ừ.”

Vốn đến đây, Trần Như nên quay người, rời khỏi thế giới của anh.

Nhưng mà, lại không rời đi.

Ngược lại Trần Như bước vài bước tới gần anh, hỏi: “Anh đang đọc sách gì vậy?”

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu nhìn quyển sách trên tay: “《 Lý luận và thực hành Thần Nông Bản Thảo Kinh》, là sách về thảo dược.”

Quyển sách do Tạ Thế Thanh biên soạn toàn bộ tài liệu giảng dạy trong mười ba năm, anh dành thời gian giúp ông chỉnh sửa và chú thích.

Trần Như gạt đầu, chỉ vào khay cây thuốc dưới tay anh hỏi: “Đây là cây gì vậy?”

Tạ Nghiêu Đình cười trả lời cô: “Là cây kim ngân.”

“Cây kim ngân?”

“Ừm, còn gọi là cây nhẫn đông.”

Tiếng anh trầm thấp, tựa như một dòng suối trong veo trên non chảy xuôi trên mặt đá.

“A, cây nhẫn đông tôi biết, có phải pha trà uống khi đau họng.”

Tạ Nghiêu Đình cười: “Đúng vậy, cây kim ngân là cây thuốc có màu bạc, hiện nay trong y học dùng để chữa bệnh cảm cúm, viêm amidan cấp tính và bệnh lý trực khuẩn.”

Bộ dạng anh cười nhìn rất đẹp, dịu dàng như sương đêm thấm thấu nước trong đêm.

Cô lại hỏi: “Vì sao cây kim ngân lại gọi là cây nhẫn đông?”

Anh nhìn Trần Như thật lâu, rồi lại kiên nhẫn giải thích cho cô: “Loài cỏ này nở hoa ban đầu màu trắng, sau một thời gian dần dần chuyển sang màu vàng. Màu vàng giống như vàng, màu trắng giống như bạc, vì vậy gọi là cây nhẫn đông. Sau khi nở hoa, cho dù ở trong thời tiết mùa đông rét đậm ngập trong tuyết cũng sẽ không héo tàn.”

Trần Như chỉ vào một khay trong giống như nho khô to bằng viên bi nhỏ hỏi: “Còn đây là cây gì?”

Tạ Nghiêu Đình nhú mày, hình như có chút không vui, nhưng vẫn thấp giọng trả lời cô như cũ: “Là cây trinh nữ.”

“Còn cây kia?”

“Xuyên khung.”

Cô gạt đầu, thì ra cây thuốc nào anh cũng biết.

“Anh học ngành gì vậy?” Cô lại hỏi.

“Tôi học đông y.” Anh nói.

Quả nhiên.

Cô cúi đầu trầm ngâm một lúc, dường như đã quyết định xong, hướng về phía anh bộc lộ nói: “Mẹ của tôi bị ung thư, đã làm ba đợt trị liệu bằng hóa chất rồi, nhưng hiệu quả vẫn không tốt. Tôi xem qua trên mạng, có người chữa bệnh bằng uống thuốc đông y. Các anh thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ của tôi phải không?”

Trần Như không biết rằng tại sao hôm nay mình nói nhiều như vậy.

Có lẽ, cô gặp nhiều chuyện không như ý, quá cô độc, 17 năm đột nhiên trôi qua giống như đi vào một ngõ cụt.

Mẹ cô thì cô đơn một mình, gia đình thì tan nát, tương lai thì đầy chông gai.

Đêm dài đằng đẵng, cô cần chút ánh sáng.

Lúc này Tạ Nghiêu Đình mới hoàn toàn dừng công việc trong tay, quay người nhìn Trần Như.

Cô cúi đầu. Làn da trắng vô cùng, tóc đen dài ngang thắt lưng có chút rối, sắc mặt nhợt nhạt, hốc mắt ửng đỏ, hốc mắt đầy quần thâm.

Cô bé này, có lẽ mất ngủ đã lâu rồi.

“Cô tên là gì?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại hỏi vấn đề khác.

“Tôi là Trần Như. Tai đồng trần, không như tơ liễu bởi vì gió đã bắt đầu thổi sọi thô.”

“Thích thơ của Tạ Đạo Uẩn?”

Anh lại hỏi vấn đề không liên quan.

“Không thích. Chỉ nhớ rõ câu này, vì câu này có nhắc tên của tôi.”

“Tôi họ Tạ, tên của tôi là Tạ Nghiêu Đình, Nghiêu Thuần Vũ Nghiêu, nhà ở Túy Ông Đình.”

“Lão ‘thần y’ xem bệnh cho mẹ của tôi cũng họ Tạ.”

Cô cùng anh nói nhiều chủ đề không liên quan tới nhau, tâm tình dần thả lỏng.

Anh cười: “Người đó không phải là lão ‘thần y’, mà là ba của tôi.”

Cô cố chấp nói: “Tất cả mọi người nói ông ấy chữa khỏi rất nhiều bệnh khó chữa. Mẹ của dì Hương cũng bị ung thư, được ông kê đơn thuốc, hiện giờ mỗi sáng sớm đều có thể đi viện Nhân Dân tập khiêu vũ ở quảng trường.”

Tạ Nghiêu Đình nghiêm mặt: “Ba của tôi hành y được năm mươi năm rồi, đã khám không dưới mấy chục nghìn ca bệnh. Trị khỏi hay không, chỉ là vấn đề xác suất. Bác sĩ là người, không phải là thần.”

Trần Như trầm mặc.

Anh không nói chuyện sống chết, nhưng nói chuyện theo ý, cô có chút hiểu.

Mắt Trần Như nhìn trong tay anh cầm tài liệu, hỏi: “Quyển sách này...Anh có thể cho tôi mượn nhìn qua chút được không?”

Cô sợ anh không đồng ý, còn nói thêm: “Lần sau tôi cùng mẹ tới sẽ trả lại cho anh liền.”

Tạ Nghiêu Đình tính tình ôn hòa, liền đưa cho cô: “Đương nhiên có thể xem.”

Cô nhận lấy: “Cảm ơn anh.”

Trần Như trở lại trước nhà, Đình Tĩnh Nghi vẫn chưa xem bệnh xong.

Cô lại ngồi dưới mái nhà hiên, mở quyển sách kia ra xem.

Một tờ giấy trắng kẹp trong sách rơi ra.

Trần Như nhặt từ mặt đất lên, suy đoán cái này dùng để đánh dấu trang.

Cô lật qua, mặt sau là một bài thơ viết tay, Lermontov nhà thơ của nga 《cánh buồm》.

Nét chữ cứng cáp, đặt bút mạnh mẽ, đường nét uốn lượn, câu từ sinh động.

Một cái thuyền cô độc mà vận chuyển tại trên biển

Nó cũng không tìm kiếm hạnh phúc

Cũng không trốn tránh hạnh phúc

Nó chẳng qua chỉ di chuyển về phía trước

Phía dưới là biển rộng trầm tĩnh xanh biếc

Mà đỉnh đầu là vàng Thái Dương vàng óng.

Trên đường về.

Dì Hương lái chiếc xe cũ rời khỏi cổng lớn, Đình Tĩnh Nghi và Trần Như ngồi ở ghế sau.

Trần Như cầm bàn tay gầy khô lạnh buốt của mẹ, nói chắc chắn: “Mẹ, mẹ chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Đình Tĩnh Nghi ôm cô vào lòng, yêu thương sờ lên mái tóc dài của cô: “Mẹ nhất định sẽ tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Trận tuyết đầu mùa đông

Ngày đưa tang Đình Tĩnh Nghi, Giang Thành rơi xuống trận tuyết đầu mùa đông.

Trần Chi Nhận đứng ra tổ chức tang lễ.

Từ bệnh viện đến nhà tang lễ, rồi đến nghĩa trang, tất cả đều đơn giản.

Trần Như ở linh đường trông giữ suốt hai đêm.

Toàn bộ quá trình cô cũng không kiêng kỵ.

Cảm xúc của Trần Như vẫn rất bình tĩnh, ít nhất là ở bên ngoài cũng không có khóc lóc thảm thiết, chỉ là khóe mắt phấp phồng, hai mắt mờ màng. Cô vẫn còn rất tỉnh táo, thậm chí đối với những họ hàng đến cúng viếng vẫn có thể chào hỏi chu toàn. Chỉ là trước khi đi thể đưa được đi hỏa táng, cuối cùng cô cũng không nhìn được nữa, kêu lên một tiếng thê lương: “Mẹ....”

Đới Hương dùng sức gỡ tay của cô ra khỏi quan tài.

Nước mắt rơi đầy mặt bà, một bên khích lệ dỗ Trần Như: “Đưa bé ngoan, để mẹ an tâm đi đi.”

Mọi thứ như dừng lại.

Sinh ly từ biệt, không thể chống lại.

Gió bắc thổi suốt cả đêm.

Trần Như ngủ mơ màng, khi... tỉnh lại, khóe mắt còn đọng lại vệt nước mắt lạnh buốt.

Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào.

Cảnh vật xung quanh rất xa lạ. Ga giường, đồ dùng trong nhà, giấy dán tường, ngay cả mùi, cô đều chưa thích ứng được.

Thần trí cô hỗn độn, dần dần cũng tỉnh táo lại.

Sau khi Đình Tĩnh Nghi qua đời, Trần Chi Nhận mang cô về ở chung với ông và Ngụy Vi.

Trần Như nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra cảnh tối hôm đó.

Không gian yên tĩnh, cây đèn ở góc tường phòng bệnh âm thầm sáng lên. Cô nằm một bên giường, mơ màng ngủ, Đình Tĩnh Nghi tỉnh lại, nhẹ nhàng cầm một bên tay cô.

Trần Như mở to mắt, cũng cầm chặt tay bà, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ?”

Bà nói: “Tiểu Như, cả đời này của mẹ, thất bại trong chuyện tình cảm. Lúc mẹ và bố con ở riêng, đã bàn bạc sẽ đem căn nhà sang tên con, khi đủ 18 tuổi, con có thể tự sống. Trong ngăn kéo ở tủ đầu giường trong phòng ngủ chính có một quyển sổ, không nhiều lắm, đủ trong sinh hoạt, đóng học phí khi lên đại học, mặt mã là sinh nhật của con.”

Hậu sự đã đóng rồi.

Đình Tĩnh Nghi còn nói vài tên người quen cũ, bạn học, bạn thân.

Cuối cùng, bà nói: “Lúc con ra đời, bông tuyết bay khắp thành, ba của con mới đặt cho con tên này. Lúc đấy ông đang công tác ở nước ngoài, về ngay trong đêm, cả đêm chờ trước cửa phòng sanh. Thời điểm bình minh, ông ấy ôm con mới sinh ra, cầm chặt tay của mẹ, kích động khóc thành tiếng. Ông đã từng yêu thương bé con trong lòng.”

Trần Như mở mắt, vén chăn bước xuống giường, cởi áo ngủ đổi thành áo đồng phục.

Áo sơ mi trắng, âu phục màu đen đúng quy củ trên, cổ áo khảm đường viền đính đá đỏ, váy dài cùng màu. Tóc dài đen nhánh buộc lại thành đuôi ngựa, khuôn mặt trắng như sứ, nhỏ nhỏ, non nớt như ngọn liễu đâm chồi đầu xuân.

Bồi Gia là trường trung học trọng điểm, một trường cấp 3 khó thi vào.

Bài học ở đây cũng đủ khiến Trần Như như rớt xuống vạ trượng.

Cô cúi đầu nhìn vòng lụa đen bên cạnh túi sách, cầm lên quần ở tay áo trái, mặc thêm áo khoác lông.

Nhà mới Trần Chi Nhận có ba phòng.

Nhà cũng đã nhiều năm, bố cục coi như hợp lí. Phòng khách nhỏ, có ghế sofa và bàn trà, không có phòng ăn riêng, ngược lại diện tích phòng ngủ lại không nhỏ. Ông và Ngụy Vi ở một phòng, Trần Đồng một phòng, phòng nhỏ nhất chứa đồ dùng.

Trần Như ở tại đó.

6:30, sắc trời vẫn còn sớm.

Trần Đồng học lớp hai tiểu học, tám giờ rưỡi mới đi học, trường học ngay tiểu khu.

Chưa có ai rời giường.

Khu Lão Thành, màu sắc chủ đạo là đen xám, vì sau mấy ngày liên trời đều đổ tuyết nên có chút ảm đạm.

Quán ăn ven đường vì hấp nóng hơi mờ mịt khói trắng.

Lúc Trần Như đi ra ngoài, đi vội vàng đến trạm xe bus, nhảy lên xe bus. Qua mấy trạm, xuống xe tại một cửa hàng lớn.

Đình Tĩnh Nghi tốt nghiệp ở học viện âm nhạc, khi còn sống làm việc trong ban nhạc thành phố.

Hồi bé Trần Như cùng mẹ học piano, kiến thức cơ bản vô cùng chắc chắn, năm trước thi liền qua cấp chín. Đã từng tham gia các loại tranh tài, cũng có lời khen từ cuộc thi cả nước. Cô đem những chuyện này đều ghi vào tiểu sử, hoàn thành tờ rơi piano, cầm theo chai hồ dán, dọc theo trụ điện từ cư xá đến trường đều dán lên..

Sau khi cơ thể Đình Tĩnh Nghi ngày càng yếu, cô liền nghỉ việc ở ban nhạc.

Vì kế sinh nhai, cô đã nhận dạy piano tại nhà, thu phí theo giờ dạy.

Cô vẫn cảm thấy không vui vẻ gì, từ yêu thích nghệ thuật chuyển qua mưu sinh, khó tránh khỏi việc đi vào chỗ bế tắc, tâm trạng của cô càng ảo não.

Trần Như cũng không biết.

Cô không còn cách nào khác, giờ cô rất cần tiền.

Giang Tư Mạc đạp xe từ đình hoa lan của tiểu khu đi ra, nhìn thấy Trần Như đang đi tới cột dán quảng cáo.

Mặt của cô bị gió lạnh thổi chuyển hồng.

Bọn họ là bạn học cùng lớp.

Đưa mắt nhìn phòng học cấp 3, trên mỗi bàn học đều là sách, chất thành cả chồng đầy, như tường thành kiên cố. Trong khe hở của tường thành lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi ngây thơ một mồi.

Trần Như thường xuyên thiếu tiết.

Giang Tư Mạc đã xác định được vị trí cô đứng lúc trước, có ý định vươn tay bóc tờ quảng cáo, giữa đường lại đổi chủ ý. Từ áo anh lấy điện thoại ra, chụp lại tờ quảng cáo.

Khóa học piano cấp tốc, dạy riêng một với một, tự chọn thời gian buổi tối từ thứ hai đến chủ nhật, mỗi giờ dạy được 120 đồng.

Một đồng con số bắt mắt, là số điện thoại liên lạc, đằng sau kèm theo thông tin cấp bậc piano và các giải thưởng.

Đoạn đường gần cổng trường rất hỗn loạn.

Giang Tư Mạc đạp xe vô cùng chậm, suốt từ đầu vẫn đi sau lưng Trần Như, nhìn cô từ xa. Bóng lưng cô rất dễ làm người khác chú ý, mảnh mai, lưng thẳng tắp, độc lai độc vãng, không giống mấy bạn nữ trong lớp cả ngày vui cười cùng kéo bè kết phái.

Rất tàn khốc.

Trương Việt Tây tiến lên, bám vai Giang Tư Mạc: “Hi, anh em, đang nhìn gì mà như kẻ mất hồn vậy.”

Giang Tư Mạc thở dài một tiếng.

Anh chỉ tranh hoặc chữ viết đủ loại khác nhau từ trên xuống dưới của khu học với nội dung ---

Chỉ cần học không chết, liền liền chết vì học.

Khảo thi quá cao phú suất, chiến thắng quan nhị đại. (Kỳ thi như trai đẹp, chiến thắng như đại gia)

Không đau khổ không mệt mỏi, cấp ba thật vô vị, không cạnh tranh, cuộc sống cấp ba thật uổng phí.

Không đợi Trương Việt Tây đáp lại, Giang Tư Mạc đã giẫm chân lên bàn đạp, nhanh như chớp phi xe tới chỗ để xe.

Tiếng chuông tan học bỗng vang lên.

Gần tới kì thi cuối kì, thứ bảy tại trường cấp 3 Bồi Gia, chương trình học đã chiếm nửa ngày. Buổi tối thứ sáu không có tiết tự học.

Việc học càng ngày càng nặng, rất nhiều học sinh ở lại để ôn lại bài học.

Trần Như không có quyết định này. Cô làm xong bài sai trong đề phân tích kỳ thi thử lần trước, liền đem sách giáo khoa cùng bài thi cho vào túi xách.

Nhoáng một cái bóng dáng Chúc An An đã đứng trước mặt. Cô đứng bên cạnh Trần Như, dáng tươi cười sáng lạn lại trong sáng: “Trần Như, thi thử lần này làm được không?”

Vách tường bên ngoài khu học dán đầy bảng điểm thành tích mỗi lần thi cử xong.

Ở lớp này Trần Như bị tụt từ hạng 10 xuống 42 bậc, vị trí đã nằm ngoài 50.

Trần Như đành phải dừng động tác muốn đứng dậy, nói qua loa: “Coi như cũng được.”

Chúc An An: “Thành bại một lần không có nghĩa gì, thành tích của cậu đều rất ổn, lần này xem như quá khản trương đi. Đừng có buồn.”

Trần Như: “...”

“Á...” Đứng sau truyền đến tiếng cười nhạo.

Giang Tư Mạc đọc xong một chồng thi ngẩng đầu, uốn éo thân thể vừa ngáp vừa duỗi thẳng lưng. Buông mí mắt, môi mông khê mím, nhẹ cong môi lên.

Trần Như có thể phát hiện ra trong nội tâm của cậu ta, cô chỉ liếc nhìn xung quanh một cách bình thường.

Cho tới nay, thành tích học tập của Giang Tư Mạc luôn tốt làm cho người thân phục, luôn là học sinh, người lại khiêm tốn, ít nhất ở ngoài mặt. Lại nhiều lần đạt giải cao trong các cuộc thi Olympic Số học, trường học cũng ghi tên cậu ta trong danh sách học sinh được cử đi học.

Tương lai xán lạn.

“Thi thử lần này của mình cũng không tốt, thật thất vọng.” Chúc An An tựa lưng vào ghế ngồi, cười thờ dãi một hơi.

Trần Như thuận miệng hỏi câu: “À, vậy thi lần này cậu bao nhiêu điểm?”

Chúc An An: “Ài, kém lắm, lần thi này có 689 điểm, đặc biệt môn vật lý tổng hợp rất kém. Nếu kỳ thi Đại Học năm sau cũng thi như vậy, mình chỉ có thể học lại thôi.”

Trần Như: “...”

Chúc An An: “Trần Như, cậu muốn thi đại học nào?”

Trần Như: “Không biết nữa, đến lúc đó xem điểm đi.”

Chúc An An: “Chúng ta cùng lên thành phố thi đi, còn có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Trần Như còn chưa đáp lại phản nhiệt tình này của cô, sau lưng đã truyền đến một câu: “Vây cũng nói, ngộ nhờ cô thi được 689, sẽ phải học lại một năm rồi sao.”

Là Giang Tư Mạc.

Cậu ta từ chỗ ngồi đứng lên, thân hình cao lớn đẹp trai, có cảm giác ngọt ngào. Cậu ta không nhìn Trần Như, với tay đem áo khoác khoác trên vai trái, tay kia mang theo túi sách, đi ra phòng học.

Chúc An An liếc cậu ta một cái, đỏ mặt, mím môi, không nói lên lời.

Tuổi trẻ khí thịnh, thật sự là quá cay nghiệt, không nề mặt tý nào.

Trần Như đeo túi sách lên, thấp giọng nói: “Tớ còn có việc, đi trước.”

Trên đường từ phòng học đến cổng trường, đi qua sân bóng rổ.

Nhìn qua lưới sắt. Trần Như lại thấy Giang Tư Mạc.

Trái bóng từ trong sân bay ra ngoài, vừa vọt lắt tới bên chân của cậu ta, có người nói lớn nhờ cậu ta ném lại.

Giang Tư Mạc đặt áo khoác cùng túi sách xuống đất, nhặt trái bóng nâng quá đỉnh đầu, hai tay hơi dùng sức, trên bầu trời xẹt qua một vòng cung nước chảy mây trôi, màu cam tròn vũng vàng rơi vào bên trong khung, xuyên qua màng lưới, vô cùng hoàn mỹ.

Thân hình thẳng tắp, đường cong cánh tay mạnh mẽ, động tác tiêu sái lưu loát.

Tiếng hét chói tai từ các nữ xinh vẩy xem bên sân.

Điện thoại vang lên, Giang Tư Mạc lấy từ túi áo ra, trên màn hình hiện ra bốn chữ, ‘sư thúc’ Mườì Bảy.

Là Tạ Nghiêu Đình.

Trong khóa học, Tạ Nghiêu Đình kế thừa ý chí của ba học Đông Y. Nhưng cân nhắc qua sự suy thoái của Đông Y, anh lại tự học thêm song ngành Trung Tây Y, sau đó là nghiên cứu sinh cũng là học trò cuối cùng của ông cụ Giang, chuyên về y học lâm sàng, hiểu biết nhiều thứ. Ông cụ chỉ có một đứa cháu độc tôn đó là Giang Tư Mạc.

Ông cụ Giang mất năm trước, hôm nay là ngày giỗ của ông.

Ba mẹ của Giang Tư Mạc đều ở Mỹ, ngày này cũng chỉ có Tạ Nghiêu Đình có thể tới đón Giang Tư Mạc chờ tới mộ thôi.

“Mạc Mạc, chú đợi cháu trước trường học.” Tạ Nghiêu Đình giống ba mẹ của Giang Tư Mạc chỉ gọi tên.

Dịu dàng hiền hậu, kiệm lời, đối xử với mọi người rất hòa hợp, đây là ấn tượng của Giang Tư Mạc về anh.

Hình như cậu ta chưa từng nhìn thấy người ‘sư thúc’ không hơn mình mấy tuổi này nói chuyện lớn tiếng...

Tạ Nghiêu Đình đỗ xe bên lề đường cạnh trường cấp 3 Bồi Gia.

Trời đầy mây, mây thấp nặng, tất cả đều xám xịt, giống như đang sắp nổi lên một trận mưa to như trút nước.

Trần Như đi ra từ cửa hàng hoa cạnh trường học, đeo cặp sách trên vai, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, cầm ngọn, đầu hơi cúi, trong ngực ôm bó cúc trắng, gói bằng giấy bọc, không nhiễm một hạt bụi.

Xa xa Tạ Nghiêu Đình nhìn thấy cô đi lên xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-3: Canh gùng

Phía nam ngoại ô Giang Thành, núi sát ven sông, là nơi có phong thủy tốt theo sách nói.

Đường núi mới tu sửa, một đường dẫn lên nghĩa trang giữa sườn núi. Công trình kiến trúc đều là màu đen xám, làm sắc trời u ám càng nổi bật, khối dày đặc, như một bức thủy mặc lâu đời.

Hôm nay là năm mươi bảy ngày của Đình Tĩnh Nghi.

Trần Như nhìn sắc trời, sợ mưa rơi càng lúc càng lớn, xe bus không chạy qua, không thể trì hoãn, rất nhanh từ nghĩa trang đi ra. Cô lại không mang ô, đứng dưới mái che mưa 20 phút vẫn không thấy bóng dáng xe bus.

Trời mưa lạnh, lại thật yên tĩnh.

Trên đường núi càng thêm vắng vẻ. Thỉnh thoảng có mấy chiếc xe riêng phóng nhanh đi qua, khiến nước bắn tung tóe.

Trần Như dù mặc áo khoác lông dày, nhưng vẫn cảm nhận rõ được gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Mắt cô nhìn điện thoại di động không có hiển thị nào trên phần mềm gọi xe, đội mũ áo lông lên trên đầu, không tự chủ được co rúm lại dưới bả vai.

Trong hoàn cảnh này làm cô thấy mình thật cô độc, bất lực.

Lòng chua xót kéo dài thậm chí kêu gào vượt qua nỗi đau của sinh lý từ biệt. Người chết như ngọn đèn đã tắt, nhưng những chuyện sinh hoạt vụn vặt hàng ngày tra tấn cứ như quá trình nước chảy đá mòn, chậm chạp mà khắc sâu. Vào giờ khắc này, lòng chua xót cứ không phòng bị chút nào tràn ra, ngự trị chặt chẽ trong lòng cô.

Tạ Nghiêu Đình lái xe ra tới cổng nghĩa trang.

Giang Tư Mạc ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không có cài dây an toàn, xe phát tiếng kêu nhắc nhở càng lúc càng lớn. Cậu đang cúi đầu chơi di động trên tay, không để ý trong lòng.

"Mạc Mạc, thắt dây an toàn."

Giang Tư Mạc thấp giọng: "Ừ" rồi một tay chơi, tay kia thắt dây an toàn, ánh mắt một khắc cũng không rời màn hình điện thoại.

Tạ Nghiêu Đình mỉm cười: "Chơi hay lắm sao?"

Đột nhiên cậu không còn hào hứng, dừng lại nghiêng mặt qua, hỏi hốt giải thích: "Không thấy thú vị, không có ý nghĩa gì, chỉ để giết thời gian mà thôi."

Cậu lại bổ sung thêm một câu: "Nếu như tương lai cháu có cơ hội chế tác trò chơi, chắc sẽ hay hơn trò này."

"Thời điểm điền bảng nguyện vọng cho kỳ thi Đại Học có thể ghi danh công việc tương lai."

Tạ Nghiêu Đình đối với mộng tưởng của người trẻ dù sao vẫn giữ nguyên thái độ cổ vũ.

Giang Tư Mạc xùy cười một tiếng: "Chú còn không biết ba mẹ cháu sao? Chú nghe tên của cháu, từ lúc cháu sinh ra liền quyết định là phải học y đấy."

Tình huống nhà họ Giang, Tạ Nghiêu Đình đại khái biết rõ một ít.

Hạnh Lâm thế gia, con đường mà sư huynh sư tỷ bồi dưỡng cho Giang Tư Mạc độ cao hài hòa vừa phải, ăn nhịp với nhau.

Giang Tư Mạc nhìn màn mưa qua cửa sổ, lại quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó đánh xuống cửa sổ xe. Một chồng âm thanh trách móc...mà bắt đầu: "Dừng xe, dừng xe, dừng một chút..."

Mưa đã rơi nhỏ hơn. Trần Như đã dọc theo đường núi rồi đi một đoạn đường.

Sắc trời toàn bộ màu đen, không có đèn đường. Cũng không biết Giang Tư Mạc như thế nào liếc qua liền nhận ra cô.

Tạ Nghiêu Đình dừng xe ở ven đường, bật nháy đèn hai bên, sau đó xuống xe cầm một cái chặn lông từ ghế sau đi ra. Giấc ngủ của anh vẫn trong tình trạng không tốt lắm, có đôi khi càng mệt mỏi càng ngủ không được, cần yên tĩnh, rất sợ nơi ẩm ỉ. Lúc trực ca đêm tại bệnh viện lớn, ngẫu nhiên trong xe đường thân một chút.

Trần Như ngồi ở ghế sau, hơi cúi đầu, mái tóc cắt ngang trán bị mưa làm ướt, sắc mặt vì rét lạnh mà có chút trắng bệch, lông mi run rẩy, trong mắt hơi đọng nước. Cầm hơi nhón, bả vai đơn bạc mà gầy yếu, lộ ra có chút chột vạt.

Tạ Nghiêu Đình giữ im lặng, một lần nữa khởi động xe, chỉnh nhiệt độ sưởi trong xe tới mức cao nhất.

Giang Tư Mạc liếc nhìn Trần Như: "Cởi áo khoác ướt ra trước, rồi đắp thảm sưởi lên."

Trần Như làm theo, lại nghiêm túc nói câu: "Cảm ơn."

Giang Tư Mạc vốn muốn hỏi gì đó, nhưng từ kính chiếu hậu bắt gặp cô cởi áo khoác sau lộ ra trên cánh tay trái vòng lụa đen, giật giật miệng, không lập tức lên tiếng.

Một lát sau.

Giang Tư Mạc giới thiệu sơ lược: "Bạn học của cháu, tên Trần Như."

Anh nghiêng mặt qua, hướng Trần Như: "Tôi là sư thúc."

Trần Như nhìn qua kính chiếu hậu thấy ánh mắt Tạ Nghiêu Đình vẫn hết chăm chú nhìn đường phía trước. Âu phục tím, áo sơ mi trắng như tuyết, cà- vạt cũng màu trắng, sạch sẽ, tuấn lãng, trông mắt đẹp, như là ngôi sao trên trời.

Con đường dài, ngày mưa, lại vừa lúc có gió lớn, trên đường kẹt xe nghiêm trọng. Sau khi về đại lộ, phanh đèn liên tiếu, trên cầu vượt uốn lượn như một

bãi đèn biển. Tầng cao nhất của đài truyền hình chiếu sáng bằng đèn chữ thập, bị màn đêm và pha lê biển ảo thành cảnh tượng kỳ lạ trong phim

Giang Tư Mạc đề nghị: "Chúng ta đi ăn cơm trước được không?"

Trần Như vội vàng nói: "Không cần, chờ tôi tới chỗ tàu điện ngầm là được rồi."

Mặt Giang Tư Mạc không đổi sắc, nói: "Có một quán ăn tên Phúc Thiệu, làm thức ăn chay ăn rất ngon đấy, gần nhà chú của tôi, buổi tối chú ấy có ca trực đêm, vừa vặn phải đi về thay quần áo."

Tạ Nghiêu Đình cười, tập trung lái xe.

Giang Tư Mạc vụng trộm nhìn anh lâm điệu bộ hỏi: "Đúng không, tiểu thúc?"

Khóe môi Tạ Nghiêu Đình hơi vênh, thấp giọng phối hợp với cháu nhỏ: "Đúng vậy, buổi tối tôi có ca trực đêm."

Trong khoảng thời gian ngắn Trần Như không thể nghĩ ra được lý do từ chối.

Phúc Thiệu nằm ở vị trí náo nhiệt nhưng bên trong quán rất yên tĩnh. Bên ngoài không có biển hiệu, sau khi tiến vào có một mùi đàn hương nhàn nhạt, bố trí cực kỳ tinh xảo lịch sự tao nhã. Tầng đá gạch xanh, cùng kiểu phong cách ngăn cách, nóc nhà lục giác cùng ánh sáng đèn cung đình tao nhã mà mềm mại. Đồ ăn bài trí thẳng tắp, viết tay tiểu Khải, phác ra kém cỏi lại hào phóng.

Vừa ngồi xuống đã có quản lý tới chào hỏi. Tạ Nghiêu Đình vốn là cố vấn nguyên liệu làm thức ăn chay cho quán ăn này.

Anh gọi đồ ăn sau mới về nhà thay quần áo. Một lát sau, nhân viên phục vụ bưng ấm trà gừng: "Bác sĩ Tạ phân phó phòng bếp nấu. Nói mọi người mắc mưa, đề phòng bị cảm."

Giang Tư Mạc vẻ mặt ghét bỏ: "Cậu uống đi. Tôi chịu không được mùi gừng."

Trần Như nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm. Canh gừng trong trà bỏ thêm táo đỏ và đường đỏ, có một loại ngọt cay độc đáo, trong chốc lát toàn thân đã đổ mồ hôi, rất ấm áp, cả đầu ngón tay đều có độ ấm.

Trần Như hỏi: "Bác sĩ Tạ là chú của cậu thật sao?"

Giang Tư Mạc cười nói: "Nhìn rất trẻ phải không. Thực ra, chú ấy là học trò của ông nội tôi, đệ tử cuối cùng. Cả đời ông nội tôi chỉ thu nhận được mười bảy học trò."

Trần Như gật đầu.

Giang Tư Mạc cười mở trò chuyện, hỏi rất nhiều vấn đề, Trần Như đều trả lời rất đơn giản, có khi liền chỉ một hai câu chữ.

Cậu cũng không để trong lòng.

Rất nhanh Tạ Nghiêu Đình đã trở lại. Anh mặc đồng nhất một bộ áo màu đen, cổ tròn, lộ ra cổ áo sơ mi trắng, quần đen dài. Áo khoác dài cời bỏ, khoác lên cánh tay.

Ánh mắt Trần Như lướt qua menu dc viết bằng chữ tiểu khải: Lần đầu tiên, mười lăm, tiếp nhận ăn.

Giang Tư Mạc giải thích: "Đây là quán ăn chay, rằm mỗi tháng đều phát thức ăn miễn phí. Tôi đã tới hai lần, người xếp hàng toàn là người già lang thang gần đây, là bố thí chân chính."

Trần Như: "Lần sau có cần giúp đỡ, có thể gọi tôi."

Mắt Giang Tư Mạc sáng rực lên, quay đầu nhìn về phía Tạ Nghiêu Đình: "Chú tôi là người phát động hoạt động này đó."

Tạ Nghiêu Đình đương nhiên hoan nghênh Trần Như gia nhập, nhưng mà anh suy xét tương đối lâu, một là nhiệm vụ thiết yếu của bọn nhỏ vẫn là chương trình học trên trường học, hai là công việc công ích coi trọng nhất phải có kiên trì, nếu như tham gia cho náo nhiệt vậy thì không được

Anh hỏi Trần Như: "Vì sao muốn làm công ích?"

Trần Như suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: "Tôi cảm thấy công ích rất thú vị, rất ý nghĩa. Anh xem, từ thiện và công ích là nhãn hiệu của minh tinh trên một công ty. Hơn nữa còn giúp được những người cần giúp."

Giang Tư Mạc cười ra tiếng: "Ha ha ha... Cùng chí hướng, tôi thực thực sợ cậu nói là muốn một chút tình cảm của mỗi người đấy."

Ăn cơm xong.

Tạ Nghiêu Đình phải đến bệnh viện trực, tiện đường chở Giang Tư Mạc về nhà trước.

Đèn rực rỡ, trong không gian xe buýt kín chỉ còn hai người bọn họ, Trần Như. Không ai nói chuyện, cảnh đêm ôn hòa, hoa mai di động.

Cô đã trầm mặc một lát, chủ động nói: "Sách của anh vẫn ở chỗ của tôi, sau này tôi không còn cơ hội đến từ đường nữa."

Tạ Nghiêu Đình nở nụ cười: "Còn tưởng cô không nhớ ra tôi."

Trần Như cúi thấp đầu, miễn cưỡng làm lộ ra nụ cười tươi có chút đau khổ: "Tôi không muốn kể chuyện nhà trước mặt bạn học. Mẹ của tôi qua đời rồi, bố có người phụ nữ khác, hiện tại tôi sống cùng một chỗ với bọn họ. Quả thật nói ra rất "áo diệu", như nói lại tóm tắt nội dung của một bộ phim cầu huyết."

Ánh mắt Trần Như nhìn về phía khác.

Cô không muốn kể chuyện gia đình mình tan vỡ với người khác. Bởi vì cô sớm hiểu, cái thế giới này không có cái gọi là cảm động, người thống khổ trong mắt người khác đều là truyện cười.

Tạ Nghiêu Đình nhìn ra được, cô không muốn kể nữa, hoặc là không nói được nữa.

Anh nói sang chuyện khác: "Sách đọc thấy sao, có phải rất buồn tẻ?"

Trần Như ở đằng sau ưỡn thẳng người, đứng về phía trước: "không đâu, tôi thấy rất thú vị đó. thì ra hạt dẻ, quả sơn trà, quả quýt và gừng còn có thể làm thuốc."

Tạ Nghiêu Đình giương mắt nhìn: "Đều là cây thuốc ăn được. Bụng rỗng ăn vào là cây ăn quả, người bệnh ăn là cây thuốc."

Trần Như nói: "Ừ, tôi rất thích ăn quýt, thích ăn nhất trong các loại quả vì nó mang mùi hương của trái tất. Nhìn anh biên soạn sách, mới biết được cây quýt có một loại... Có một loại có thể ức chế tế bào ung thư."

Anh nói tiếp: "Nomilin."

Cô cười: "Đúng rồi, đúng rồi."

Mưa suốt mãi không ngừng.

Rẽ vào đường Ngô Châu, hai bên đường phố đều là phòng cũ tan hoang. Phần lớn năm sáu tầng là cao nhất, không có thang máy, công trình kiến trúc khoảng thập niên 90. Mở mắt lấy khối trắng ven đường ăn phủ kín cùng sạp trái cây, như là ảnh thu nhỏ cảnh sinh hoạt vụn vặt.

Đây mới là nơi thuộc về cô.

Trần Như kiên trì muốn xuống xe tại giao lộ.

Tạ Nghiêu Đình đưa cho cô một cây dù màu đen lớn.

Trên đường về anh nhận được điện thoại, vội vàng đến bệnh viện, nói về sau có việc cần giúp đỡ có thể tìm anh.

Trần Như biết anh ta khách sáo. Nhưng không nhiều lời, gạt đầu, vẫy tay về hướng anh vừa đi. Bọn họ không lưu giữ bất kỳ phương thức liên lạc nào, nhất định cũng sẽ không gặp nhau, có thể trở thành người qua đường.

Nghiêu Đình nhanh chóng lái xe đi.

Trên đường nhận được tin nhắn đến từ Giang Tư Mạc, anh thừa dịp dừng đèn đỏ mở ra xem.

Chỉ có một hàng chữ: "Cháu muốn học đánh đàn piano."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-4: Sài hồ Quế chi thang*

Edit: loveyoumore3112

(* Là bài thuốc dùng cho người có thể lực yếu, bị lạnh, thiếu máu, các chứng thuộc huyết đạo, mất ngủ ở người thần kinh quá mẫn cảm.)

Trần Chi Nhận có một đội ngũ kỹ sư, đăng ký thành lập một công ty xây dựng nhỏ.

Nhận xây các công trình, sửa đường, xây nhà nhiều tầng, lắp đặt thiết bị... khắp nơi. Vài năm trước quả thật kiếm lời không ít, nhưng nghề này có một quy tắc bất thành văn, nhiều đội kỹ sư lớn thầu lại một dự án đều phải trả trước một khoản tiền rồi mới có thể bắt đầu khởi công. Môi trường chung không tốt lắm, vậy nên đến cuối năm mới có nhiều chủ thầu và công nhân nhảy lầu vì không thu hồi được vốn như vậy.

Trần Chi Nhận cũng không phải ngoại lệ.

Mấy năm nay có lỗ có lãi, nhưng ít nhất vẫn duy trì được cân bằng thu - chi.

Nghề nghiệp càng ngày càng theo quy tắc, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tép riu. Bởi vì dây xích tài chính đứt mà hằng năm các công ty phá sản nhiều như cá diếc sang sông.

Mấy tháng trước, Trần Chi Nhận tiếp nhận một dự án, là một công ty xây dựng có năng lực thầu lại công trình sửa đường.

Ở ngoại ô phía tây Giang Thành, trả tiền trước khởi công sau.

Trần Như đứng trước hiên nhà cao tầng gập ô lại.

Đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang bị hỏng đã lâu rồi, cả không gian tối đen như mực. Mùa đông phương Bắc, hàng xóm tự ngấm hiểu với nhau chông than tổ ong ở chỗ ngoặt cầu thang, khiến không gian nơi công cộng không tính là hẹp tự nhiên trở nên chật chội.

Trần Như một hơi leo lên tầng 5.

Cánh cửa cách âm không tốt, tiếng người cãi nhau ở căn nhà phía đông vang lên không nhỏ.

Ngụy Vi: “Cuối năm rồi, tiền từ công trình lại không có, nhiều người vẫn đang chờ được trả lương như vậy, lại còn là một số tiền lớn, tài khoản công ty đã trống rỗng từ lâu rồi, đi vay chỗ nào được chứ?”

Trần Chi Nhận tức giận lớn tiếng nói: “Dù vậy cũng không thể động đến cái nhà kia được.”

Trần Như nắm lấy cán ô thật chặt.

Giọng của Ngụy Vi cũng cao lên mấy deciben: “Chúng ta cũng đâu còn cách nào khác. Thế anh nói phải làm sao bây giờ?”

Trần Chi Nhận im lặng.

Ngụy Vi: “Ông nhìn con bé đi, đến ở đây lâu như vậy, lại không thèm nhìn tôi một cái. Ngày ngày tôi nấu cơm cho nó ăn, không có công lao cũng có khổ lao. Mặt thì cứ như đang đi đòi nợ, tôi vẫn chưa thấy được bộ dáng của nó đấy...”

Giọng của Trần Chi Nhận nhỏ đi một chút. “Ngôi nhà đó là nhà Tình Nghi để lại cho Tiểu Như.”

Ngụy Vi: “Nhà đó không phải cũng có nửa phần của anh sao?”

Trần Chi Nhận không nói gì.

Ngụy Vi thấy có hy vọng, hạ giọng xuống chậm rãi khuyên nhủ: “Em biết trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì. Nhưng anh nghĩ thử xem, giá nhà ở khu đó giờ đã cao đến mức nào rồi. Bán căn nhà đó đi thì tiền lương của công nhân, tiền nợ mua vật liệu xây dựng đều được giải quyết, không chỉ giải quyết mỗi vấn đề cấp bách trước mắt mà chờ sang năm lại ra tay, mua một căn nhà ở khu mới, người một nhà chúng ta đều ở cùng nhau.”

Bà ta còn nói: “Dù sao anh cũng phải nghĩ tới con trai anh chứ, nó không thể ở đây cả đời được.”

Trần Chi Nhận mệt mỏi tựa vào xô pha, lấy ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa hút.

Không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

Vợ chồng nghèo khổ có trăm chuyện phải buồn bã.

Tay Trần Như nắm lấy chiếc ô, từng bước từng bước đi xuống tầng dưới. Thật lòng mà nói, quá đau lòng lại trở thành chết lặng, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, suy nghĩ tê liệt, đáng lẽ cô không nên có bất kỳ một sự chờ mong nào nữa.

Bên ngoài mưa vẫn còn rơi.

Cô mở ô, máy móc lấy điện thoại ra nhìn thời gian, sau đó đi bộ đến ga tàu điện ngầm.

Ban đêm trên tàu điện ngầm rất ít người, đều là những chú chim mệt mỏi trên đường về nhà.

Trần Như tựa đầu lên cửa sổ thủy tinh.

Trong chớp mắt, tàu điện ngầm chạy thẳng vào bóng đêm, tựa như một con gió gào thét xuyên thẳng qua trái tim.

Lúc Trần Như về đến nhà đã gần nửa đêm.

Trần Chi Nhận gọi điện thoại tới, cô nhận cuộc gọi, nói rằng buổi tối sẽ làm bài tập ở nhà bạn học sống gần đó.

Trần Chi Nhận cũng không hỏi thêm gì nữa.

Ông chẳng nhớ hôm nay là ngày đặc biệt gì. Thực tế, ông đang bị áp lực lớn về khủng hoảng nợ nần, ngay cả việc gọi điện thoại cũng là do Ngụy Vi nhắc, sau đó ông mới nhớ tới gọi cho Trần Như.

Trần Như đổi giày.

Để chống bụi, những đồ dùng còn lại của ngôi nhà đều được những tấm chăn cũ phủ lên. Dưới cửa sổ phòng khách trống trơn, lúc đầu ở đó vốn đặt một chiếc đàn piano, là chiếc đàn mà Đinh Tĩnh Nghi khi còn sống đã dùng rất nhiều năm, sau đó vì để bù vào tiền nợ nần mua thuốc men mà bán mất.

Kỳ thật Trần Như biết bà luyện tiếu không nổi.

Mẹ cô rất yêu quý chiếc đàn piano kia, mỗi ngày đều lau chùi nó sáng bóng.

Đêm lạnh như nước, âm thanh tĩnh mịch.

Trần Như lấy trong tủ ra một bộ chăn gối, trải giường chiếu ra.

Nước không quá nóng. Cô cảm thấy cực kì mệt mỏi, tắm rửa qua loa xong liền mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, thứ bảy.

Trần Như cảm thấy toàn thân đều không có chút sức nào, đầu cũng đau. Nhưng cũng không đến nỗi không chịu được. Cô lấy tay thử sờ lên trán, đoán rằng ngày hôm qua mắc mưa nên bị cảm lạnh khiến cơ thể phát sốt.

Cô quen thuộc đi tới hiệu thuốc nơi công tiểu khu mua một hộp thuốc, bóc ra hai viên thuốc con nhộng, lấy nước uống.

Hai tiết đầu tiên của buổi sáng là tiếng Anh, chữa các lỗi sai trong bài thi mẫu.

Tiếng chuông tan học vừa reo lên, Trần Như lập tức thả lỏng, nằm gục trên bàn học, mặt bên trái gối lên cánh tay, sắc mặt tái nhợt.

Giang Tư Mạc yên lặng nhìn cô chăm chú một lúc, cậu ngồi phía sau Trần Như, vừa vặn có thể nhìn thấy bờ vai gầy yếu của cô. Cậu lấy ngón tay chọc chọc sau lưng cô.

Trần Như chống tay đỡ cơ thể vươn dậy, ghé lại gần phía sau. “Sao thế?”

Giọng nói yếu ớt, còn hơi khàn.

Giang Tư Mạc nhíu mày: “Bị cảm à?”

Trần Như: “Ừ, có chút cảm.”

Cô lại hỏi, “Hôm qua cậu cũng mắc mưa, không bị làm sao chứ?”

Giang Tư Mạc khinh thường: “Đến cả hắt xì tôi cũng không bị. Con gái đúng là yếu ớt.”

Trần Như cười gượng gạo.

Cậu hỏi: “Có muốn đi gặp bác sĩ không?”

Trần Như lắc đầu: “Không cần đâu, tôi vừa uống thuốc rồi.”

Lần này ốm là ốm cả một tuần.

Cuộc sống ở trường trung học, một ngày hay một tháng đều không có gì khác biệt.

Chẳng biết tại sao, tỏ ra về lớp Piano hoàn toàn không nhận được sự quan tâm của ai cả. Tình trạng nghẹt mũi của Trần Như rất nghiêm trọng, đôi lúc phải há miệng ra để thở. Cô biết bệnh tình của mình không tốt, cũng không sốt ruột đi quản chuyện kia.

Lại đến buổi chiều thứ sáu.

Ngón tay Giang Tư Mạc cả buổi chiều đều gõ tới gõ lui trên màn hình điện thoại. Khi đi học thì len lén để điện thoại trong ngăn bàn, lúc tan học lại trắng

trợn để hắt lên mặt bàn.

Đưa cậu đi khám bác sĩ. Tôi đợi ở cổng trường.

Quá mạnh bạo, ấn backspace xoá.

Tôi giúp cậu hẹn với chú tôi, cậu biết y thuật của chú tôi rất tốt mà. Cậu cảm lâu quá, cần phải gặp bác sĩ.

Quá dài dòng, ấn backspace xoá.

Mỗi phút đồng hồ với năm cuối đều rất quý giá, không muốn chậm trễ bài vở thì cậu phải đi khám bác sĩ.

Quá già dối, ấn backspace xoá.

Tiếng chuông reo lên kết thúc tiết học cuối cùng.

Trương Việt Tây cầm trái bóng rổ đến gần Giang Tư Mạc nói: “Anh em, đi thôi.”

Giang Tư Mạc cúi đầu nhìn điện thoại.

“Cậu nhìn cái gì đấy?”

Vừa nói vừa vờn tay qua.

Giang Tư Mạc lập tức úp ngược điện thoại xuống, tức giận nói, “Đã nói hôm nay tớ không đi chơi bóng.”

Trương Việt Tây tự dưng gấp tai bay vạ gió, giận dữ bỏ đi.

Trần Như thu dọn bàn học xong, đứng dậy.

Cô nhìn thoáng qua Giang Tư Mạc dường như tâm tình đang không tốt lắm, nói: “Tôi đi trước đây. Tôi phải đi khám bác sĩ.”

Bởi vì nghẹt mũi mà giọng khàn khàn.

Giang Tư Mạc: “...”

Trần Như nhớ tới cuốn sách tài liệu Đông y trong cặp, quay người lại hỏi: “Bác sĩ Tạ có ở bệnh viện không? Tôi muốn khám chỗ anh ta.”

Giang Tư Mạc: “...”

Tất cả các bệnh viện đều có cùng một vấn đề, đông đúc chật chội.

Bệnh viện Đông Y cũng không ngoại lệ.

Trần Như đeo cặp sách, trong cặp có cuốn sách Đông y vốn là tài liệu giảng dạy kia, trong tay cầm cái ô mà anh đưa cho cô lúc trước. Cô đứng chờ trước cửa phòng khám bệnh, chính giữa có bức ảnh cao tầm 20 cm của Tạ Nghiêu Đình, nền đỏ, áo khoác trắng, nở nụ cười vô dục vô cầu, rất dịu dàng.

Chẳng biết tại sao, cô dường như bị nụ cười cuốn hút, môi cong lên cười nhẹ.

Y tá gọi tên.

Trần Như đáp lại, theo y tá vào phòng của Tạ Nghiêu Đình.

Lúc trước cô và Đình Tĩnh Nghi vài lần cùng nhau xem qua tài liệu Đông y. Trong ấn tượng của cô, sự khác biệt lớn nhất giữa Đông y và Tây y là, Đông y thông qua việc nhìn, nghe, thấy, hỏi để chẩn đoán bệnh, mà Tây y là dùng các dụng cụ kiểm tra.

Phân khoa trong Đông y không rõ ràng lắm.

Điểm tốt của Đông y là bệnh gì cũng có thể chữa được.

Lúc còn bé Tạ Nghiêu Đình thể chất rất yếu, thuộc loại mới sinh ra đã yếu ớt.

Ba anh là Tạ Thế Thanh đưa anh về ở với ông bà, cùng ông nội Tạ sống ở dưới chân núi tám, chín năm, linh khí cây cỏ từ từ cân bằng âm dương, cơ thể được dưỡng tốt. Gia đình có tiếng là học giỏi, cha truyền con nối.

Việc anh dễ dàng tiếp nhận Đông y là vô cùng hợp lý.

Tạ Nghiêu Đình ngẩng đầu nhìn Trần Như, cười nói: “Đúng là cô, tôi nhìn thấy tên cô, còn tưởng chỉ là trùng tên thôi.”

Trần Như ngồi đối diện anh.

Cô đem sách và ô đặt trên bàn, “Trả lại anh. Cảm ơn.”

Anh nhận lấy, để qua một bên.

Anh đùa: “Gặp tôi một giờ mất 20 tệ, chỉ vì muốn trả những món đồ này, thật không có lời chút nào rồi.”

Trần Như cũng cười.

Giọng mũi cô nghèn nghẹt: “Tôi bị cảm một tuần rồi, uống thuốc, châm cứu mà không thấy đỡ. Vì thế thử sang đây chữa bằng Đông y.”

Tạ Nghiêu Đình nghiêm túc quan sát sắc mặt cô.

Anh hỏi: “Uống thuốc gì?”

Trần Như nhớ lại, thành thật đáp: “Vitamin C, thuốc cảm Khang, rễ Bản Lan nấu nước.”

Anh nhíu mày, mở đèn quan sát, lấy cặp kính trùng trên bàn: “Há miệng.”

Trần Như: “A.”

Tạ Nghiêu Đình nhìn kỹ cuống lưỡi và cổ họng cô, sau đó ý bảo cô đặt cổ tay lên gối bắt mạch. Sau đó anh nhẹ nhàng đặt ba ngón tay lên cổ tay cô, đôi mắt yên lặng trong một chốc.

Nhiệt độ cơ thể của cô đang cao, khiến làn da của anh càng trở nên mát lạnh.

Ngón tay của anh dài và trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà, cắt vô cùng gọn gang sạch sẽ. Khoảng cách giữa hai người rất gần, xung quanh lại vô cùng yên tĩnh. Cô nhìn vào đôi môi có chút trắng nhợt của anh, khẽ hạ mắt xuống.

Chóp mũi, xung quanh, toàn bộ không gian đều tràn ngập mùi thuốc.

Bắt mạch xong mà Trần Như vẫn còn ngẩn ngơ suy nghĩ.

Tạ Nghiêu Đình thấy đôi mắt khác thường của cô, hình như bị nhìn chăm chăm có hơi mất tự nhiên, anh cười nâng ngón tay lên búng nhẹ trên trán cô một cái. Rất nhẹ, lực được nắm giữ vô cùng tốt, giống như vừa mới chạm đến là đã rời đi.

Anh cười hỏi: “Cô gái à, nhìn gì vậy, mắt hồn như thế?”

Trần Như lúc này mới phản ứng lại, giống như bị phỏng mà lập tức chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Cô cảm thấy máu trong người dường như lập tức chạy hết lên đầu, đầu óc vì phát sốt mà hoàn toàn ngây ngốc, mặt đỏ như cây lựu chín. “Nhìn... anh... cái bản đồ phía sau anh.”

Bức tường sau lưng anh ngồi có dán một bức tranh vẽ bản đồ huyết vị con người.

“Bệnh của tôi không có gì đáng ngại chứ?” Cô lần nữa tìm được giọng nói của mình.

Anh nghiêm trang trả lời: “Bề ngoài là cảm lạnh, gan và lá lách hư nhược, mạch yếu. Triệu chứng của người yếu ớt do bị cảm.”

Trần Như nghe không hiểu, mở to hai mắt nhìn anh.

Tạ Nghiêu Đình cong môi cười: “Không phải chuyện lớn gì đâu, buổi tối uống thuốc rồi ngủ một giấc, ngày mai sẽ khá lên.”

Anh còn nói: “Lần sau không nên uống thuốc bậy bạ, sớm đi bác sĩ, không nên để trễ mới đi khám.”

Trần Như gật gật đầu: “Được.”

Tạ Nghiêu Đình cất giọng gọi y tá ở bên ngoài bước vào.

Anh lấy bút máy ra, vừa ghi vào giấy vừa căn dặn cô: “Uống sài hồ quế chi thang. Xuống hiệu thuốc lấy thuốc, sắc thuốc với lửa nhỏ, uống ba lần.”

Trần Như cúi đầu, đây là lần thứ hai cô thấy anh viết chữ.

Sài hồ, hoàng cầm, bán hạ, quế cành, gừng, cam thảo, táo tàu, mỗi ngày một lần, uống nước sắc.

Sau tên của các loại thuốc có ghi cả trọng lượng.

Cách viết vô cùng thành thực, thanh nhã trung hoà mà chất phác, dòng chữ mơ hồ như phiêu dật thành một áng văn.

Rất đẹp.

Trần Như rất thích, muốn viết phỏng theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1: Náo loạn ở bệnh viện

Khách sạn Lệ Tư ở khu Thiên Hà Giang Thành, Lâm Giang, là khu có vị trí thuận lợi tốt nhất.

Trần Như ngồi chờ tàu điện ngầm đến, thời điểm tàu đến là lúc trời đã tối. Gần cuối năm, đường Giang Biên dành cho người đi bộ được trang trí bằng đèn cầu hình giọt nước, đủ mọi màu sắc, giống như đi vào biển sao.

Khách sạn có một quán cà phê.

Nóc nhà làm bằng thủy tinh, đón ánh sáng không gì sánh được. Ban ngày có thể nhìn trời xanh, buổi tối có thể ngắm trăng sao.

Phong cách lắp đặt thiết bị cũng không phải khách sạn năm sao truyền thống xa hoa hùng hồ như vậy, nhưng lại súc tích. Trên bục đại sảnh đặt một cây đàn Piano tam giác màu trắng. Một cô gái trẻ tuổi người mặc lễ phục ngồi trên ghế, đột nhiên lại gảy bài «Vũ khúc Hungary số năm».

Tiết tấu điều chỉnh hơi chậm, chậm rãi mà bình tĩnh, cùng ca múa xung quanh mừng cảnh thái bình rất tương xứng.

Thời gian nghỉ giữa giờ Trần Như nhận được cuộc điện thoại phỏng vấn, cô còn tưởng là lừa đảo.

Hai ngày cuối tuần, buổi chiều không có tiết học. Năm giờ đến tám giờ, mỗi tiếng được một trăm đồng. Lại không lỡ giờ tự học buổi tối, quả thực là chuyện tốt.

Chu Hằng ngồi trong quán cà phê gần vị trí cửa sổ.

Chỗ này cách âm vô cùng tốt, vền vền ánh sáng đèn treo nhu hòa, ấm áp không chói mắt. Chu Hằng mặc áo sơ mi, chân dài vắt chéo nhau, áo khoác tùy tiện để ở một bên. Thần thái bình thản, nhìn qua rất sáng sủa lại khôn khéo.

Trước mặt là một ly cà phê đá, đã uống được một nửa.

Từ trong túi xách, Trần Như lấy ra một sấp tài liệu đã sao chép: "Đây là giấy khen thưởng của tôi trong cuộc thi so tài cả nước, còn có giấy chứng nhận cấp bậc."

Anh nhận lấy, tùy ý lật vài tờ xem.

"Đãi ngộ đã nói với cô rồi chứ?"

Trần Như gật đầu: "Rồi."

"Cô vẫn đang đi học, vậy thời gian có ảnh hưởng gì hay không?"

"Dạ, tạm thời ở trường không có buổi học vào chiều chủ nhật. Nếu như có thay đổi, tôi sẽ báo cho anh sớm chuẩn bị."

Chu Hằng nhẹ gật đầu, ra hiệu cho nhân viên phục vụ tới, sau đó chỉ chiếc piano trong đại sảnh: "Mang cô ý qua đánh thử một bài."

Trần Như suy tư một lát, một tay thử mấy nốt, sau đó đặt hai tay lên phím đàn.

Liszt « Chuông ».

Kĩ thuật đơn giản, tiết tấu nhẹ nhàng, lại có chút kỳ ảo trong màn đêm yên tĩnh.

Chu Hằng không hiểu nhiều về âm nhạc. Mắt anh nhìn xuống chỗ Trần Như. Cô gái này còn rất trẻ, vì lòng tự tôn, cố ý chọn một ca khúc khó. Cô hơi cúi đầu, ánh mắt không ở trên phím đàn, lưng thẳng tắp vừa gầy yếu, tư thế ngồi rụt rè lại ưu nhã.

Điện thoại vang lên.

Chu Hằng đứng dậy nghe máy: "Cũng đang định gọi điện cho anh đây, Trần Như đã đến. Giờ đang đánh đàn."

Tạ Nghiêu Đình nghe được đầu bên kia điện thoại loáng thoáng tiếng nhạc, nói: "Lần này làm phiền cậu rồi."

Chu Hằng: "Khách sáo gì chứ. Tiện tay mà thôi. Và lại nơi đây cũng đang thiếu người chơi đàn."

Anh hỏi: "Là bạn của Mạc Mạc?"

"Ừm."

Chu Hằng tán thưởng: "Đánh đàn không tệ."

Tạ Nghiêu Đình cười nói: "Vì để cho bạn của nó nhận việc này, Mạc Mạc lén lút xé tất cả đơn khóa học piano do cô dán từ trường học tới những nơi gần trường."

Hoàn tất một khúc.

Trần Như trở lại chỗ, một lần nữa ngồi phía đối diện Chu Hằng.

Trong lúc này, anh luôn nghiêm cẩn tự kiểm chế, mang lại cảm giác lạ lẫm hướng về Trần Như làm cô thấy tự ti. Chu Hằng nhìn ra cô không được tự nhiên, nhìn theo ngón tay cao gầy giao nhau cùng một chỗ của cô, ánh mắt chuyển đến người cô, cười nói: "Quần áo chúng tôi sẽ cung cấp, cô chỉ cần đến trước 20 phút kịp thay ca là được."

Trần Như nhấp môi nói: "Dạ. Cảm ơn anh."

Trở về muộn, trong bếp còn đồ ăn.

Trần Như mang hộp đồ để trong tủ lạnh.

Từ khi Đới Hương biết Trần Như sẽ dọn tới đây, ba ngày đầu giúp cô cùng cả nhà ăn cơm. Nhà cô là nhà ba thế hệ, trong nhà có người già và trẻ nhỏ, Trần Như cảm thấy gây phiền toái cho bà, đã viện cớ từ chối mấy lần.

Bà thường xuyên làm cơm mang tới đây.

Mở tủ lạnh ra, thấy gói thuốc của phòng dược. Tạ Nghiêu Đình kê đơn 3 ngày uống thuốc, Trần Như khỏi ốm không sai biệt lắm. Mỗi lúc về đến nhà trời đã tối, mang gói thuốc bỏ vào lò vi sóng, uống một chén nóng hổi, trong nhà khắp nơi nồng nặc mùi thuốc.

Ở cuối một mảnh giấy, ngày mai là ngày tái khám.

Thời gian gần đây thật khó nấu.

Âm u, cô độc, lo nghĩ, áp lực, thi cử ừn ừn kéo đến, hạng từ trên xuống dưới.

Trần Như ngực xuống bàn một lúc rồi ngồi dậy làm một đề tiếng anh. Mớ từ điển oxford ra, nhìn thấy thẻ kẹp sách trắng trong kia. Cô cầm trong tay, ngây ngốc một lát.

Đôi khi con người có thể trở nên rất thần bí, Mặc dù cô và Tạ Nghiêu Đình không tính là quen thuộc, nhưng bình thường anh làm người khá đơn giản, có đôi khi cảm thấy, anh giống như một loại thảo dược có thể đem lại cho người ta cảm giác thư thái.

Ngày hôm sau, tại bệnh viện trung y Giang Thành.

Gần đây phòng khám xảy ra sự cố. Người chết là một ông lão hơn tám mươi tuổi, được bệnh viện huyện đưa tới, nguyên nhân tử vong là do bệnh si ngốc. Trong đêm yên ắng không có tiếng động, vì đèn cấp cứu không được bật lên, nên không có ai ở đó cả. Sáng sớm hôm sau, lúc bảo mẫu đi vào để rửa mặt cho ông cụ thì mới phát hiện ra sự việc. Hiện tại quan hệ giữa bệnh viện và người nhà người hết đang căng thẳng, tất nhiên người nhà của ông cụ không chịu từ bỏ ý đồ.

Nghe nói ông cụ kia cả đời bận rộn với sự nghiệp, còn chưa từng được gặp con trai của mình, không ngờ ngày hôm sau vòng xoáy màu đen đã như gió thổi đến.

Muốn có kết quả chính xác nhất, phải làm thêm một bước giải phẫu. Nhưng mà người nhà của người chết không đồng ý, vẫn một mực chắc chắn đây là sự cố trong khi chưa bệnh, luôn luôn chống lại các bác sĩ. Mỗi ngày đều có người ngồi trước cửa bệnh viện đốt một đồng giấy lớn để tang. Còn mang theo một cái băng biểu ngữ màu xám trắng rất lớn.

Vốn không khí ở bộ phận khám bệnh đã u ám nay còn thêm lộn xộn.

Trần Như ngồi ở chiếc ghế đặt tại hành lang, chờ đến lượt mình một lúc thì có việc xảy ra.

Một đám người xông đến, hai người dẫn đầu giờ lên một cái vòng hoa cực lớn. Nhét chung một chỗ với những người đến khám bệnh, kêu khóc ầm ĩ mấy ngày liền, trong đại sảnh lập tức chướng khí bay mù mịt, ồn ào nhốn nháo.

Y tá trưởng đứng ra, cao giọng chặn lại nói: "Các người trật tự chút đi."

Đám người đứng bên trái của người đầu húi cua, chẳng biết từ khi nào đã lấy ra ống tuýp, loảng xoảng một tiếng nện bảo vệ đứng gần quầy, lớn tiếng la ầm: "Người đã chết, tại sao các người lại không có chút hối hận nào! Ba tôi khi sống là một người hiền lành, nói không có sẽ không có, các người là hung thủ giết người! Tôi sẽ kiện các người!"

Y tá trưởng tức giận, chỉ ra ngoài cửa: "Vậy mời các người đi báo, đừng có ở chỗ này làm loạn."

Người đàn ông tóc húi cua sắc mặt liền thành tím đen: "Mẹ kiếp, tôi đây không nói chuyện với bà, gọi người phụ trách ra đây cho tôi."

Phía sau ông ta hơn mười người lại bắt đầu lớn tiếng phụ họa, hô đánh hô nện. Hai ba cô y tá đều lùi về sau. Y tá trưởng trấn an tình hình, thấp giọng phân phó người phía sau: "Gọi bảo vệ, báo cảnh sát."

Trần Như đứng trong đám người ở phía ngoài.

Một năm qua, cô và bệnh viện gặp nhiều trường hợp này rồi. Quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, quả thật là phức tạp nhất trên đời, mỗi người một vẻ. Bác sĩ, người nhà bệnh nhân, truyền thông. Ba bên kiểm tra bản chất của nhau, lại không tin tưởng lẫn nhau; cộng thêm phần lớn tranh chấp dân sự vụn vặt, mỗi chuyện đều như một đồng búi nhủi, nói không rõ, bảo chẳng xong. Cảnh sát cũng không quản lý được.

Tạ Nghiêu Đình nghe thấy ồn ào bên ngoài, liền từ phòng khám đi ra.

Anh khoác một chiếc áo blouse trắng, mũi cao thẳng, đuôi mắt hơi nhếch lên, giữa lông mày khó giấu được vẻ mệt mỏi. Hôm nay anh còn có ca trực đêm, lại ngồi cả ngày trong phòng khám. Giờ phút này, anh thực sự rất mệt.

Trần Như theo bản năng đi lên phía trước hai bước, chào hỏi anh.

Tạ Nghiêu Đình đứng trước cô, lông mày nhíu sâu lại: "Sao cô lại ở đây?"

Không đợi câu trả lời từ Trần Như, anh đã giờ tay từ phía dưới lên, đứng thế phòng thủ, thấp giọng nhắc nhở: "Cô ở đây chờ tôi, đừng có tới gần."

Cô gật đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Dạ."

Tạ Nghiêu Đình đi đến chỗ đám người ầm ĩ kia.

Trần Như nhịn không được, liền thập thò đi sau anh vài bước.

Tạ Nghiêu Đình còn chưa đi đến, bạo động đã nổi lên.

Không biết hai bên nói câu gì, hay do tinh thần xúc động khó kiềm chế. Từ một tiếng sắc nhọn liền có một tiếng kêu, máu từ mặt y tá trưởng chảy ra, xuyên thủng lớp áo xanh da trời, ngay lập tức trở nên hỗn loạn.

Tạ Nghiêu Đình rất nhanh chạy về phía trước, ngăn chặn một người mang theo ống tuýp.

Các nhân viên an ninh bệnh viện vây tới hai ba tên.

Y tá trưởng vịn tay vào lan can gần tường rồi đi được một đoạn, thì đột nhiên ngã lăn ra đất. Mọi người xếp hàng vừa nãy đều theo bản năng tìm chỗ tránh xa. Có người chạy thẳng tới cửa khác để ra. Trần Như không động đậy, đứng cạnh y tá trưởng. Trên trán cô có máu, tóc xõa che nửa mặt. Trong lòng bàn tay cũng có máu, sền sệt rơi trên mặt đất, như bị đổ thùng sơn đỏ. Tình cảnh khiến người ta sợ hãi.

Trong nội tâm Trần Như có chút sợ hãi.

Người đàn ông tóc húi cua bị đẩy ngã lúc trước đứng lên, lắc đầu, khôi phục thần trí, cầm ống tuýp trên mặt đất lại.

Trần Như vội vàng đỡ toàn thân y tá trưởng dậy. Cô kéo y tá trưởng đi được không bao xa, đã bị người kia đuổi tới. Trần Như đem người che chở, chỉ vào hướng cửa lớn, la lớn: "Cảnh sát đến, cảnh sát đến rồi!"

Người đàn ông tóc húi cua quay đầu nhìn lại, vừa liếc nhìn, quát: "Con nhỏ này, đừng xen vào việc vào người khác, tránh ra cho tao."

Trần Như không hề động đậy, trừng to mắt nhìn ông ta.

Đối diện là người đàn ông mắt đỏ, ống tuýp trong tay giờ cao trên không trung mang theo một nguồn gió lạnh.

Trần Như ôm đầu, nhắm mắt cam chịu số phận.

Có người nhào tới chắn phía trước, cùng lúc xô đẩy gã xuống đất. Trần Như mở mắt ra, ngẩng đầu lên liền thấy sắc mặt bình tĩnh của Tạ Nghiêu Đình, không đợi cô vui mừng, người đàn ông tóc húi cua kia từ trên mặt đất đứng dậy, lại xông tới.

Không kịp phòng thủ.

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Tạ Nghiêu Đình chọn cách đơn giản nhất, anh ôm chặt lấy Trần Như, đem cô cùng y tá trưởng đè vào trong góc, một mực bảo vệ.

Bên tai Trần Như ong ong, không nghe thấy bất kỳ âm thanh xung quanh nào.

Nước mắt cứ thế rơi không ngừng. Lồng ngực như có kim đâm, một mảnh rối loạn. Toàn bộ thế giới dường như chết lặng. Cô có thể suy đoán được ông tuýp kia đã đánh vào lưng Tạ Nghiêu Đình, anh bóp chặt hai tay mình giữ cho cơ thể không bị rung chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2: Thăm bệnh (2)

Sau đó cảnh sát tới, kiểm tra hiện trường, lại ghi chép một lần nữa.

Mấy người mang vũ khí bị chế ngự dẫn đi. Còn lại một đám người đốt giấy để tang ngã ngổ dưới đất, mặt không cảm xúc, không khóc cũng không ảm ĩ. Cảnh sát đứng một bên, lạnh lùng nhìn. Phòng khám bệnh viện đông như trẩy hội, từ cảnh tượng trong phim *Young and Dangerous* ở Vượng Giác, Du Ma Địa* trở thành một vở kịch văn nghệ ngũ giảng tứ mỹ**.

(*Phim *Young and Dangerous: Reloaded* (Người trong gang hồ) kể về những tay gian hồ xứ Hồng Kong mới nhất nổi loạn chém giết lẫn nhau, những vụ thanh toán của các tay chân đàn anh, đàn em và các thế lực của Đoàn Gia.

Vượng Giác là một khu vực hành chính thuộc quận Du Tiêm Vượng, tây Cửu Long, Hong Kong.

Du Ma Địa, là một khu vực của quận Du Tiêm Vượng ở phía nam bán đảo Cửu Long, Hồng Kông.

Du Ma Địa cùng với Tiêm Sa Chủy và Vượng Giác được gộp lại từ những chữ cái đầu tiên để đặt tên cho quận Du Tiêm Vượng, Hồng Kông.

** ‘Ngũ giảng’: Nói văn minh, nói lễ phép, nói vệ sinh, nói trật tự, giảng đạo đức

‘Tứ mỹ’: Tâm linh mỹ, tiếng nói mỹ, hành động mỹ, hoàn cảnh mỹ)

Yên tĩnh hiếm có.

Khi cảm xúc của Trần Như bình ổn lại, đã gần mười hai giờ đêm. Cô kiệt sức đi ra khỏi bệnh viện, ngồi một mình ngắm người bên lề đường ở khoảng sân rộng.

Xung quanh khoảng sân lộ thiên là một vòng đèn đường sáng rực ngay ngắn, chiếu rọi cảnh ban đêm sáng như ban ngày.

Ở hiện trường có những người nhiều chuyện lấy điện thoại ra quay video.

Trong thời đại thông tin, dư luận lan truyền rất nhanh. Trần Như vượt mở màn hình, Weibo đã đăng tin rồi. Hàm răng cô cắn đốt ngón tay trở bên phải, đọc xong rồi. Thì ra, khoảng thời gian mà cô tưởng như tương đối dài này hóa ra cũng chỉ có hơn hai phút mà thôi. Hành động chớp nhoáng trong chớp mắt, động tác nhào người qua lấy thân ra bảo vệ của Tạ Nghiêu Đình hoàn toàn làm ra mà không chút nghĩ ngợi.

Trần Như bủi môi, chớp mũi đau xót, trong đôi mắt to vốn đã hồng hồng lại rơi nước mắt.

Lúc Tạ Nghiêu Đình được đưa đi cấp cứu, ý thức vẫn còn tỉnh táo. Nhưng trên phần lưng truyền tới đau đớn vô cùng như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào khiến thần trí anh dần trở nên mơ màng, trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời. Trước mặt là những khuôn mặt mờ mờ ảo ảo chồng chéo lên nhau, trên mặt Trần Như còn vương nước mắt, cặp mắt nhìn anh chằm chằm không chớp mắt.

Anh mê man thiếp đi.

Khi anh tỉnh lại lần nữa, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Cơ thể đang ở tư thế nằm sấp, nằm trên giường bệnh, lọt vào mắt đều là một màu trắng tinh, trong tai còn có âm thanh chói tai. Anh hơi di chuyển, nghiêng người khẽ ho một tiếng, trên lưng truyền đến loại đau đớn như bị dao cắt.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra.

Diệp Đình đi tới, phía sau là di Hứa bảo mẫu, trong tay cầm một bình cháo giữ nhiệt. Vốn hai người đều nhẹ chân nhẹ tay. Thấy động tác của Tạ Nghiêu Đình, Diệp Đình dứt khoát nhào tới bên mép giường, vành mắt ửng đỏ hai tay chấp trước ngực cảm tạ Bồ Tát: "Rốt cuộc con đã tỉnh lại rồi. Tối hôm qua nhận được điện thoại của lão Trầm, mẹ bị dọa sợ thiếu chút nữa bất tỉnh luôn rồi."

"Mẹ... Con không sao." Giọng Tạ Nghiêu Đình khàn đặc, hữu khí vô lực, hết sức yếu ớt.

Diệp Đình oán giận, vươn ngón tay khẽ đẩy đẩy trán anh: "Còn cậy mạnh. Hồi đó đáng lẽ không nên nghe theo lời ba con, học y khoa gì chứ. Thật là đáng sợ mà. Cái nghề này, cũng quá nguy hiểm. Đang yên đang lành lại bị đánh thành như vậy. Hơn nữa, đó cũng không phải là bệnh nhân của con, thể này thì sẽ có bao nhiêu kẻ thù bao nhiêu thù oán chứ. Mẹ lại chỉ có một đứa con trai này..."

Tạ Nghiêu Đình không nói gì, nâng mắt ngăn chặn lời mẹ anh.

Di Hứa rót một ly nước ấm, cầm ống hút vào, đưa tới.

Diệp Đình đưa tay nhận lấy, đặt bên môi Tạ Nghiêu Đình, cho anh uống nước, động tác nuốt rất nhỏ cũng sẽ mang đến đau đớn sâu sắc trên lưng. Anh lại cúi đầu ho khan, sống lưng nhất thời cứng đờ. Anh hơi nhắm mắt lại, mặt cứng đờ, rừ mắt chịu đựng. Những triệu chứng này, chẩn đoán cơ bản cũng chẳng qua chỉ là ngoại thương phần lưng, tổn thương phần mềm, rạn nứt xương sườn, tâm phế khí huyết ứ trệ.

Coi như là may mắn.

Di Hứa quay người đi vắt một chiếc khăn nóng. Diệp Đình đứng bên mép giường, cúi người chậm rãi lau tay lau mặt cho anh: "Ngủ một lát đi. Lão Trầm nói bệnh viện trao cho con phần thưởng khen ngợi đặc biệt. Đề con nghỉ ngơi thật tốt."

"Buổi chiều con sẽ xuất viện." Anh khẽ nói.

Đúng như dự đoán, bên truyền thông nghe tin lập tức hành động, chờ cảnh sát lấy khẩu cung, còn có toàn bộ lãnh đạo lớn nhỏ của bệnh viện, đoàn đoàn tốp tốp kéo tới đây. Tạ Nghiêu Đình đã không còn ở phòng bệnh.

Trần Như cả ngày đi học cũng không yên lòng.

Trong giờ học tiết thứ hai buổi chiều.

Gần tới cuối năm, kỳ nghỉ đông sắp tới, cuộc thi cuối kỳ cũng đang tiến tới gần kề. Trung Quốc từ xưa tới nay chính là đại quốc thi cử, kỳ thi đại học càng là nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng của đại bộ phận các gia đình. Phần lớn người đều dốc toàn lực, khiến mọi người xung quanh cũng bị không khí này lây nhiễm. Giờ phút này, ngay cả hành lang cũng ít hẳn đi tiếng cười nói trêu đùa.

Giang Tư Mạc cũng đã xem video trên mạng đó.

Cậu tức giận vô cùng, hai tay cầm bài thi vật lý lên nộp nắm thành quả đấm, đốt ngón tay phát ra tiếng răng rắc: "Nếu như lúc ấy tôi ở đó, xem tôi có phé tên kia không. Mấy ông già to con, đuôi đánh phụ nữ thì có bản lĩnh gì chứ. Một đám khốn nạn, cặn bã xã hội."

Trần Như quay mặt sang, nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ Tạ thế nào rồi?"

Giang Tư Mạc: "Tôi nghe bà Diệp nói, buổi trưa đã tỉnh lại rồi. Nằm úp sấp, khắp lưng đều là vết thương, lỗ tai sắp điếc luôn."

Trần Như nghe được trong lòng vương vís, nhất thời rối rắm thành một cục.

Ngày hôm qua tình hình nhốn nháo hoảng loạn, cũng không có ai hỏi đến cô. Cô ghi khẩu cung xong, liền đợi thật lâu bên ngoài phòng cấp cứu, cho đến khi bác sĩ trực phát hiện ra cô, nói cho cô biết Tạ Nghiêu Đình đã được đưa đến phòng điều trị, đã uống thuốc rồi, vẫn đang hôn mê. Cô mới rời đi.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Trần Như đã cầm lấy cặp sách, lao ra ngoài như viên đạn vừa được bắn đi.

Đến bệnh viện, không gặp được anh.

Trần Như vẫn nhớ rõ địa chỉ nhà Tạ Nghiêu Đình. Cô không chút do dự ngồi xe điện ngầm đến, lại gọi cho Giang Tư Mạc hỏi số điện thoại và số nhà Tạ Nghiêu Đình. Hơn nữa thẳng thắn nói rõ là muốn đến thăm.

Đầu bên kia điện thoại nhất thời hơi khựng lại, nhưng không nói thêm điều gì.

Khi thật sự đến cửa tiểu khu, Trần Như trái lại có chút do dự. Cô tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu đôi nhân xử thế, cũng không thể cứ thế hai tay trống trơn tới cửa thăm hỏi. Huống chi Tạ Nghiêu Đình còn là ân nhân cứu mạng của cô. Trần Như bán khoán một vòng, mua một túi quýt ở cửa hàng hoa quả bên đường. Màu cam, nhỏ nhỏ, hương thơm ngào ngạt, cầm trong lòng bàn tay, tựa như một chú vịt con tròn xoe.

Lúc chuông cửa vang lên, Tạ Nghiêu Đình vừa mới tỉnh lại.

Trong thuốc giảm đau có thành phần gây buồn ngủ. Anh ở trong cảnh vật quen thuộc mà ngủ cả một buổi chiều, tinh thần đã khá lên rất nhiều.

Khách không mời mà đến.

Tạ Nghiêu Đình mở cửa. Anh mặc áo lót màu trắng cổ tròn, bên ngoài khoác một chiếc áo hồ cổ lông cừu màu đen, trên sống mũi là chiếc kính đen, sắc mặt so với mấy lần trước, tái nhợt âm ỉ. Thấy Trần Như, trong đôi mắt có ý cười lan ra: "Sao lại là cô?"

Trần Như khoác áo khoác, bên trong là đồng phục học sinh, hai vai đeo cặp sách, tay phải giơ lên một túi quýt. Tóc tai lộn xộn bởi vì chạy bộ mà rơi xuống bên môi, cô theo bản năng đưa tay lên vén tóc ra sau tai: "Tôi tới thăm bệnh."

Trong căn phòng ấm áp hơn hẳn, nhiệt độ rất cao.

Trần Như ngồi xuống, có chút nóng. Cô cởi áo khoác khoác lên trên tay vịn, quay đầu nhìn lướt qua. Phòng khách có một cửa sổ sát đất lớn chiếm cả mặt tường, trong bóng đêm ánh đèn mờ mờ. Ghế sofa bằng vải bố màu nâu lạnh, vật dụng trong nhà xung quanh đều là màu gỗ đơn giản ấm áp, rất hài hòa, phong cách Trung Quốc giản đơn súc tích cô đọng.

Phòng khách rất lớn, ngăn cách với phòng ngủ bằng một tủ sách, được phân loại sắp xếp đầy các loại sách.

Tạ Nghiêu Đình từ phòng bếp đi ra, cầm một ly nước ấm, cười nói: "Xin lỗi, chỗ tôi không có đồ uống nào khác."

Trần Như vội vàng đứng dậy, nhận lấy từ trong tay anh: "Nước lọc là được rồi, cảm ơn."

"Mấy đứa nhỏ không phải đều thích uống nước ngọt sao? Mặc Mặc mỗi lần tới đây đều phàn nàn trong tủ lạnh không có Coca."

Trần Như cau mày, nhỏ giọng thanh minh: "Tôi đâu còn nhỏ nữa."

Tạ Nghiêu Đình tới gần, vịn vào lưng ghế sofa, chậm rãi ngồi xuống. Trong góc phòng một chiếc đèn đặt dưới đất được bật lên, ánh sáng màu cam ấm áp, đường nét sườn mặt anh dưới ánh sáng nhàn nhạt hiện ra rất dịu dàng. Trần Như nghiêm túc quan sát sắc mặt của anh, hiểu ra tin tức Giang Tư Mặc nghe được có lẽ đã được phóng đại thêm.

Nhưng vẫn hỏi anh: "Anh không sao chứ?"

Anh nói đùa: "Không sao cả. May mà giờ là mùa đông, tôi mặc dày. Nếu không cũng không dám ra ngoài lấy đá chơi đá."

Trần Như lại hỏi: "Có đau không?"

"Một chút thôi."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng: "Tôi đã uống thuốc giảm đau, thật sự cũng không quá đau."

Trần Như gật đầu.

Tạ Nghiêu Đình liếc mắt nhìn túi quýt trên bàn trà trước mặt, đưa tay lấy một quả cầm trong lòng bàn tay. Khóe môi anh nở nụ cười tươi sáng dịu dàng, thấp giọng khen ngợi: "Hành động hôm qua của cô rất dũng cảm."

Trần Như cúi thấp đầu, trên gò má cô lướt qua một vệt đỏ ửng nóng rực, có chút ngượng ngùng.

Cô nói: "Trước kia tôi rất rất thích tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. Tôi còn nhớ rõ, trong sách có câu, đại khái nói là, sinh ra là người, nếu không thể bảo vệ đất nước chống ngoại xâm, cũng nên hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổn phò nguy. Bảo vệ người yếu là điều chúng ta nên làm."

Tạ Nghiêu Đình ngờ ngạc, bị lời nói của cô chọc cười, cười xong nghiêng mặt đi khẽ ho khan vài tiếng, động tới vết thương sau lưng, trên trán nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Anh thấp giọng nói: "Cô vẫn còn nhỏ, lại là con gái. Lần sau khi ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, không nên liều lĩnh quá, bảo vệ tốt cho mình trước đã."

Trần Như hỏi: "Vậy tại sao anh lại lấy thân ra giúp?"

Tạ Nghiêu Đình bị hỏi. Bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi là đàn ông. Không thể ngồi yên không đếm xỉa tới."

Trần Như phản bác: "Lúc ấy trong hành lang bệnh viện cũng có rất nhiều đàn ông. Mật y tá trường chảy máu, bọn họ có người trốn ra xa, có người lại lấy điện thoại chụp hình quay video, hẳn là chuẩn bị đăng lên Weibo lần gửi cho đám bạn bè."

Anh nâng khóe môi, ngón tay thon gầy vừa lột vỏ quýt, vừa thấp giọng nói chuyện phiếm cùng cô: "Đạo đức không có tiêu chuẩn, không thể vạch ra được. Phần lớn mọi người, khi gặp phải tình huống như vậy cũng sẽ có lựa chọn như thế thôi."

Trần Như rất cố chấp, nhấn mạnh: "Nhưng anh không có."

Tạ Nghiêu Đình cười, sắc mặt dù trắng bệch nhợt nhạt, nhưng trong ánh mắt là vui vẻ khó giấu, anh không phản đối lời của cô nữa.

Tạ Nghiêu Đình bỏ đi đầu quả quýt, giữ lại một phần đáy nhỏ. Trong không khí có hương thơm tươi mát yên lặng lan tỏa, nhẹ lấy một vài sợi xơ trắng bên ngoài xuống, những mùi quýt tản ra, giống như hình dáng một đóa hoa sen.

Bàn tay trắng nõn bóc quả quýt mới. Một cảnh tượng vô cùng kiều diễm.

Anh đưa cho Trần Như: "Cô ăn đi."

Trần Như lấy lại tinh thần: "Cho tôi, vậy anh không ăn sao?"

Anh lắc đầu, giọng nói có chút mơ màng: "Lạnh quá. Lần trước không phải cô đã nói, rất thích ăn quýt sao."

Tìm Trần Như khẽ động, nhận lấy. Thì ra anh vẫn nhớ.

Dường như Tạ Nghiêu Đình có chút ngượng ngùng, lại thấp giọng nói: "Cả ngày nay tôi chưa ăn gì cả, có hơi đói bụng. Chỉ cần gọi điện đặt hàng chút thôi, không ngại ở lại ăn chút cháo với tôi chứ."

Quán cháo gần đó, nhân viên đưa đồ ăn rất nhanh đã đến.

Trần Như xung phong nhận việc đi mở cửa, ôm đồ vào. Cô đứng trước bàn ăn, mở nắp từng chén cháo. Là cháo thịt nạc trứng muối, còn có chút đồ ăn nhẹ khác.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-3: Người về trong đêm gió tuyết (3)

Sau khi ăn xong, Tạ Nghiêu Đình lại mời Trần Như uống trà.

Trà La Hán quả tự pha với trần bì (*).

(*) Trần bì: vỏ quýt để lâu năm, một vị thuốc trong đông y.

Thả lá trà vào nước sôi để nó nở ra, sau đó nước chuyển từ nhạt sang đậm, hương thơm bay vào miệng sẽ có cảm giác mềm mại đầy ngọt ngào. Trần Như cảm xúc, không nhịn được khen một câu: "Trà này, tại sao uống vào lại thơm như vậy."

Anh cười: "Trẻ con đều thích uống đồ ngọt."

Trần Như phồng mặt lên, có chút mất hứng.

Anh rất am hiểu về việc chăm sóc sức khỏe: "Buổi tối uống cái này sẽ không sợ bị mất ngủ."

Chẳng biết từ lúc nào ngoài cửa sổ đã có những bông tuyết bắt đầu rơi xuống.

Con đường vắng vẻ rất nhanh đã tích tụ thành một tầng màu trắng mỏng, khiến những ngọn đèn dầu trông càng tiêu điều hơn. Trần Như đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn về cây cầu ở phía xa, tình trạng giao thông hình như có chút hỗn loạn, có vẻ là đã gặp chuyện gì đó. Cô trẻ con dẫu mỗi lần.

Cả ban công được đóng chặt, dọn dẹp vô cùng ngăn nắp, trên kệ gỗ có trồng mấy chậu cây, hoa mọc sum suê đầy ban công trông rất đẹp đẽ và thanh tịnh.

Trần Như giơ tay lên sờ vào một phiến lá sum suê xanh biếc.

"Đây là ngải cứu." Tạ Nghiêu Đình dọn dẹp xong, đi tới phía sau cô nói.

Mùi rất dễ chịu, rất có cảm giác của đồng ruộng.

Trần Như phục hồi lại tinh thần, thu lại ánh mắt của mình, ngượng ngùng nói một câu: "Tôi không nhận ra, còn tưởng đây là cần tây chứ. Nhưng mùi lại không giống lắm."

Anh hỏi: "Cô thích ăn cần tây sao?"

Cô lắc đầu: "Không. Tôi thích ăn thịt, thịt bò, thịt gà, thịt cá sụn lợn các loại."

Tạ Nghiêu Đình bật cười.

Gió đêm thổi rèm cửa sổ bay lên một góc.

Tạ Nghiêu Đình đi về phía trước hai bước, lấy tay che lại khe hở, động vào vết thương trên lưng, trong nháy mắt sắc mặt liền trở nên rất kém. Động tác bị nổi đau kìm lại, anh không thể làm gì khác hơn là hơi đỡ khung cửa để mượn lực.

“Sao vậy?” Trần Như đứng gần đó, theo bản năng đỡ lấy tay anh.

Dường như anh đau đến mức không nói nên lời, hai bên thái dương cũng có chút mờ mờ, lắc đầu một cái, qua một lúc lâu anh mới khẽ nói: “Không sao.”

Cô nhủ mảy, oán trách: “Trên người anh có vết thương, đừng lộn xộn nữa, nhanh ngồi xuống đi.”

Tạ Nghiêu Đình cười gượng, bám lấy ghế sofa khó khăn ngồi xuống, sau đó than thở: “Bị ghét bỏ rồi.”

Trần Như căng thẳng siết ngón tay, rất lo lắng.

Cô không đáp lại, đột nhiên nói: “Để tôi xem vết thương trên lưng anh đi.”

Đương nhiên anh không chịu, cười từ chối: “Có gì hay mà nhìn.”

Bộ dáng Trần Như thuận theo thu lại ánh mắt, nằm cạnh anh ở ghế sofa trên ban công, cầm gối lên khuỷu tay, nhẹ giọng nói: “Mùng một năm đó, có một ngày trời mưa, mẹ tôi đón tôi rất trễ. Khi đó tôi đang trong tuổi dậy thì, tính cách rất quái đản, một mình đội mưa men theo đường cái, không yên lòng trở về nhà. Ở góc rẽ thiếu chút nữa là bị một chiếc xe xích lô đâm phải, may mà có mẹ đẩy tôi ra.”

Cô còn nói: “Mẹ vì cứu tôi nên đã ngã gãy chân, nằm trên giường hơn hai tháng.”

“Anh cũng vì cứu tôi nên mới bị thương.”

Cô càng nói càng khổ sở, lông mi thật dài che lấp đôi mắt to, vành mắt hồng hồng, giống như một con thỏ nhỏ bị thương. Về mặt lại có ý bình tĩnh khiến người ta không khỏi thương xót.

Đại khái là càng khiến người ta phải rủ lòng từ bi.

Tạ Nghiêu Đình không đành lòng, giơ tay lên xoa đầu Trần Như, nhẹ giọng an ủi cô: “Tôi bị thương nhưng cũng không có ý muốn trách cô. Đừng suy nghĩ linh tinh.”

Trên người anh có mùi thơm như cây cỏ trong rừng, rất nhẹ, giống như được trở về với thiên nhiên.

Mặt Trần Như giống như bị phỏng. Để che giấu sự lúng túng, cô phải chủ động tìm chuyện để nói.

“Tại sao anh lại chọn ngành Đông Y?” Cô mở miệng hỏi.

“Khi còn bé thân thể tôi không tốt, là theo chân ông nội lớn lên. Ở dưới chân núi Thần Nông, một địa phương nhỏ bé, giao thông cũng bất tiện. Dân bản xứ bị đau đầu cũng tìm đến ông. Tôi ở bên cạnh nhìn, cũng đọc thêm mấy quyển sách lý thuyết về Đông y, dần dần biết được các loại thuốc, cách sắc thuốc và biết phân tích khảo chứng. Về sau trưởng thành, trở lại đi học, bị ảnh hưởng bởi ba tôi, cho nên liền lựa chọn ngành Đông Y.”

Trần Như chớp mắt mấy cái, cảm thán một câu: “Nhạt nhèo như vậy sao?”

Tạ Nghiêu Đình bị cô trêu chọc liền nói: “Chẳng lẽ còn phải có nguyên nhân tàn sát khốc liệt gì nữa sao? Tôi không giống cô đi đọc những tiểu thuyết võ hiệp đó, không có những cuộc gặp gỡ huyền thoại, cũng không phải là người giỏi bấm huyệt.”

Anh lại hỏi: “Lớn lên cô muốn làm gì?”

Trần Như do dự một lúc, gương mặt đầy u mê và buồn bã, nhấn mạnh: “Tôi cảm thấy tôi phải làm một nhân vật lớn.”

Tạ Nghiêu Đình dở khóc dở cười, quay đầu đi ho khan một tiếng: “Thật là trẻ con.”

Trần Như: “Anh ngủ đi, tôi cũng đi đây.”

Tạ Nghiêu Đình quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, có chút khó xử: “Tuyệt rồi rồi.”

Cô nói: “Ừ, mùa xuân sắp đến rồi.”

Anh cười ngượng ngùng: “Xin lỗi. Hôm nay tôi thật sự không có cách nào lái xe. Một mình cô có thể về không?”

Trần Như đã mặc xong áo khoác: “Tôi sẽ ngồi tàu điện ngầm.”

Cô nghịch ngợm quay về phía anh với tư thế chiến thắng: “Anh yên tâm, tôi không còn là trẻ con nữa đâu.”

Tuyết ban đêm. Những ngọn đèn đường yếu ớt phát ra ánh sáng màu quýt nhu hòa.

Bởi vì vết thương, chân mày khỏe mắt hay thần sắc của Tạ Nghiêu Đình cũng đầy vẻ mệt mỏi, đường nét trên gò má rõ ràng nhưng tái nhợt, giọng điệu anh kiên nhẫn, ôn hòa. Nhìn thấy ánh mắt của một người mang theo đầy đủ đắng an ủi, đó là sự hưởng thụ ảm áp và quý trọng mà cô không bao giờ keo kiệt cho anh. Còn có giọng nói quen thuộc lúc bọn họ nói chuyện với nhau nữa.

Tất cả đều khiến cho người khác cảm động.

Gió tuyết cùng thổi tới.

Tạ Nghiêu Đình lấy khăn quàng cổ từ phòng ngủ ra ngoài, lông xù, hình kẻ caro quen thuộc.

Anh đưa cho cô: “Bên ngoài quá lạnh, đeo nó vào.”

Trần Như vội vàng xua tay: “Không, không cần.”

Tạ Nghiêu Đình trực tiếp mở ra, tùy tiện buộc hai vòng quanh cổ cô, vây chặt lấy vành tai cô, buộc lại thành một nút. Sau đó thuận tiện lấy cái mũ lông đội lên đầu cô. Lập tức Trần Như chỉ lộ ra hai con mắt sáng long lanh.

Anh thấy sắp tới giờ liền hôn nhẹ lên trán cô một cái, ngứa ngứa, mềm mềm.

Anh thấp giọng nói: “Về đến nhà thì gọi điện cho tôi.”

Trần Như gật đầu một cái, lại dặn dò một câu: “Anh nghỉ ngơi cho tốt.”

Từ trạm xe lửa ra ngoài, mặt Trần Như vẫn còn nóng, ửng hồng đến tận vành tai.

Điện thoại di động kết nối với tai nghe, luôn phát ra âm thanh vui vẻ.

Bài Người Về Trong Đêm Gió Tuyết kết hợp với giọng của Ba Hách rất xứng đôi, đàn dương cầm, hơi có vẻ nặng nề chông chéo nhưng lại khiến cho người ta rất an tâm. Khúc nhạc uyển chuyển mà chậm rãi, vừa không chế được nhịp điệu lại có thể cao vút lên tận trời.

“Làn điệu dân ca trữ tình trên dây đàn bị đứt”

Tương truyền một lần trong bữa tiệc trong cung, đàn dương cầm của Ba Hách bị người ta động tay động chân, tất cả những dây đàn dễ gãy đều bị đứt, ông liền diễn tấu ngẫu hứng trên dây đàn bị đứt một làn điệu dân ca, đó chính là bài hát này.

Câu chuyện xưa bên trên nói cho chúng ta biết rằng, cuộc sống là một ván cờ, không kể bạn có bắt được quân cờ nào, chỉ cần có thể đánh thắng người khác với một quân cờ kém mới được xưng tụng là thành công.

Trần Như lặng lẽ cười.

Tàu điện ngầm đến trạm, những người đang đợi đều đi lại vội vàng.

Hợp với âm nhạc, giống như một đoạn phim được biên tập cắt ghép.

Một cậu con trai cao gầy khoanh tay lại, không ngừng đi qua đi lại, có vẻ như đã đợi khá lâu. Cô gái từ cầu thang ba bước cũng chạy thành hai bước, nhào vào trong ngực anh ta, hai người kéo tay nhau đi xa.

Tình cảm lúc còn trẻ, đơn thuần, sạch sẽ mà ngây ngô.

Trần Như cũng đã từng như vậy, lúc nào cũng tin tưởng cho rằng cuộc đời của bọn họ mãi mãi đẹp đẽ như lúc ban đầu.

Trần Như từ trong thang máy đi ra, mở cửa. Vừa mới vào nhà liền giật mình chấn động.

Bên trong nhà chỉ bật một chiếc đèn ở hành lang, trên ghế salon có một bóng người lơ mờ, là Trần Chi Nhận. Đập vào mặt là một mùi thuốc lá nồng đậm, dường như còn có mùi thơm của thức ăn. Trên khay trà có một chiếc hộp đã được mở ra, là thịt bò hầm củ cải của một tiệm ăn cũ trên đường Ngô Châu. Khi còn bé Trần Như rất thích ăn ở đó.

Trần Như vốn muốn nói con đã về, thế nhưng cô không hề lên tiếng mà ngồi xôm xuống đôi dép.

Trần Chi Nhận hỏi: “Con đi đâu vậy, trễ như vậy rồi mới về?”

Trần Như không muốn giải thích nhiều: “Sắp có kỳ thi cuối kỳ. Trường bắt học thêm.”

Sẽ không có ai chú ý đến cô. Không có ai thực sự quan tâm cô rốt cuộc là đi đâu, làm gì, có nói dối hay không, tại sao lại khổ sở. Trần Chi Nhận cũng tuyệt đối sẽ không truy cứu.

Đúng như dự đoán, Trần Chi Nhận hoàn toàn không suy nghĩ gì, gật đầu một cái, lại lâm vào trầm lặng.

Trần Như vào phòng bếp rửa cốc, rót một cốc nước từ bình giữ nhiệt ra cho ông uống.

Trần Chi Nhận cầm lấy, không uống. Về mặt ông ngưng trọng mang theo chút lo lắng, thậm chí có vẻ dè dặt.

Đại khái Trần Như đã biết mục đích đến lần này của ba.

Trần Chi Nhận thờ dài, khó khăn mở miệng: “Tiểu Như, tình hình kinh tế ở công ty của ba có xảy ra chút vấn đề. Cần tiền để quy động vốn. Chi là quy động, ba đảm bảo, qua khoảng thời gian này, chờ tình hình chuyển biến tốt, ba...”

Ông không tiếp tục nói hết.

Ông lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Trần Như mím môi: “Tôi không có tiền.”

Phòng ở gần trường học, là một phòng nhỏ cao cấp. Tầng lầu, phương hướng, vị trí vô cùng lý tưởng. Là vì Trần Như chuyển trường mới mua chỗ đó. Lúc ấy Trần Chi Nhận mới từ chức ở cơ quan, tiền để dành cũng để trả góp cho căn phòng này, lúc mới đầu dù có túng quẫn nhưng người một nhà vẫn vô cùng vui vẻ.

Khi đó Trần Chi Nhận tự tin lại phóng khoáng, so với bây giờ vừa tiêu cực lại ảm đạm tưởng như là hai người khác nhau.

Cuộc sống sẽ từ từ phá hủy một người đàn ông vốn có tâm chí mạnh mẽ cùng ý thức trách nhiệm.

Trần Chi Nhận: “Tiểu Như, thành tích của con tốt như vậy, có muốn ra nước ngoài học không?”

Trần Như từng lên lút đi hỏi luật sư. Nhà ở đứng tên con gái vị thành niên, khi người giám hộ muốn bán thì chỉ cần có thể cung cấp văn bản chứng minh những khoản tiền để dùng cho con gái đi học, chữa bệnh và những thứ liên quan đến lợi ích của bản thân là có thể bán căn nhà đó.

Trần Như im lặng không lên tiếng, cả người cứng như khúc gỗ.

Lông mày Trần Chi Nhận nhíu thành một cục, tiếp tục khuyên nhủ: “Ba biết, con không muốn. Nếu ba có biện pháp khác thì cũng sẽ không để ý tới căn phòng này.”

Trần Như: “Lúc ông rời nhà trốn đến ở cùng dì Nguyệt, tôi tự nói với mình, dần dần quen rồi sẽ không khổ sở. Lúc mẹ qua đời, tôi tự nói với mình, dần dần quen rồi sẽ không đau khổ. Tôi lại chưa bao giờ nghĩ rằng, thì ra cuộc sống vẫn sẽ đau khổ như vậy.”

Trần Chi Nhận: “Cuộc sống nào không khổ bao giờ.”

“Ba.”

Trần Chi Nhận ngẩn ra, ông phát hiện đã lâu rồi ông chưa được nghe con gái xưng hô với mình như vậy.

Trần Như từ chối: “Con không muốn bán căn phòng này.”

Ra về chẳng hề vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-4: Đền

Buổi chiều lúc tan học. Đến phiên Trần Như trực nhật, cô không tới canteen trường ăn tối, ở lại quét dọn vệ sinh.

Tổ trưởng phân công cho cô khu vực hành lang phía ngoài phòng học.

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ những đám mây, chân trời tựa như một bức tranh sơn dầu.

Thu dọn xong, sắp xếp lại dụng cụ vệ sinh, lại vẩy một mảnh nước trên mặt đất.

Trần Như lấy tay chống má, nhào người trên lan can hành lang nghỉ ngơi một lát, ở góc độ này nghiêng mặt sang là có thể nhìn thấy sân thể dục.

Tầng bốn, trên cao nhìn xuống, tầm nhìn không tẻ. Trên đường chạy bằng nhựa, từng tốp từng tốp cùng nhau đi bộ, còn có vài người cầm cuốn sổ nhỏ đi qua đi lại, gạt gù tranh thủ từng phút từng giây học thuộc từ mới.

Sân bóng rổ ở một bên, một đám nam sinh khí thế hùng hực đang chơi bóng, bên ngoài nhìn vào có thể cảm nhận khí thế ngất trời.

Giang Tư Mạc cũng ở trong số đó, thân hình cao lớn của cậu ta có ưu thế rõ rệt, như hạc đứng trong bầy gà. Áo khoác tùy tiện ném một bên trên mặt đất, trên người mặc một chiếc áo len cổ tròn, lộ ra một phần cổ áo sơ mi trắng. Bên thái dương là một lớp mồ hôi mỏng, trong suốt.

Cậu ta nhận ra ánh nhìn chăm chú của Trần Như.

Khóe môi Giang Tư Mạc khẽ cong lên, càng thêm tích cực di chuyển trên sân. Cậu ta đón lấy quả bóng từ trong tay đồng đội, chuyền bóng, chặn bóng, giành bóng rổ, úp rổ, động tác thuần thục lưu loát như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Bên sân không ngừng vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng, không dứt bên tai.

Nữ sinh đi qua, ánh mắt vô tình hay cố ý gần như đều tập trung ở trên người cậu ta.

Trương Việt Tây thờ hồn hèn chạy tới, vỗ vai cậu ta, "Chơi đủ chưa vậy, hôm nay cậu ăn phải xuân dược hả."

Giang Tư Mạc theo bản năng nhìn về phía hành lang, nơi đó đã không còn một bóng người. Tâm trạng gần như trong nháy mắt chuyển thành đầy mây mù, cậu ta đẩy cánh tay Trương Việt Tây đang đặt trên vai mình ra, "Biến đi."

"Khốn", Trương Việt Tây tức giận không nhỏ, khẽ chửi thề một tiếng.

"Đi thôi, đến canteen mua đồ uống." Giang Tư Mạc nhặt áo khoác trên mặt đất lên, hếch mặt.

"Cậu mời hả." Trương Việt Tây cười hi hi đi theo.

Trần Như đi đến toilet.

Sau khi trở về, lấy bài thi số học ra, chuẩn bị giờ tự học buổi tối làm. Lúc dọn dẹp sách vở, trong ngăn bàn lộ ra một góc túi giấy, mở ra liền bốc lên một làn hơi trắng nóng hổi hương thơm ngọt ngào, là bánh bao đậu đỏ mới ra lò trước cổng trường, còn có một hộp sữa tươi. Cầm trong lòng bàn tay, thật ấm áp.

Trên màn hình điện thoại di động hiện lên một tin nhắn, "Ăn hết đi."

Người gửi tin là Giang Tư Mạc.

Cho dù có trì hoãn đi nữa, cũng có thể nhận ra một chút ý vị sâu xa gì đó.

Sau khi thi xong là một hồi tổng kết.

Kỳ nghỉ đông cuối cùng của thời kỳ cao trung liền bắt đầu.

Trước Tết Nguyên Đán, đài truyền hình chuẩn bị hàng loạt các chương trình đêm Giao thừa.

Khu Thiên Hà là khu vực hào hoa xa xỉ được mọi người chú ý nhất ở Giang Thành. Những ngôi nhà xa hoa nhấp nhô nhập vào trong tầng mây một màu, đường sá màu xám tro với vành đai xanh được quy hoạch đồng bộ, tựa như một mê cung hiện đại xây dựng bằng xi măng cốt thép.

Khách sạn năm sao đều tập trung mở ở nơi này. Cũng xuất ra toàn bộ bản lĩnh của bản thân trong bữa cơm tất niên quan trọng của mùa xuân.

Khách sạn Lê Tư cũng không là ngoại lệ, nhắm vào nội dung dưỡng sinh ngày càng trở nên phổ biến ở các thành phố lớn, ngay sau đó đề ra rất nhiều hạng mục hoàn chỉnh.

Trời quang mây tạnh. Buổi chiều, màu cam và xanh nhạt hòa vào nhau nơi chân trời.

Trần Như ngồi tàu điện ngầm đi tới quán cà phê như thường lệ. Màn hình led treo ở trên cửa, có áp phích tuyên truyền về buổi tọa đàm thực liệu dưỡng sinh cao cấp.

Tên của người giảng chính rất quen thuộc, Tạ Nghiêu Đình.

Trần Như dừng bước. Lúc cô còn chưa kịp nhìn lên, chân phải đã di chuyển đi vào phòng. Buổi giảng đã qua một nửa, cô len lén tìm đến một góc tầm thường, ngồi xuống.

Nội dung tọa đàm là Phương pháp thực liệu của người Nguyên Hốt Tư Tuệ "Âm Thiện Chính yếu" *.

(* Cuốn "Âm Thiện Chính yếu" do Hốt Tư Tuệ, y gia âm thực cung đình biên soạn. Cuốn sách này cả thấy gồm ba tập, kế thừa truyền thống kết hợp ba nhân tố thực phẩm, dinh dưỡng và điều trị, chú thích rõ hiệu quả dưỡng sinh và điều trị của mỗi thứ thực phẩm, đồng thời giới thiệu chi tiết về phương pháp chế biến cũng như trình bày quan điểm học thuật rất đặc sắc về mối quan hệ giữa ăn uống, dưỡng sinh và sức khỏe, thói quen ăn uống, an toàn vệ sinh thực phẩm v.v. Bên cạnh đó, đưa ra nhận xét độc đáo trong nội dung trình bày những điều kiêng kỵ khi dùng thuốc, lợi và hại của thực phẩm, tương

khắc của thực phẩm và ngộ độc thực phẩm.)

Buổi tọa đàm thật lớn.

Hơn hai trăm chỗ ngồi nghe giảng gần như không còn chỗ trống. Hàng ghế đầu tiên được sắp xếp cho các máy quay phim, có biểu tượng của đài truyền hình nhiều nơi. Phía sau ghế ngồi của người giảng chính là một màn hình hình vòng tròn của Imax, ánh đèn trần lấp lánh, sáng đẹp như dải ngân hà.

Tạ Nghiêu Đình mặc một bộ Âu phục lịch lãm màu xanh thẫm, bên trong là áo sơ mi màu xanh tro, trên cà vạt điểm xuyết một vài hoa văn xanh da trời nho nhỏ, sắc mặt trầm tĩnh lại vui vẻ, rất đúng mực khí phách.

Cuối cùng cũng không tránh được quay lại chủ đề Giao thừa.

Khách sạn Lệ Tư mới đưa ra một thực đơn mới, trong đó có món gà bọc dạ dày heo được chế biến theo công thức bí mật. Nguyên liệu bên trong có một vị thuốc bắc lát tầng căn.

Có người cầm micro lên hỏi, "Chuyên gia Tạ, nếu thức ăn chữa bệnh thần kỳ như vậy, bỏ thêm lát tang căn có thể trừ lạnh làm ấm dạ dày hộ gan bổ thận, vậy liệu có phải rằng, lúc dùng thuốc và uống rượu, hai cái có thể trung hòa, sẽ không gây tổn thương cơ thể không?"

Tạ Nghiêu Đình cười nhạt: "Không dám nhận là chuyên gia. Không phải có câu nói rằng, chuyên gia vừa lên tiếng bác bỏ tin đồn, chuyện vốn là tin đồn vô văn cứ cũng xác thực tám chính phần sao."

Mọi người phía dưới cười rộ lên.

Vài câu nói nhẹ nhàng bằng quơ làm tan biến lúng túng, tự giễu vừa đủ, cũng thể hiện rõ sự tự tin tuyệt đối vào chuyên môn của bản thân mình.

Anh nói: "Thật ra thì, nếu nói thực liệu, thuốc thiện, dưỡng sinh, cũng chỉ là một quá trình biến đổi ngầm, cái cần thay đổi đơn giản chính là thói quen sinh hoạt của con người. Quan niệm lâu đời của Đông y là thất tình (hỷ, nộ, ai, lạc, ái, ố, dục) hại thân, nếu như trong quá trình điều dưỡng cơ thể, vẫn uống rượu như trước, tức giận, buông thả, khí huyết cuối cùng không cách nào điều hòa kinh mạch được, kết quả vẫn là vô dụng."

Bầu không khí hết sức sôi nổi.

Trần Như vội vàng đi tới quán cà phê thay ca, không có nghe xong.

Sau khi chấm dứt tọa đàm, Tạ Nghiêu Đình đi đến quán cà phê của khách sạn chào hỏi Chu Hằng.

Buổi tọa đàm này, là do lời mời của Chu Hằng mà tiến hành.

Nợ nhân tình, dù sao vẫn phải trả lại.

Trần Như còn đang đánh đàn.

Cô ngồi trên chiếc ghế đàn piano giữa đại sảnh, mặc một bộ lễ phục màu rượu, mái tóc búi thành một búi tròn. Sóng lưng thẳng tắp, chiếc cổ tinh tế trắng nõn hơi ngả ra sau, ngón tay không ngừng di chuyển giữa những phím đàn đen trắng, tiếng đàn như lời bộc bạch mà nhanh chóng.

Là The second waltz của Dmitri Shostakovich.

Cô đánh đàn rất có khí thế. Tựa như có cả một dàn nhạc giao hưởng nghiêm chỉnh sau lưng.

Tạ Nghiêu Đình bị thu hút, không nhịn được dùng chân một lát.

Kết thúc bản nhạc tiết tấu dày đặc, Trần Như xử lý rất tự nhiên lưu loát. Cô thở ra một hơi, ngón tay nhẹ nhàng xoa phím đàn, sau đó đứng dậy khỏi ghế. Thấy Tạ Nghiêu Đình đứng một bên, trên mặt là nét vui vẻ hết sức rõ ràng.

Hai người ngồi xuống trong một nhà hàng thức ăn nhanh gần với Lâm Giang.

Trần Như chưa ăn cơm tối, bụng đói kêu ùng ục. Cô không quên giải thích: "Tôi làm việc ở đó kiêm luôn cả nhạc công."

Tạ Nghiêu Đình: "Ừ, đàn rất hay."

Chọn một bánh pizza vỏ dày chính gốc Mỹ, đặt trên một chiếc khay gỗ phẳng, phía trên là xúc xích nướng và thịt nướng, ngập tràn, nhiều đến nỗi như muốn tràn ra. Cắt ra một miếng, phô mai nướng vừa phải có thể được kéo ra thành một dải dài, hương thơm tỏa ra. Phối hợp với đồ uống là một cốc soda cam chanh lớn.

Sức chống cự của đám thanh niên đối với đồ ăn nhanh đại khái đều sụp đổ.

Lúc nhân viên mang đồ lên, ánh mắt Trần Như đều sáng lên. Cảm giác tiếng dạ dày đang réo lên không ngừng vì hương thơm thức ăn ngày càng rõ rệt.

Tạ Nghiêu Đình có thói quen chăm sóc cho người khác. Anh cầm dao cắt bánh lấy một miếng bánh đặt trước mặt Trần Như, "Ăn đi."

Trần Như cũng không khách khí, cầm lên há to miệng cắn một cái, trong khoang miệng tràn ra hương vị ngào ngạt béo ngậy của phô mát, hương thơm ngập tràn, ngon miệng thỏa mãn vô cùng. Mũi cô phát ra âm thanh thỏa mãn, ánh mắt cũng cười cong cong như trăng lưỡi liềm.

Ánh mắt Tạ Nghiêu Đình hiện lên nét vui vẻ không chút nào che giấu, "Ăn ngon không?"

Trần Như lúc này mới phản ứng được, hơi ngượng ngừng liếm liếm môi, "Ừm, thực sự ăn rất ngon."

Anh lại gấp qua một miếng, "Vậy thì ăn nhiều một chút."

Trần Như gật đầu, ánh đèn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lại vui sướng uống một hớp lớn đồ uống.

Tạ Nghiêu Đình có chút mệt mỏi, chậm rãi dựa người vào phía sau, lẳng lặng mỉm cười nhìn cô.

Trần Như lại ăn một miếng to, vừa nhai vừa hỏi anh, "Anh không ăn sao?"

Anh lắc đầu, cười nhẹ, khẽ cúi đầu ho khan, "Tôi không đói bụng. Cũng không quá thích ăn những món này."

Anh lại cười, trêu chọc cô, ranh mãnh nói: "Cũng không quá thích ăn những món này... Chỉ có trẻ nhỏ mới thích ăn thôi."

Ai ngờ Trần Như không chú ý đến lời của anh, nghe tiếng anh ho khan, ngược lại ân cần hỏi, "Vết thương trên lưng anh đã đỡ chưa?"

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ lắc đầu, "Đã sớm không còn gì đáng ngại."

Cô hỏi: "Người nhà bệnh nhân kia, sau đó thế nào rồi?"

"Làm thêm một bước giải phẫu, nguyên nhân cái chết là do nhồi máu cơ tim cấp tính. Đại khái là lúc ba giờ sáng, là thời điểm tinh thần đề phòng của mọi người thấp nhất. Chuyện này, nhân viên chăm sóc có trách nhiệm. Nghiêm khắc mà nói, bệnh viện cũng không thể nói là hoàn toàn không có gì sai sót."

Trần Như rất công bằng, "Nhưng mà, náo loạn bệnh viện là không đúng. Đánh bác sĩ y tá lại càng không đúng."

Trong mắt của anh có vẻ mệt mỏi thật sâu, giọng nói càng thêm bình thản, "Thực trạng chung là như vậy, quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ trong nước quá căng thẳng, cũng không có cơ chế khiếu nại đáng tin cậy nào.. Nguyên nhân ban đầu, có lẽ cũng chỉ là tìm không ra sự thật thôi."

Trần Như suy tư chốc lát, trêu đùa, "Chúng ta có lẽ nên thay đổi lập trường."

Tạ Nghiêu Đình nhướn mày.

Trần Như nói: "Anh vẫn luôn đứng ở góc độ người bệnh, mà tôi vẫn đứng ở góc độ bác sĩ y tá mà nhìn nhận sự việc."

Bên ngoài cửa sổ là bóng đêm vô tận, ánh đèn giống như những ánh sao bao phủ. Nước sông cuộn cuộn chảy qua, từng đợt mơ hồ. Bọn họ ngồi đối diện nhau, lại tùy ý tán gẫu vài đề tài nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Tạ Nghiêu Đình hỏi: "Cuộc thi cuối kỳ thế nào?"

Trần Như cắn ống hút, uống một hớp nước, "Tạm được. Tiếng Anh có thể đạt điểm tối đa."

Anh gật đầu một cái tỏ ý khen ngợi, còn nói: "Mạc Mạc sang Mỹ với bố mẹ, hết mùa xuân mới trở về."

Cô dường như không muốn nói nhiều, "Ừm, vậy rất tốt."

Trần Chi Nhận đã đưa Ngụy Vi và Trần Đồng về quê trốn nợ.

Trước khi đi, Ngụy Vi lại đến một lần. Đơn giản đều là cùng một mục đích, nói rất nhiều, Trần Như vẫn im lặng không lên tiếng, cứng mềm không ăn, dầu muối không vào.

Trần Như liên tục ăn ba miếng bánh pizza.

Tạ Nghiêu Đình lên tiếng ngăn cô lại, "Ăn no chưa? Còn dư lại thì gói mang về. Tối muộn, ăn no quá sẽ không tốt."

Trần Như ngượng ngừng, cúi đầu, "Ừ, tôi ăn no rồi."

Đêm trước ngày lễ Noel, nhạc nước trên quảng trường sáng lên.

Gần như đã trở thành thành phố không bao giờ ngủ, người người tấp nập, rất náo nhiệt.

Biển đèn như dải ngân hà, yên ả như vũ trụ.

Trần Như rất vui vẻ. Cô vừa đi đường vừa thư giãn cơ thể theo âm nhạc nhẹ nhàng, tư thế thẳng đứng, giang rộng cánh tay, duỗi mũi chân, xoay tròn, bắt đầu múa may. Cô đi phía sau Tạ Nghiêu Đình hoạt bát đi dóm le lười một cái, trong miệng còn đánh nhịp, "Bùm chát chát, bùm chát chát, bùm chát chát."

Cô gái và điệu Waltz.

Tạ Nghiêu Đình xốc chiếc túi da trong tay lên, cũng bị sự vui vẻ của cô lây truyền, cong khóe môi cười một tiếng.

Đoàn người nhộn nhịp.

Trần Như lùi bước nhường đường, không cẩn thận bị người khác xô đẩy, trước khi ngã xuống đã được cánh tay Tạ Nghiêu Đình vững vàng nắm lấy thất lạng. Ánh mắt trong veo tinh khiết của cô cứ như vậy trực tiếp nhìn thẳng vào trong đôi mắt anh.

Tiếng người huyên náo xung quanh như ngừng lại vài giây, không khí cũng bắt đầu trở nên không bình thường. Hết thấy đều giống như đang ở trong một giấc mộng.

Trên quảng trường có người đốt đèn Không Minh, hàng trăm ngọn đèn đồng loạt bay lên không trung, có cảm giác như một nghi thức tôn giáo.

Bầu không khí tối thượng, mang theo vẻ đẹp thiêng liêng mà đầy khí thế.

Tạ Nghiêu Đình đưa Trần Như về nhà.

Cửa sổ xe mở ra, cô ghé vào phía trên, đầu gối lên khuỷu tay. Gió lạnh lướt qua mặt, đèn đóm đầy trời. Tương lai tựa như gần ngay trước mắt. Cô hướng về phía bầu trời đêm cầu nguyện. Niềm hy vọng trong lòng chộn rộn, khó có thể đè nén.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1: Always like this (1)

Như thường lệ, mặt trời vẫn mọc. Cuộc sống lại trở về như cũ.

Trần Như lập ra kế hoạch ôn tập trong kì nghỉ đông.

Dựa theo chương trình học và thời khóa biểu, mỗi ngày đều làm đề, trong sách bài tập và các loại sách tham khảo. Có đôi lúc làm bài làm tới đêm, gặp phải bài khó lại ngồi khóc.

Mặc dù toàn xã hội xem thi đại học như một căn bệnh, nhưng cô muốn có một cuộc sống tốt hơn, vì thứ mộng tưởng gọi là trời cao biển rộng trong tương lai.

Diệp Đình làm chủ nhiệm bộ nghiên cứu trong bảo tàng, sắp về nghỉ hưu. Như thường lệ thứ hai sẽ đóng cửa tiệm. Một đám người chuẩn bị mở nửa ngày, bàn bạc mở năm ngày bán đồ sứ Đại Tổng ra hải ngoại.

Xe mà hậu cần đặt vé về quê đã đến.

Đồ trong cửa hàng tiện lợi cũng không tệ lắm. Có dầu ô liu, hoa quả khô, thịt tươi đông lạnh, còn có bánh quy, kẹo, đồ uống, đồ cửa hàng có thể xếp đầy rương.

Bà Diệp Đình bình thường đi bộ đi làm.

Bà đành phải gọi điện thoại cho Tạ Nghiêu Đình, để khi anh tan tầm sẽ lái xe tới đón.

Tối hôm qua, Tạ Nghiêu Đình thay người khác trực ca đêm. Anh nổi tiếng là người tốt, vừa ít nói, lại dịu dàng, rộng lượng, hay giúp người. Trong nhà đồng nghiệp có việc không đi trực được, liền tìm anh nhờ giúp. Sau sự kiện náo loạn ở bệnh viện lần trước, anh trở thành một anh hùng trong mắt các y tá ở bệnh viện.

Nhận được điện thoại từ Diệp Đình, đúng lúc anh đang trên đường về nhà.

Ngay sau đó, liền đánh tay lái, lái tới sân sau viện bảo tàng.

Diệp Đình đứng trên cầu thang. Nhìn anh dừng hẳn xe. Tạ Nghiêu dừng xe ở trạm, sau đó mở cốp. Xoay người bê từng thùng đồ vào. Đồ vật rất nhiều, không xếp vừa, ở sau cũng đã xếp 2,3 thùng rồi.

Vừa đúng lúc viện trưởng Trình Thuyền làm việc từ ngoài về, nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình, cười chào hỏi: "Bác sĩ Tạ vừa đến sao"

Tạ Nghiêu Đình vội vàng chào lại, cùng ông bắt tay: "Đã lâu không gặp bác rồi."

Anh lại hỏi: "Sức khỏe vợ bác gần đây đã tốt hơn chưa?"

Trình Thuyền: "Tốt hơn rồi. Uống xong đơn thuốc lần trước cháu kê không bị mất ngủ nữa, tinh thần vô cùng tốt, mỗi sáng đều đi tập Thái Cực Quyền. Bác có ông bạn già, cũng vừa phẫu thuật xong, nói muốn tìm trung y điều dưỡng, bác đã bảo ông ấy đến tìm cháu."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu: "Dạ."

Trình Thuyền nở nụ cười, quay sang bà Diệp Đình nói: "Chuyện lần trước tôi nhờ, ý bác sĩ Tạ như thế nào?"

Tạ Nghiêu Đình gật mình.

"Nó cả ngày bận rộn. Tôi đây hơn nửa tháng chưa gặp mặt rồi. Nếu không phải không còn biện pháp xử lý đồng đồ này, tôi đã không cần gọi nó tới đón." Diệp Đình bắt mắt cười nói.

Trình Thuyền cười ha hả, chuyển hướng tới Tạ Nghiêu Đình: "Người trẻ có tâm trong công việc rất tốt. Cháu gái tôi kia, du học từ Đức về liền làm việc tại đài truyền hình. Đề tài được chú ý gần đây trên mạng chính là do nó làm đấy. Tôi và Diệp chủ nhiệm có nói qua, muốn 2 người trẻ tuổi gặp mặt làm quen nhau."

Tạ Nghiêu Đình nghe theo. Đa phần các trường bối đều thích ghép đôi loạn cho nam nữ thanh niên độc thân.

Anh trời sinh tính ôn hòa, sẽ không từ chối xem mắt, chỉ cười mà không lên tiếng.

Diệp Đình khen: "Tôi thấy trên TV, nó càng lớn càng xinh đẹp."

Trình Thuyền lại khen: "Hiếm có người nào hiểu chuyện, biết nguyên tắc và có suy nghĩ như vậy. Lần trước, bệnh viện cháu xảy ra chuyện âm ỉ, con bé có đến hiện trường để phỏng vấn, thậm chí còn muốn đưa tin sâu hơn nữa. Cháu có gặp được con bé không?"

Tạ Nghiêu Đình vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu cười.

"Chưa thấy mặt không sao, có thể tăng thêm thời gian trò chuyện."

Trình Thuyền tiến tới gần.

Nhìn thấy hốc mắt Tạ Nghiêu Đình đỏ bừng, dưới mí mắt có quầng thâm, cất lời muốn nói: "Còn trẻ không nên ý vào thân thể tốt mà thức đêm liên tục, cuối cùng thua thiệt vẫn là mình."

Tạ Nghiêu Đình đáp: "Do tối hôm qua có ca trực đêm, nên giờ phải về sớm nghỉ ngơi."

Trên đường trở về, Tạ Nghiêu Đình thấy cơ thể mình có chút nóng rần lên, đầu óc mê man. Để nâng cao tinh thần, anh hạ cửa kính xe xuống một nửa cho gió lạnh thổi vào.

Trời càng rét đậm, sắc trời cũng đã sớm chuyển sang màu đen, đèn nê ông nhuộm sắc hồng đậm tựa như chân trời, trước mắt anh đột nhiên thoáng qua khuôn mặt của Trần Như.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, dáng vẻ đơn bạc, gầy yếu kia, vẫn là gương mặt quật cường của người con gái ấy, tựa như cây nhỏ, lén lút mọc rễ trong lòng anh, nảy mầm, chậm rãi phát triển nhưng lại không thể nào bỏ qua.

Bên trong siêu thị náo nhiệt, người bán hàng đều sử dụng hết tất cả vốn liếng để thu hút khách.

Bia đen nước Đức được xếp thành hình tháp, tủ lạnh ở trên bục tỏa ra khói trắng lạnh buốt, trên khay chứa đầy kẹo xếp thành một biển màu rực rỡ, từng túi gạo thơm của Thái Lan giống như xi măng được xếp chồng lên nhau thành chiến hào.

Trần Như làm thêm công việc tuyên truyền bán hạ giá cho sản phẩm mới đưa ra thị trường A Giao.

Vì để hấp dẫn sự chú ý, trên người cô mặc một bộ tạp dề màu phấn hồng, trên đầu mang theo mũ cùng màu, chỉ lộ ra khuôn mặt, cái cổ buộc lên một cái nơ con bướm màu tím rất khoa trương, bộ dạng thoát nhìn có chút buồn cười.

Người đến người đi.

Trần Như bụng lấy khay, dùng kẹp gấp từng miếng, mời người đến thử ăn. Một bên không ngừng giới thiệu ưu đãi.

Chúc An An bị mẹ kéo đi mới chịu đi ra ngoài.

Cô không đẩy xe mua hàng, dọc đường oán trách. Kỳ thi Đại Học này như cánh cửa địa ngục, học sinh lớp chọn đều bán tinh thần cho quỷ Satan.

Bên cạnh cô còn có bạn học mỗi ngày đều giống như chiến sĩ mà chiến đấu đến phát sốt nhưng vì sợ chậm trễ bài học nên truyền nước luôn trong phòng. Thậm chí, trong lớp hơn hai mươi một học sinh được phụ huynh phát tiền dự trữ, mua một máy photocopy để trong một góc phòng học, không ngừng in khoa thi và đề thi.

Chúc An An cầu nài, con làm gì có thời gian cùng mẹ đi siêu thị dạo mua đồ tết đâu.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Trần Như.

Trần Như cũng nhìn thấy cô ta.

Chúc An An bám vào người mẹ, ghé vào tai mẹ nói mấy câu. Ở khoảng cách gần, Trần Như có thể nhìn rõ trên mặt cô ta trang điểm dày đặc, toàn thân hàng hiệu thật giả lẫn lộn, thậm chí còn ngửi thấy trên người cô tabay ra mùi nước hoa rẻ tiền.

Cô vốn muốn né tránh đi một chút. Ngực không chỉ lại bởi lòng hư vinh quấy phá mơ hồ đau đớn.

Trần Như và Chúc An An lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau.

Cô cười chào: "Trần Như, thật là cậu sao. Tôi còn tưởng nhìn nhầm người chứ. Cậu ở đây làm gì vậy?"

Trần Như nhàn nhạt trả lời: "Tôi làm thêm ở đây trong kì nghỉ đông."

Chúc An An nhú mày, trên mặt lộ ra vẻ thương cảm "Ba mẹ cậu không quản cậu sao? Giai đoạn này, thời gian đối với chúng ta rất quý giá, giờ quan trọng nhất là chuyện học tập."

Mẹ của cô ta đẩy xe mua hàng đứng ở bên cạnh Trần Như: "Đúng vậy, từ khi sắp đặt mọi chuyện, di liền mỗi ngày chăm sóc nó, một ngày ba bữa cơm, thay đổi món liên tục để bổ sung dinh dưỡng cho nó. Đáng thương cho tấm lòng các bậc cha mẹ. "

Chúc An An giới thiệu:"Mẹ tôi."

Trần Như khom người lễ phép chào: "Cháu chào dì."

Trần Như trầm mặt một chút, nhắc nhở mình đang làm việc, cô thấp giọng nói: "Dì, dì nhìn lầm rồi. Là ba trăm chín mươi tám đồng một hộp. Mua bốn tặng một."

Bà lập tức thay đổi sắc mặt: "Quá mắc, sao mấy thứ này lại mắc vậy."

Chúc An An gạt tay áo bà, kéo dài giọng trách móc bà: "Ai nha, mẹ, chúng ta lấy trước đã nha."

Bà trực tiếp từ chối, đẩy xe mua hàng lên trước: "Không, không mua. Chúng ta đi xem cái khác."

Chúc An An dậm chân, cũng đi theo sau.

Trần Như thờ dãi, chân mày nhíu lại, trong lòng ần giấu chút buồn phiền.

Tiền, thật sự là xương sống con người sao. Cô nhớ tới giấc mơ buổi tối hôm qua mơ, ngủ đến nửa đêm, mở cửa phòng ngủ của người nhà lấy áo khoác ngoài tủ, liên tục phun ra tiền giấy màu hồng phấn dương như phủ khắp cả gian phòng.

Cô xoay người lại.

Thấy một biển người, Tạ Nghiêu Đình cũng đứng ở đó.Phía sau là màu đỏ của câu đối Trung quốc kết hợp với màu đại dương, phảng phất khói lửa nhân gian trong một một quang cảnh kỳ lạ.

Cảm giác thích một người là sao đây?

Là lúc anh xuất hiện, bầu trời đang âm u, bỗng nhiên tỏa ra từng tia nắng vàng như mật ong. Là châu báu trong cuộc sống đời thường, là uống xong thuốc miệng rất đáng dùng kẹo ngọt để xoa dịu.

Nửa đường Tạ Nghiêu Đình nhận điện thoại từ ba.

Ông không có sở thích nào khác, ngoại trừ kê thuốc cho mọi người còn biết nấu ăn, nấu ra các món ăn ngon, đầy đủ màu sắc hương vị. Hai ngày này, Ông nấu món mới cần một loại gia vị đặc biệt, chỉ siêu thị này mới có thể mua được.

Lại gặp nhau.

Hai người ngồi gần lối ra vào tại siêu thị.

Cái bàn không lớn dán bốn tấm áp phích. Mỗi bàn đều có hai băng ghế dài hẹp. Bởi ngoài trời nhiệt độ thấp, người qua đường đều có dáng vẻ vội vàng.

Giờ phút này không một bóng người.

Trần Như ngồi ở chỗ kia, lấy mũ và khăn trùm đầu xuống, sợi tóc mai bị mồ hôi thấm ướt.

Phía sau là một gian đồ uống lớn nhỏ cho khách. Một nửa không gian là để tủ lạnh, tràn đầy các loại kem ly màu sắc và đồ uống. Một nửa khác là bàn điều khiển, một nồi Kant nóng hôi hổi, trứng luộc nước trà và ít đậu rang, lò nướng chậm chạp chuyển động, trên đỉnh đầu sáng đèn các nhãn hiệu đồ uống.

Tạ Nghiêu Đình cầm một ly trà lê tuyết nóng.

Hơi nóng bốc lên tạo lên một tầng sương trắng mỏng. Anh khoác chiếc áo khoác màu xanh lá, cổ áo lông bẻ ra, một tay đút trong túi, rất kiên nhẫn chờ ở nơi đó. Ánh sáng ngọn đèn dầu chập chờn xa xa, ánh lúc sáng lúc tối, không khí xung quanh đều vắng lặng. Nội tâm Trần Như có chút hốt hoảng.

Trần Như nhận lấy ly nước nóng. Uống một ngụm, ngọt. Miệng đầy mùi thuốc.

Ngược lại, Tạ Nghiêu Đình quay lưng về phía cái bàn, ngồi xuống vị trí đối diện cô. Hai tay đặt trong túi quần, một bộ dáng thoải mái. Đôi chân dài duỗi ra, đặt trên bậc thang trước cửa. Radio của siêu thị phát ca khúc chủ đề bằng tiếng Anh của một bộ phim đã chiếu cách đây khá lâu, Shape Of My Heart. Tự nhiên đề tài nói chuyện cũng dời sang lĩnh vực này.

Trần Như: "Tên sát thủ này không quá lạnh lùng."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu: "Ừ, cô xem rồi sao?"

Trần Như lắc đầu: "Chưa. Chỉ là lúc đó có đọc qua. Tôi còn nhớ câu nói kinh điển nhất: Is life always this hard, or is it just when you're a kid?"

Tạ Nghiêu Đình cười nhạt, đáp: "Always like this."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-2: Thuyền hai cột buồm

Edit: Đào Sindy

Mưa rơi lất phất, va vào kính xe. Sau đó càng rơi càng lớn, dần dần dày đặc.

Mưa đêm bao phủ cả thành phố, giống như đang phác họa một bức tranh.

Bởi vì một cơn, lại thổi thêm một cơn gió lạnh.

Tạ Nghiêu Đình không đến nhà ba mẹ đưa đồ tết. Từ siêu thị trở về thì trực tiếp lái xuống bãi đỗ xe ngầm. Đầu anh rất đau, cả người nặng nề như rót chì. Sắc mặt tái nhợt thậm chí hiện một chút ửng hồng, lưng cũng tham gia náo nhiệt theo, hung hăng phát sốt lên.

Anh đậu xe. Chỉ muốn mau tới lầu, rút vào trong chăn ngủ một giấc.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, đi lên. Điện thoại vang lên, hiển thị một dãy số lạ.

Sở cảnh sát gọi tới.

Trần Như ngồi đối diện cảnh sát nhân dân, trước mắt một mảnh hơi nước ẩm thấp.

Trước khi cảnh sát đến, người công ty đòi nợ cho vay nặng lãi đã đi. Cô làm thêm ở siêu thị trở về, vừa móc ra chìa khoá mở cửa, liền bị một đám người nghiêm chỉnh huấn luyện đẩy vào, đứng đầy cả phòng khách.

Là Trần Chi Nhận nợ tiền. Cũng không biết bọn họ làm sao biết được địa chỉ này.

Hàng xóm nói, lúc chiều cô không ở đây, mấy ông chú cao to như sao chổi, gõ cửa cạch cạch cạch rất lâu. Lại ngồi xổm trong hành lang hút thuốc hơn nửa ngày, vì chờ ông ta về.

Sau đó, một đám đàn ông cao lớn thô kệch vây quanh Trần Như, hút mây nhả khói hỏi Trần Như về tung tích của Trần Chi Nhận.

Anh ta thực sự không vừa mắt, mới dùng di động bấm điện thoại báo cảnh sát.

Đêm đã khuya, cảnh sát nhân dân trực ban có chút buồn ngủ ngáp một cái.

Đèn huỳnh quang sáng loáng, sáng trên đầu Trần Như. Đêm mưa, lộ ra vắng lạnh.

"Chuyện thế này, chúng tôi đã thấy nhiều. Thủ đoạn những người kia đòi nợ tầng tầng lớp lớp. Đập cửa kính, ném pháo, thuê người bệnh Si đa ngăn cửa, gõ cửa chờ mở gọi phân hay nước tiểu làm họ buồn nôn. Chúng tôi có đến cũng vô dụng thôi, bởi vì không có xung đột gì."

Tay phải của anh ta không ngừng chuyển cán bút, hỏi thăm: "Bọn họ có đánh em không?"

Trần Như lắc đầu, thấp giọng trả lời: "Không có."

"Có ném đồ trong nhà không?"

Nghèo rớt mồng tơi, không có vật phẩm quý giá gì đáng để lo lắng.

Trần Như giữ im lặng, tương đương với phủ nhận. Lúc cô đi ra, trên người chỉ mặc một cái áo khoác lông. Mưa rơi không ngừng, nhiệt độ không khí rất thấp. Cô rút vai rừng mình. Thật sự quá lạnh rồi.

Cảnh sát nhân dân ghé mắt, nhìn Trần Như một chút.

Tóc mái trên trán bị dính nước mưa, ướt nhẹp. Khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp, cằm hơi nhọn, cặp mắt vừa xinh đẹp vừa linh động, nét đẹp đó rất dễ dàng khiến người ta không đành lòng. Ba mẹ không ở cạnh, rõ ràng đang trong độ tuổi nũng nịu bốc đồng, cô lại như lá cây nổi lênh bênh trong sóng nước, không điểm tựa vào.

Anh ta thở dài, lòng trắc ẩn chiếm thượng phong, nói vài câu nhàn thoai: "Chuyện thế này, phương thức xử lý tốt nhất là tránh."

Trần Như nhẹ giọng vâng một tiếng.

Anh ta liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, nói: "Người đến đón em sao còn chưa đến."

Vừa dứt lời, cửa phòng trực ban đã bị người đẩy ra.

Tạ Nghiêu Đình mang vào một chút hơi nước. Trong vẻ mặt trước sau bình tĩnh an nhiên có chút nôn nóng rõ ràng. Trần Như mờ mịt ngẩng đầu, thương cảm làm ánh mắt cô tan rã. Nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình, cô chép miệng, trong nháy mắt hốc mắt chưa xót bất đầu mơ hồ.

Cảnh sát nhân dân đứng lên, hỏi: "Tạ Nghiêu Đình?"

"Là tôi."

Anh ta nghiêm túc đánh giá, đoán nói: "Mau dẫn em gái của cậu đi đi. Gần đây đừng ở nhà đó nữa."

Mắt Tạ Nghiêu Đình nhìn Trần Như áo quần đơn bạc ngồi trên ghế dài mảnh, có chút nhú mảy, mím chặt môi.

Trần Như liền vội vàng đứng lên.

Tạ Nghiêu Đình trầm giọng hỏi cô: "Cô không sao chứ?"

Trần Như nhỏ giọng đáp: "Không sao."

Cảnh sát nhân dân vừa nói liên miên vừa sửa sang lại lời khai, một bên lại giải thích đại khái mọi chuyện. Tạ Nghiêu Đình nhận lấy ghi chép, từ đầu tới đuôi nghiêm túc xem một lần. Sau đó mới đưa cho Trần Như, để cô ký tên, lẳng đầu tay.

Đêm mưa gió. Trời rất lạnh.

Ra cửa, toàn thân Trần Như đều đang phát run. Cô đi theo bên người Tạ Nghiêu Đình, giữ im lặng.

Anh nhìn cô một cái, đưa tay cởi áo khoác của mình, sau đó không nói lời gì khoác lên người cô. Lúc khép lại vạt áo, lướt qua đầu ngón tay cô, xúc cảm mát lạnh như băng. Tay Trần Như run một cái, ấm áp trên người anh và hương vị kham khổ lập tức vây quanh cô.

Mưa rơi không có dấu hiệu ngừng.

Cần gạt nước không ngừng vừa đi vừa đóng đưa, trước kính chắn gió nhưng không có một khắc rõ ràng.

Sắc mặt Tạ Nghiêu Đình rất kém, hình như đang đau đầu. Cánh tay trái chống trên bệ cửa, đầu ngón tay nhẹ nhàng chống day day huyết thái dương. Một đường không nói gì, xe chạy bốn bề yên tĩnh.

Bầu trời bát ngát không điểm dừng điểm xuất mây ngũ sắc trên nền thành phố. Thế giới này như tường đồng vách sắt, dù ai cũng không cách nào kí gửi mình cho ai, chỉ có thể một mình lên đường. Thật ra Trần Như có thói quen một mình, hà khắc huấn luyện lòng mình tĩnh lặng như nước.

Lúc cảnh sát nhân dân tra hỏi, cô theo bản năng nói ra phương thức liên lạc với Tạ Nghiêu Đình.

Trần Như cúi đầu, lông mi thật dày dần dần ẩm ướt. Cô không hay khóc trước mặt người khác. Sống thật mệt mỏi. Đêm có mưa, rất nhiều cảm xúc không nói rõ được cũng không tả rõ được tràn lan, chấn ở trong lòng. Nước mắt là phát tiết duy nhất.

Tạ Nghiêu Đình đưa một tay ra, lấy hộp khăn giấy trên kính chắn gió sang. Đưa tay khẽ vuốt đầu cô.

Giọng anh trầm ôn: "Không sao đâu."

Cứ như có ma lực. Rất đơn giản, cũng rất có hiệu quả an ủi.

Trần Như dần dần bình tĩnh trở lại.

Anh âm giọng nói: "Hôm nay đã trễ, đến nhà tôi nghỉ ngơi trước."

Vốn không có chỗ để đi. Trầm mặc trong thời gian ngắn.

"... Trong nhà có phòng trống." Anh vừa chuyển tay lái, vừa thêm một câu.

Trần Như nhắm mắt theo đuôi Tạ Nghiêu Đình đi vào thang máy. Hai người đứng rất gần. Ánh mắt cô buông xuống, anh nhìn thẳng phía trước. Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi đóng lại, giống như một pha quay chậm của một bộ phim điện ảnh.

Một phòng ấm áp.

Tạ Nghiêu Đình lấy áo khoác màu cà phê từ trong phòng ra.

Giọng nói của anh có chút rã rời, cẩn thận sắp xếp cho cô: "Trong ngăn kéo bồn rửa tay có đồ rửa mặt. Khăn tắm sạch khoác trên kệ. Máy sấy cạnh tắm kính. Cô dính ướt, nhanh đi tắm."

Trần Như nhận lấy. Nhìn thấy anh lại day trán, gương mặt hỏi: "Thân thể anh không thoải mái ư?"

Tạ Nghiêu Đình miễn cưỡng cười: "Tôi hơi sốt."

"Uống thuốc chưa?" Trần Như hỏi.

"Không sao, ngủ một giấc sẽ ổn. Trong nhà có gói thuốc Sài Hồ, mà lười làm."

Trần Như khó tin trừng to mắt: "Bác sĩ mà cũng giấu bệnh sợ thuốc à."

Cô lại hỏi: "Gói thuốc ở đâu?"

Tạ Nghiêu Đình dựa vào bồn rửa phòng bếp, nhìn thủ pháp thành thạo của Trần Như mở gói thuốc ra, lấy thuốc rót vào bình gốm điện, cho lượng nước vừa phải, bắt đầu nấu thuốc.

"Bình này của nhà anh không khác ở nhà tôi lắm. Ngăn điều chỉnh lửa to nhỏ, còn có thể thiết kế tự động giữ ấm. Nhưng giữ ấm thời gian dài, cần thuốc sẽ hấp thu thuốc một lần nữa. Nhất định phải có người xem, thật bất tiện."

Cô quay người, nhìn vào đôi mắt nhu hoà cuốn sâu của anh.

Trần Như: "Có một khoảng thời gian, mỗi ngày khi tôi tan học về đều giúp mẹ nấu thuốc."

Tạ Nghiêu Đình im ắng cười. Có chút buồn ngủ chống chống đỡ mí mắt.

"Anh đi ngủ đi, chốc nữa nấu xong tôi gọi anh."

Anh cũng không cựa mạnh, thấp giọng đáp ứng: "Được."

Lúc xoay người, có chút nghiêng đầu, nói câu: "Cảm ơn."

Trần Như tính toán thời gian tắm rửa, thay quần áo. Áo khoác có cả nón, mặc trên người cô rộng thùng thình, tay áo dài, cuộn mấy tầng, chiều dài giống váy. Có mùi mềm mại như vừa giặt sạch. Thanh tịch, lại ấm áp.

Cô đứng ở phòng bếp, chỉnh bình gốm lửa nhỏ.

Mùi thuốc quen thuộc, rất nồng tản ra.

Tạ Nghiêu Đình rất nhanh đã đi ngủ. Cửa phòng ngủ mở ra, một chiếc đèn áp tường âm thầm sáng lên. Giống như cố tình để lại cho cô. Anh nằm lệch

trên gối, sợi tóc trên trán hoà vào màu xanh trong không khí, trên người hơi mờ mờ.

Trần Như thật khó khăn. Tiến thoái lưỡng nan đứng trước cửa.

Hình như anh có chút phát giác, mí mắt mở ra, lại khép lại. Đầu óc hỗn độn, mơ mơ hồ hồ, khó có thể hồi tưởng lại mấy giờ trước xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Như." Anh trầm thấp kêu một tiếng, yếu ớt. Sau đó chống đỡ thân thể tựa ở đầu giường, mền trượt xuống, đắp lên ngang eo. Anh sờ điều khiển từ xa, ấn mở đèn ngủ.

Trần Như vội vàng bung khay đi toilet.

Một bát thuốc màu nâu, một chén nước ấm, nóng hổi bốc lên khói trắng.

Phòng ngủ trống rỗng. Bài trí ít, mép giường rất thấp, Trần Như trực tiếp ngồi xếp bằng trên sàn nhà. Một tay chống cằm nhìn anh cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch. Ánh đèn màu quýt chiếu xuống, bao phủ hình bóng của hai người.

Tiếng mưa rơi dày đặc, trong bóng đêm, giọng của anh rất nhẹ nhàng: "Hôm nay thực sự đã trễ, tôi lại không còn sức, sợ cô không đồng ý. Ngày mai tôi dẫn cô về thu dọn ít đồ. Mấy ngày nghỉ đông này, cứ ở chỗ của tôi."

Trần Như giặt mình.

Anh hỏi: "Nhà trường vẫn làm việc trong kì nghỉ đông sao?"

Cô nghịch ngợm nói: "Có nha. 《 Năm năm thi đại học ba năm mô phỏng, gọi tắt là Năm Ba. "

Tạ Nghiêu Đình nhu mày: "Là gì?"

Môi Trần Như có chút nhếch lên, nghiêng đầu nhìn anh: "Sách quý đề ra chiến thuật, là bộ sách tham khảo nổi tiếng nhất đó."

Cô nháy mắt mấy cái: "Năm Ba giống như《 Quỳnh Hoa Bảo Điện 》 trong Tiểu ngao giang hồ vậy, thi đại học tựa như Hoa Sơn Luận Kiếm. Nếu có thể hiểu mấy cuốn sách này, nhất định có thể lên làm minh chủ đấy."

Tạ Nghiêu Đình bị chọc cười.

Cô cố ý hỏi: "Anh không đọc sách cấp ba sao?"

Anh lắc đầu: "Chuyện của hơn mười năm trước. Quá lâu, không thể nhớ nổi."

Anh nói: "Con người của tôi rất vô vị, từ nhỏ đã đọc sách, học tập, làm bài, năm cấp ba đại khái cũng qua như thế. Ba mẹ tôi lại hi vọng tôi có thể dạo chơi quán net, hay thậm chí là đánh nhau."

Tạ Nghiêu Đình nghiêng người, tựa trên gối, buồn ngủ, giọng nói dần dần yếu ớt chậm chạp.

Trần Như đứng dậy, thấp giọng nói: "Anh ngủ đi."

Cô dọn chén thuốc và chén nước, rón rén tắt đèn ngủ mở đèn áp tường, dùng khẩu hình miệng nói: "Ngủ ngon."

Phòng khách có đủ mọi thứ.

Trần Như không ngủ được, lấy từ trong túi xách ra mấy cuốn sách toán tham khảo thật dày. Lật ra tờ đánh dấu trang trắng phiếu. Ghé vào đầu giường, ở một mặt khác tiếp tục sao chép bài thơ mộng lung, 《 Thuyền hai cột buồm 》 của Thư Đình.

Không sợ chân trời góc biển

Há do thời gian ngắn ngủi

Anh ở trong hành trình của tôi

Tôi ở trong tầm mắt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-3: Mai vàng

Edit: Đào Sindy

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lúc sắc trời sáng rõ, Trần Như mới từ trong con mê tỉnh lại.

Xanh nhạt hoà vào màu sắc của cây hạnh, từ khe hở màn cửa chui vào, vẩy trên sàn nhà. Cô đứng lên, chân trần giẫm trên đất, kéo màn cửa ra, nhắm mắt lại, đứng thẳng nhẹ nhàng ngửa cổ ra sau. Giống như đang kéo màn một cuộc sống mới.

Tạ Nghiêu Đình đang đứng trên sân thượng xử lí hoa cỏ.

Nghiêng thân, hơi cong lên, rất tùy ý mặc một bộ áo hở cổ màu xám nhưng dê, một tay nắm vôi hoa sen. Cửa sổ sát đất mở ra, gió lạnh mùa đông thổi vào, làm lay động màn cửa vải lanh.

Trần Như đi tới, cười khoát tay, cất giọng chào hỏi anh: "Buổi sáng tốt lành."

Tạ Nghiêu Đình xoay người.

Vừa rời rơi vào điểm mù của thị giác, lúc này Trần Như mới phát hiện thì ra tay phải của anh đang cầm điện thoại áp bên tai.

Lâm Hoà ở đầu kia đã sớm đã quên họ đang nói gì rồi, một tràng tiếng hỏi: "Tôi không nghe lắm chứ? Vậy mà tôi nghe thấy giọng phụ nữ? Là ai vậy? Đêm qua xảy ra chuyện gì? Tại sao giọng của anh lại như chưa thoả mãn dục vọng thế?"

Huyệt thái dương của Tạ Nghiêu Đình nhảy lên, thấp giọng nói: "Cậu chớ xen vào việc của người khác."

Anh thả vôi sen trong tay ra, đưa tay nhẹ nhàng đặt bên môi, làm động tác im lặng với Trần Như.

Lâm Hoà không thấy khó xử, giọng điệu trêu tức: "Tôi luôn lo lắng cậu cứ ôm về đạo mạo, làm không tốt sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại. Ai nghĩ đến chuyện đã tiến dần từng bước rồi."

Mỗi khi anh ta kích động hay nói linh tung. Dùng thành ngữ linh tinh còn dễ nói, chủ yếu ăn mặn không kiêng.

Tạ Nghiêu Đình bước ra sân thượng, đi thông thả hai bước, đưa lưng về phía Trần Như, giọng giảm thấp xuống: "Cô bé này là bạn học của Mạc Mạc, trong nhà gặp chút chuyện, tôi để cô ấy trong nhà mấy ngày."

Lắm miệng giải thích xong câu này, anh cũng có chút hối hận.

Quả nhiên Lâm Hoà điên cuồng hơn, phê bình nói: "Sáng tỏ kế hoạch rồi nhá. Thì ra anh thích Lolita."

Tạ Nghiêu Đình nâng trán, nhẩn nhẩn, vẫn nhìn không được, thở ra một hơi: "Xéo đi."

Trần Như rửa mặt đi ra. Hong khô quần áo rồi.

Cô thay đồ, đi đến phòng bếp, nằm sấp cạnh khung cửa sổ trong chốc lát.

Tạ Nghiêu Đình nấu cháo thịt dê trong nồi đất rất phí công. Nấu đến ngô sền sệt, củ khoai mềm dẻo. Lúc tắt bếp bỏ thêm chút tiêu, khừ đi tanh nồng, bắt đầu ăn ngon miệng, tươi mà không ngán.

Di Hứa là người Sơn Tây, có một tay chế biến món từ bột mì tốt. Sau khi Đình cư Giang Thành vẫn luôn làm bảo mẫu cho nhà họ Tạ. Trong tủ lạnh có mì xào tổ yến đựng trong hộp bảo quản thức ăn. Tạ Nghiêu Đình hấp mấy cái bánh bao bột ngô vàng cam không nhân, lại cắt nhỏ củ cải dưa góp*, dùng dầu vừng trộn đều.

*dưa được muối bằng nước tương.

Hơi nước mù mịt bao phủ phòng bếp, làn khói dày ngấm vào cửa pha lê trong vất. Mũi anh cao, mắt sụp xuống, lông mi dày, lộ ra đường cong rất sâu. Cằm nổi cổ hình dáng ưu mỹ. Tay phải khớp xương rõ ràng, cầm thìa gỗ, hết sức chăm chú khuấy nổi. Giống một bức ảnh trên tạp chí.

Trần Như nhìn không được hít mũi: "Thơm quá."

Tạ Nghiêu Đình cười: "Đến phòng ăn ngồi đi, xong ngay đây."

Cô nghe lời đáp: "Vâng."

Ngồi đối diện nhau.

Trần Như cảm muổng sứ nhỏ nhấp một miếng cháo, rất thanh đạm, có vị thuốc Đông y nhàn nhạt, cô hoan hô cảm thán một câu: "Ăn cực kỳ ngon."

Tạ Nghiêu Đình cong môi, mắt cong cong, ôn tồn nói: "Lần trước cô nói thích ăn thịt. Khoai và thịt dê còn đang nóng, cộng thêm có nhục thung dung*, rất thích hợp ăn mùa đông."

*nhục thung dung vị ngọt, chua, mặn, tính ôn; vào thận, đại tràng. Có tác dụng bổ thận trợ dương, ích tinh huyết, cường kiện cân cốt, nhuận tràng.

"Thân thể anh đỡ chưa?"

"Đã hạ sốt rồi. May có cô sắc thuốc."

Cô cười ngượng ngùng, còn nói: "Sáng nay tôi muốn đi tiệm sách, chuyên viên ra một bộ đề thi trong nhóm."

Anh nói: "Ừm, hôm nay tôi không đi làm. Trước tiên đưa cô về nhà lấy chút quần áo tắm giặt. Rồi chúng ta lại đi tiệm sách."

Sau trận mưa lạnh, nhiệt độ không khí thay đổi lớn.

Thành phố bị nước mưa cọ rửa, cảnh khô xào xạc nơi lùm cây ven đường như đã có chút sức sống.

Người có trong tiệm sách không ít. Trần Như mặc hơi dày, cởi khăn quàng cổ cầm trong tay, ghé vào trên máy tìm tên đề tham khảo, tìm ra vị trí cụ thể trên giá, kết thúc tìm.

Tạ Nghiêu Đình ở tầng ba khu Khoa học xã hội và Nhân văn của thư viện.

Trần Như cầm theo túi giấy, cộc cộc cộc chạy lên hai lầu.

Khu vực này đều là giá sách gỗ nhãn cao lớn, tính bí mật đặc biệt tốt. Trần Như dạo bước mắt đảo quanh trong đó, vòng vo tầm vài vòng, mới nhìn thấy bóng dáng Tạ Nghiêu Đình. Hôm nay anh vẫn mặc áo khoác dài như bình thường, vài ka-ki, cao cổ, lộ ra áo len màu đen bên trong. Trên cổ tay đeo một cái đồng hồ, trên sống mũi đỡ gọng kính đen. Hoàn toàn trầm tĩnh như trước đây.

Anh tập trung lật một quyển sách.

Trần Như đi qua, lệch đầu nhìn bìa, bản gốc Anh văn《Kiêu hãnh và định kiến》.

Cô đã từng đọc qua bản dịch.

"Không khó chịu sao?" Cô hỏi.

"Vẫn ổn."

Trần Như chạy có chút gấp, thái dương bị mồ hôi thấm ướt.

Khuôn mặt mặt đảo đầy đặn, gò má hồng hào, như con ngựa Pony tràn đầy sức sống.

Anh tùy ý hỏi: "Cô rất thích xem tiểu thuyết võ hiệp à?"

Trần Như suy nghĩ, nói: "Tôi thích khoái ý ân cừu* trong cảnh tàn sát khốc liệt. Giang hồ nhi nữ, không câu nệ tiểu tiết. Chạy trốn đến tận đâu tận đâu, mai danh ẩn tích. Những tự do kia xa không thể chạm, đều khiến người ta hướng tới."

*có ân báo ân, có oán báo oán, rõ ràng lưu loát.

Tạ Nghiêu Đình cười.

Trần Như chỉ chỉ kính mắt của anh, hỏi: "Anh bị cận sao?"

"Một chút. Chỉ dùng khi đọc sách."

Đầu cô khề tựa trên giá sách, còn nói: "Tôi đã đọc bản dịch, còn xem phim cùng tên. Mr. Darcy thật sự rất mâu thuẫn. Tha thứ rộng lượng nhưng tìm pha lê, ân nhân lý tính lại già mồm yếu ớt. Nhưng tôi thích ông ấy."

Anh thấp giọng hỏi: "Thích ông ấy ở đâu?"

"Dịu dàng, chính trực, cơ trí vừa chừng tình."

Cô ngẩng đầu, ánh mắt thanh tịnh tinh khiết nhìn vào mắt anh. Cường điệu một câu: "Tôi thích một người đàn ông như vậy."

Tạ Nghiêu Đình yên lặng một lát.

Cuối cùng anh vươn tay ra vỗ vai cô, thấp giọng nói: "Đi thôi."

Quán cà phê của Lâm Hoè ngay tại hẻm nhỏ đằng sau tiệm sách.

Một toà nhà ba tầng lầu nhỏ xây lại mà thành, hai bên đường đều có cây ngô đồng cao lớn. Tường vây rất cao, mặt tường vì năm tháng lắt động mà sặc sỡ.

Sân độc lập, tùy ý trưng bày mấy cái bàn gỗ nhãn dài mảnh. Đình đầu có dù màu xanh sẫm to lớn. Rất thích hợp để tổ chức hoạt động tụ hội nho nhỏ.

Trần Như đi theo sau lưng Tạ Nghiêu Đình, bước tới.

Xuyên qua bức tường thủy tinh đối diện, có thể nhìn thấy ghế sofa vải sa tanh trong sảnh, có ba con mèo, một con nằm dưới cửa hip mắt phơi nắng, một con khác giẫm lên đệm nhẹ nhàng linh hoạt cào cào.

Dưới hiên, chuông gió bị gió thổi lay động.

Ông chủ Lâm Hoè mặc một bộ tạp dề màu cà phê, đang nắm lấy một thanh vonfram làm bằng sắt dài mảnh, đứng ở trong quầy bar pha cà phê tay.

Trong sảnh rất náo nhiệt, đại khái là hoạt động tổ chức hội đọc sách. Người trẻ tuổi tập hợp một chỗ, từng người tranh nhau biểu hiện bản thân, sợ thua kém người khác, bầu không khí giống như một trận biện luận.

Trần Như không khỏi trầm tĩnh lại.

Tạ Nghiêu Đình ngồi xuống trước quầy bar, đưa gói thuốc Đông y đã phối tốt tới. "Đúng lúc có chuyện ở gần đây, liền mang tới cho cậu. Nhớ kỹ dùng đúng giờ, qua một thời gian nữa đến tái khám."

Lâm Hoè có chút không khoẻ, vẫn đang dùng thuốc Đông y điều trị thân thể.

Lâm Hoè nhận lấy, mang sang một đĩa bánh kẹp bơ đậu phộng. Cũng cực lực giới thiệu: "Mới mở đây, thử một chút."

Mắt anh ta ý vị sâu xa nhìn Trần Như sau lưng anh, tự giới thiệu mình: "Gọi tôi là Lâm Hoè."

Trần Như cũng ngồi xuống: "Tôi tên Trần Như."

Người Lâm Hoè rất trắng, cao ráo gầy gò, trên đầu buộc khăn choàng đầu của người Nhật, đáng vẻ hào sảng không bị trói buộc trong đám người. Anh ta nghiêng đầu, cười nói: "Tôi biết, buổi sáng tôi gọi điện thoại cho Nghiêu Nghiêu rồi."

Gương mặt Trần Như bỗng dưng như bị phồng.

Anh ta làm như quen thuộc: "Tiểu Như muốn uống gì?"

Tạ Nghiêu Đình thay cô đáp: "Cho cô ấy ly nước ép trái cây đi."

Lâm Hoè: "Tôi không hỏi anh."

Anh ta bĩu môi, quay người bắt đầu cắt hoa quả.

Trong sảnh, âm nhạc thư giãn nhẹ nhàng, trong không khí có mùi cà phê nồng nặc. Trong tủ dựa tường có một ít đồ cũ và sách vở, nhãn hiệu nhắc nhở là tiền bán hàng từ thiện quyền góp mong muốn xây trường tiểu học ở Tây Tạng.

Trần Như bắn khoả một hồi. Trở về ly nước ép trái cây uống một hớp, hỏi Lâm Hoè: "Thân thể anh không ổn sao?"

Lâm Hoè không dấu điểm nói: "Khoảng thời gian trước mỗi ngày đều ở hộp đêm, điên đảo trắng đen, một lần nổi lên từng dải mụn nước. Dọa tôi sợ gần chết, còn tưởng rằng bị nhiễm HPV rồi. Sau đó, liền nghe Nghiêu Nghiêu, bắt đầu tu thân dưỡng tính. Dùng thuốc Đông y điều trị..."

Tiếng nói của anh ta chưa dứt, mặt Tạ Nghiêu Đình đã đen rồi.

Tiện tay cầm một miếng bánh bơ đậu phộng nhét vào trong miệng Lâm Hoè đang nói không ngừng: "Cậu ăn đi."

Trên đường trở về, đi ngang qua miếu Thành Hoàng.

Đèn hoa mới lên, sắc trời dần muộn. Chợ đêm bắt đầu bày hàng.

Chỗ trạm xe lửa bán rất nhiều đồ. Một bà lão tóc trắng vịn sạp hàng nhỏ, trên mặt đất một đồng nhánh hoa mai vàng. Mỗi cành đầy nụ hoa, nụ hoa màu ngọc bích, màu vàng tươi, núp chung một chỗ, cành qua quít hợp thành một chuỗi. Trên tấm giấy trắng dựng đứng viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, hai đồng một nhánh.

Loại mai vàng này đang vào thời kỳ nở hoa, ở Giang Thành rất phổ biến.

Người đến người đi, bà lão ngồi ở chỗ đó, chưa có hỏi thăm. Giống như trong bối cảnh đèn điện thành phố rậm rạp có chỗ đứng im.

Giao lộ có chút đông, Tạ Nghiêu Đình dừng xe đợi đèn đỏ.

Trần Như đề cửa xe xuống, gục ở chỗ này nhìn trong chốc lát.

Tạ Nghiêu Đình thuận thế nhìn sang cô, nói: "Nhà cũ của tôi ở Thần Nông Giá*, trong hậu viện có hai cây mai to bằng miệng chén. Nhụy hoa là màu tím, vừa đến mùa, khắp cây tràn ngập hoa, bẻ cành có nụ cắm vào bình, có thể giữ hơn mười ngày."

*Thần Nông Giá là Lâm khu duy nhất tại Trung Quốc và trực thuộc tỉnh Hồ Bắc.

Trần Như dùng sức hít mũi: "Thì ra mùi thơm của mai vàng thanh đậm như thế, trước đó không để ý."

Tạ Nghiêu Đình vòng tay lái, tìm vị trí thích hợp dừng xe, đề nghị: "Chúng ta đi mua mấy nhánh đi."

Trần Như ngồi xổm trước sạp hoa, nghiêm túc chọn hơn hai mươi nhánh vừa hé nở.

Tạ Nghiêu Đình lấy hết tiền lẻ ra, có chừng hai trăm đồng, đưa cho bà lão, thấp giọng nói: "Về nhà sớm thôi."

Trần Như đứng ở một bên, lặng yên mà nhìn.

Trong nội tâm cô trong chớp mắt nổi sóng chập trùng, nhưng không lên tiếng.

Bà lão nắm chặt tay Tạ Nghiêu Đình, nói lời cảm tạ, lại móc ra hai tấm báo cũ từ trên người.

Trần Như nhận lấy, bao lấy nhánh hoa, ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-4: Sống trên núi

Edit: Đào Sindy

Ngày kế tiếp, sắc trời trong xanh, trời xanh không mây.

Tạ Nghiêu Đình dẫn Trần Như ra ngoại ô núi Trúc Khê leo núi, Lâm Hoè cũng đồng hành. Núi này không khí trong lành, khắp nơi là trúc xanh, khe núi nhiều dòng suối nhỏ, nên được đặt tên. Phía sau núi có một ngôi chùa, trụ trì Thanh Hoà thiền sư có quen biết với Tạ Nghiêu Đình. Vào đông, cảnh núi khó tránh khỏi có chút tiêu điều vắng vẻ, cảnh cổ thụ chọc trời đều là màu nâu xám.

Sương mù tản ra, núi xanh nơi xa ẩn hiện. Một đầu phiến đá xếp thành cầu thang theo thế núi uốn lượn.

Ngày nghỉ lễ, hoạt động ngoài trời rất đông người, du khách trên đường núi tấp nập năm tấp ba. Vừa mới bắt đầu còn nhẹ nhàng, còn có các bạn nhỏ không ngừng cãi nhau ầm ĩ trên dưới. Trần Như hào hứng, lanh lợi đi đầu đội ngũ, bước nhanh từng bước lên.

Tạ Nghiêu Đình một thân quần áo thể thao, đeo nghiêng túi, mang theo hành lý đơn giản, thản nhiên theo ở phía sau.

Trần Như rất vui vẻ.

Cô đứng ở chỗ cao, hai tay giao trên đỉnh đầu, quơ quơ trước mặt Tạ Nghiêu Đình, cười thúc giục anh: "Mọi người nhanh lên."

Thế núi dần dần dốc đứng. Rực rỡ dương giữa trời, gió nhẹ thổi bay sợi tóc của cô. Trên trán trơn bóng trắng nõn của cô có chút đỏ mề hôi, mắt sáng lấp lánh, hình dáng giống như khám một lớp viên vàng. Đây sức sống thanh xuân trẻ đẹp.

Tạ Nghiêu Đình bắt đầu dĩ cười cười, một tay chống đầu gối thở ra một hơi.

Lâm Hoè đặt mông ngồi trên cầu thang, từ túi áo lấy ra một gói thuốc lá, đốt lên, bóp trong đầu ngón tay, thở hỏn hển lắc đầu: "Không được, bộ xương già này của tôi đã muốn rời ra từng mảnh, dừng lại nghỉ ngơi một chút đi."

Trần Như linh xảo nhảy lên bậc thang hai cấp, hai tay chụp bên môi, tạo thành hình loa, lớn tiếng nói: "Vậy tôi đi đến phía trước chờ hai người."

Cô nhìn Tạ Nghiêu Đình đang ở chỗ thấp.

Anh ngửa mặt lên, khóe môi nở nụ cười ấm áp, có chút nghiêng người đứng cạnh con đường, nhường đường cho những người khác. Anh giờ tay về phía cô, dùng khẩu hình miệng bảo đi. Lúc này cô mới an tâm xoay người.

Không biết từ khi nào bắt đầu toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Lâm Hòe ngửa đầu nhìn anh, trào phúng a lên cười một tiếng.

Anh ta nhẹ nhàng phui bụi, hỏi: "Đến cùng là lòng yêu mến của anh trần lan, hay là thật sự kim lòng không được rồi?"

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình.

Trên thực tế, anh chưa bao giờ nghiêm túc cân nhắc qua vấn đề này. Giờ phút này, bị Lâm Hòe dùng giọng mỉa mai hỏi, ti mi nghĩ lại, vậy mà lại có ngoài ý muốn trong nháy mắt. Tuổi tác và đạo đức, cảm giác tội ác và áy náy, những thứ này đều đi ngược lại tam quan bảo thủ của anh, đến mức anh chưa bao giờ liên tưởng qua phương diện tình yêu.

Tạ Nghiêu Đình trầm mặc một lát, bình tĩnh nói: "Lòng yêu mến của tôi trần lan, giúp cô ấy chỉ vì từ thiện."

Lâm Hòe xem thường, nhún nhún vai: "Đội gặp được Bồ Tát, chỉ mong anh cũng có thể... Nghĩ sao nói vậy."

Tạ Nghiêu Đình không đáp lời anh ta.

Anh một lần nữa bước chân, thân nhiên nói: "Đi thôi."

Lâm Hòe đứng lên, bóp tắt xi gà trên thùng rác, đột nhiên nói: "Tôi gặp được Diệp Phục Linh rồi."

Tạ Nghiêu Đình dừng bước chân lại, thuận miệng hỏi một câu: "Không phải cô ấy xuất ngoại rồi sao, trở về lúc nào?"

Lâm Hòe dò xét mắt sắc mặt của anh: "Hồi trước đó. Lúc tụ hội đầu tuần gặp được."

Trầm mặc không nói chuyện.

Anh đã từng có khoảng thời gian thanh xuân hào hoa phong nhã. Đã từng nghe cô ta chính miệng thừa nhận ở cùng người khác, đã từng vì yêu mà thương, ăn không trôi, đêm dài đặng đặng trần trọc, mất ngủ đến hùng hống. Có thể luôn yêu, mới có thể xem như đậm sâu như thế. Chung tình và bạc tình, có đôi khi cũng chỉ là một cái nháy mắt, nghĩ thông suốt, thì có thể buông bỏ.

Trần Như nửa đường lại vòng trở lại.

Cô đeo hai cái túi, trong tay thận trọng giữ một cái lên mua ống trúc gạo nếp bánh chưng tại quán ven đường.

Mùi thơm trong veo đơn giản mê người.

"Cái này ăn ngon lắm. Anh ném thử đi?" Cô rất ân cần, lòng đầy vui vẻ đưa qua.

Tạ Nghiêu Đình rất nể tình cắn một cái trên tay cô. Khóe môi hơi cong lên, đưa tay cực kỳ tự nhiên lấy xuống nửa hạt com bên mép thay cô.

Anh thấp giọng cười nói: "Giữa trưa trong chùa có thức ăn chay, toàn bộ đều dùng cây trúc làm đồ ăn. Có một ít dùng gạo nếp, măng nấu cùng đậu hũ, thêm xì dầu chưng chín thành com nắm, cô nhất định sẽ thích ăn."

Trần Như rất chờ mong, gật gật đầu: "Ừm"

Lâm Hòe từ bên cạnh bọn họ đi qua, làm bộ lớn tiếng ho khan, im lặng.

Trèo đến đỉnh núi, có một giáo đường cổ xưa. Du khách phần lớn tụ tập ở đây. Xuyên qua rừng trúc, đi ra sau núi mới thấy cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ. Cổ thụ che trời, quanh co khúc khuỷu, lá rụng và bụi bặm phủ kín đường núi, có loại mỹ cảm chán chường xào xạc.

Thủy Nham tự là một tòa nhà hai sân, do thế núi xây lên.

Tường gạch màu xám, trong góc có một tầng cỏ rêu màu xanh lá, có cảm giác lổm đổm của năm tháng. Cửa mở ra, trong đình có một cây nhãn lồng trăm năm. Tiểu sư phó mặc tăng bào màu nâu xanh cầm cây chổi quét lá rơi. Nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình, cậu ra ngoài đón, chấp tay trước ngực, nói: "Cư sĩ đã đến, trụ trì đã đợi lâu ngày."

Tiểu sư phó lại nói: "Hai vị thí chủ xin mời đi theo tôi dùng cơm chay."

Tạ Nghiêu Đình cũng chấp tay trước ngực hoàn lễ, thấp giọng nói: "Làm phiền."

Anh nghiêng mặt qua, lại thấp giọng sắp xếp cho Trần Như: "Tôi đi bắt mạch cho Thanh Hoà thiền sư. Cô ăn com xong chờ tôi một lát, đêm nay chúng ta sẽ ở lại trên núi."

Trần Như liền vội vàng gạt đầu: "Ừm, được."

Hậu viện chùa là sương phòng cho tăng nhân ở lại. Tiếp giáp một khu rừng nhỏ rậm rạp, bóng trúc rả rích, chiếu vào trên cửa, có một phen thú vị đặc biệt khi sống trên núi.

Ăn cơm chay xong, Lâm Hòe như quen thuộc đến vườn rau sau núi lao động.

Trần Như ngồi trong cầu thang chính điện một lát. Trong điện có mùi đàn hương nồng nặc, còn có tăng nhân quỳ trên đệm cói làm khóa buổi trưa. Rồi xa đô thị huyên náo, quanh mình khó được yên tĩnh, có thể nghe được tiếng chim hót, thậm chí tiếng gió thổi qua lá trúc xào xạc.

Nồi gang trên bếp lò kêu lộc cộc bốc lên khói trắng.

Một phòng đầy hương trà.

Tạ Nghiêu Đình nói: "Bệnh tình kiểm soát rất tốt. Chỗ sưng không tiếp tục lớn thêm, tôi lại điều chỉnh đơn thuốc. Lần sau, tôi đề nghị ông có thể xuống núi một chuyến, dùng phương thức Tây y kiểm tra toàn diện."

Thanh Hoà thiền sư râu tóc đều xám trắng, dáng vẻ trang nghiêm. Ông chậm chậm nói: "Chết sống có số. A di đà phật."

Tạ Nghiêu Đình không nhiều lời nữa.

Yên lặng một lát, Thanh Hoà thiền sư chậm rãi mở miệng, hỏi: "Hình như cư sĩ có chuyện khó nói?"

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu nhấp một ngụm trà, trong mắt thanh tịnh có chút hoảng hốt. Anh thấp giọng nói: "Chuyện nam nữ thế tục mà thôi, không đáng nhắc tới."

Thiền sư hiền lành cười một tiếng: "Yêu một người, như một ngọn đuốc, ngược gió mà đi, tất sẽ bị phỏng tay."

Trông mắt Tạ Nghiêu Đình yên lặng một lát: "Cô ấy còn không biết."

Anh dừng một chút: "Cô ấy được tính ở vai cháu của tôi, tuổi còn nhỏ. Điều này khiến tôi có cảm giác tội lỗi."

Trên núi nhanh tới, chạng vạng tới ngôi chùa tối om, chỉ có tĩnh mạch nhằm chán.

Mặt trăng treo lên, lạnh lẽo.

Trần Như đốt ba nén hương, quỳ gối trên đệm cói, thành tín cung phụng tượng Phật bái ba lần, cắm trong lọ đá xanh bên ngoài chủ điện. Cô chấp tay trước ngực, thấp giọng nói ra mong ước trong lòng: "Con hi vọng, có thể nhanh lớn. Con hi vọng, anh ấy có thể khỏe mạnh, bình an, hạnh phúc. Con hi vọng, anh ấy có thể thích con. Con còn hi vọng, có thể có một mái nhà."

"Haha, ai cũng có lòng tham như cô, thì Bồ Tát bận rộn thế nào?"

Góc tối trong điện đột nhiên truyền ra giọng nói lạnh buốt, lạnh nhạt và mỉa mai.

Trần Như bị giật nảy mình, kinh hoàng nhìn sang: "Là ai?"

Chu Dục từ trong bóng tối đi ra. Cung phụng trước tượng Phật đèn hoa sen lơ lửng, bóng xanh chập chờn. Cậu vừa cao vừa gầy. Trên người mặc tăng bào màu lam xám, cổ tay đeo tràng hạt gỗ từ đàn lá nhỏ, nổi bật lên làn da càng trắng hơn. Có tóc, tóc trên trán cắt ngang trán có chút dài rồi, che khuất lông mày, vẻ mặt buồn bực.

Trong lúc nhất thời, Trần Như không biết nên xưng hô thế nào, lại hỏi: "Anh là ai?"

Cậu nói: "Chu Dục."

"Anh ở đây làm gì?"

"Dưỡng bệnh."

Trần Như đứng lên, nghi ngờ nói: "Dưỡng bệnh?"

Cậu nói: "Đúng, bệnh tim. Trong phật tự dạy người thanh tâm quả dục, thích hợp nhất."

Trần Như "Ồ" một tiếng, chỉ nghĩ cậu thuận miệng bịa chuyện, vốn không tin.

Chu Dục đến gần, cô mới nhìn rõ ràng, thật sự có một làn da như bạch ngọc thượng hạng.

Tuổi khoảng xấp xỉ cô, làn da trắng, mũi cao, cặp mắt thâm thúy vô cùng, vẻ mặt nhìn người có ba phần lạnh thấu xương tự nhiên. Tướng mạo cậu là loại

áo hoá kỳ quặc, vật áo tăng bào trên người là kiểu Trung Quốc kín đáo.

Hết lần này tới lần khác lại cân đối vô cùng.

Ấn tượng của Trần Như với cậu không thể nói tốt, cũng không muốn nói chuyện nhiều, quay người muốn đi ngay.

Trong lúc Chu Dực dưỡng bệnh rất nhàm chán, mỗi ngày ở trong chùa ngoại trừ ngồi xuống thì là niệm kinh. Đáng vẻ cô trờng mất, rất ngây thơ, còn rất thú vị.

Cậu ngăn đường đi của cô lại: "Cô hỏi xong rồi, giờ đến phiên tôi."

Trần Như không muốn để ý đến cậu, linh xảo xoay người, ý đồ từ một khe hở khác chui ra. Lại không nghĩ rằng động tác trên tay Chu Dực càng linh hoạt hơn, một lát đã tóm lấy cánh tay cô, kéo cô trở về.

Trần Như gào lên một câu: "Anh thả tôi ra. Đau quá."

Tạ Nghiêu Đình từ sương phòng hậu viện đi tới, nhú mày đứng dưới cầu thang: "Tiểu Như."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-5: Sống trên núi (tt)

Editor: Đào Sindy

Trong nhất anh che dấu bớt, trầm giọng nói: "Cậu buông cô ấy ra trước đi."

Ánh mắt Chu Dực nhìn sang. Trần Như như nhìn thấy cứu tinh, dùng lực đẩy ra tay cậu vẫn cứ nắm chặt cánh tay cô, ba chân bốn cẳng chạy ra, đứng bên người Tạ Nghiêu Đình.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh quay đầu, thấp giọng hỏi Trần Như.

"Tôi đang thấp nhang. Đột nhiên anh ta đi ra từ trong điện." Cô lời ít ý nhiều trả lời.

Tránh nặng tìm nhẹ, nói cũng coi là sự thật. Lại là một tiếng cười. tính cách Chu Dực luôn không chịu thua thiệt, nói muốn hỏi thì nhất định sẽ đạt được đáp án. Cậu có thâm ý khác đánh giá Tạ Nghiêu Đình trên dưới, hỏi một câu: "Đây là người đó?"

Trần Như lập tức kịp phản ứng cậu đang hỏi gì.

Lúc này cô xấu hổ đỏ mặt, tức giận nói: "Chuyện không liên quan tới anh."

"Vậy chính là người đó rồi." Chu Dực khẳng định nói, cậu nhàm chán thương thức chuỗi tràng hạt từ đàn này, từng hạt mộc châu lướt qua ngón tay thon dài trắng nõn của cậu. Đám thừng bí mật của cô, cậu cũng không nói gì thêm nữa, cười như không cười xoay người rời đi.

Bầu trời đêm trong vắt âm đạm, trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng ảm áp yên lặng. Trên trời đầy sao. Ánh sáng đơn độc lạnh lẽo từ cửa sổ, từng đám trúc vang lên sào sạt, che lại một tầng sương mờ.

Tạ Nghiêu Đình cười cười, nói đùa: "Tôi còn chưa từng thấy, cô xảy ra tranh chấp cùng người khác."

Trần Như phồng mặt lên: "Không phải đâu. Là anh ta quá đáng ghét, tránh ở một góc nghe lén tôi cầu nguyện với Bồ Tát. Rồi đột nhiên nhảy ra làm tôi giật cả mình. Còn chặn lại không cho tôi đi."

Nghe cô tức giận tố cáo, ý cười trong mắt Tạ Nghiêu Đình càng sâu hơn.

Anh hỏi: "Hả, cô cầu nguyện gì thế?"

Trần Như trầm ngâm một lát, xấu xa nói: "Nguyện vọng nói cho người khác nghe, sẽ không linh."

Tạ Nghiêu Đình lơ đãng, cười một tiếng cho qua.

Quy chế của Thủy Nham tự hoàn chỉnh, xuyên qua đại điện, đằng sau chính là trai đường, thiền phòng và phòng dành cho khách.

Phòng nhỏ bên ngoài có cây trúc chế thành bàn nhỏ và ghế, hai người ngồi trong chốc lát. Hai tay Trần Như che bên môi, nhẹ nhàng thổi khí, lại chà xát

vào nhau.

Tạ Nghiêu Đình liếc nhìn cô một cái, thấp giọng nói: "Lần trước đến là mùa thu. Thời tiết còn không lạnh như vậy."

Trần Như ôm cánh tay, khép vai: "Mặc dù rất lạnh, nhưng toàn thế giới đều rất yên tĩnh. Giống như có thể nghe thấy tiếng nói của những ngôi sao."

Tạ Nghiêu Đình mỉm cười: "Những ngôi sao cũng có tiếng nói sao?"

Trần Như chỉ sao kim sáng nhất trên bầu trời, nói: "Có chứ, trong vũ trụ rộng lớn bát ngát ở đây, tốc độ mỗi một hành tinh quay quanh và quỹ đạo cũng khác nhau, tiếng rơi trên phím đàn cũng sẽ khác. Rải rác chân trời, hợp thành một đường, tiết tấu biến hóa chính là nhạc phổ của bản xô-nat."

Cô nói xong, duỗi ra ngón tay làm hành động đánh đàn trên bàn.

"Thì ra Tiểu Như còn là một nhà thơ." Tạ Nghiêu Đình mỉm cười nhìn cô.

Bỗng nhiên Trần Như ngại ngùng, nhỏ giọng nói: "Thật ra, làm thơ không có gì khó khăn, câu chữ đoạn ngắn, không cần dấu chấm câu, từng hàng sắp xếp thẳng tắp thì chính là thơ rồi."

Tạ Nghiêu Đình cười tùy ý, từ chối cho ý kiến.

Trần Như hơi nhú mày: "Anh không tin cũng có thể thử một chút. Ví như thế này, dùng tên thuốc Đông y anh quen thuộc."

Hai tay cô chống cằm, trầm ngâm một lát, nói:

Tam thất bạc hà

Chi tử* tô hợp hương**

Ái đích cửu chung cửu sái, tỵ tượng thực địa hoàng***

*Cây dành dành

**Tô hợp hương vị cay, tính ôn, quy kinh Tâm, Tỳ, có tác dụng khai khiếu, chỉ thống; chủ trị các chứng trướng phong, kinh phong, nhiều đờm, ngực bụng lạnh đau

*** Thực địa hoàng vị ngọt, mùi thơm, tính hơi ôn. Có tác dụng nuôi thận, bổ âm, dưỡng huyết, làm đen râu huyết.

Tạm dịch:

Tam thất bạc hà

Cây dành dành tô hợp hương

Chuộng chín chung chín phơi, như thực địa hoàng

Tạ Nghiêu Đình bị cô nghiêm túc nói đùa làm thơ chọc cho hết sức vui mừng, vỗ tay tán thưởng nói: "Không tệ, không tệ."

Trần Như: "Anh cũng đi thử xem."

Tạ Nghiêu Đình vốn không chịu, nhưng Trần Như không muốn, cứ bám lấy anh. Anh bất đắc dĩ, nghĩ một hồi, đành phải nói:

Bán hạ* hợp hoan***

Túy trầm hương

Tương tư tử*** đương quy

*Bán hạ: vị cay, ôn, có độc; có tác dụng táo thấp (làm khô ẩm thấp), hóa đờm, giáng nghịch (làm hạ hơi đưa lên) hết nôn.

** Cây hợp hoan (hay cây bồ kết tây) là một loại cây thân gỗ rụng lá, hình dạng lá giống lông chim, lá lớn do nhiều lá nhỏ hợp thành, lá nhỏ trông rất nhỏ, đem đến các phiến lá sẽ khép lại thành từng cặp

***Chữa ho, cảm sốt, hoàng đản do viêm gan siêu vi trùng, giải độc, vị ngọt nên dùng trong các đơn thuốc cho dễ uống

Trần Như cúi đầu cẩn thận chép miệng, chỉ cảm thấy câu chữ nhập tình nhập cảnh, rằng môi dư hương. Sức tưởng tượng của cô phong phú, lập tức nảy bộ nghĩ đến vở kịch yêu nhau sau đó tách rời mong ngóng Quân vương trở về, cảm giác tim đập thành thịch.

Cô thán phục nói: "Oa, ba câu thơ tình này, khảm vào tên thuốc bắc đúng mức vô cùng, đơn giản so với câu thơ thuần túy của tôi khi nãy về gieo vần

không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Thì ra, anh mới là nhà thơ."

Tạ Nghiêu Đình giả bộ che tim, cười nói: "Cô bé ơi, sao miệng ngọt như thế. Tôi sắp không chống đỡ nổi viên đạn bọc đường này rồi. Tôi không rành làm thơ, không làm nổi nhà thơ."

Trần Như không ngừng cố gắng, hai tay chồng lên nhau, nằm sấp trên bàn nhìn anh, nói: "Thật ra, người làm nhà thơ không phải chỉ mãi làm thơ. Còn có ý khác."

"Ồ?"

"Mỗi câu thơ đều là một bức họa. Ví như, trừ khước quân thân tam trọng tuyết, thiên hạ thủy nhân phối bạch y*. Lại ví như, cử thương bạch nhãn vọng thanh thiên, kiều như ngọc thụ lâm phong tiền**. Tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy. Lang diêm độc tuyết, thế vô kỳ thất***."

*Nếu người như chàng mà còn không mặc y phục màu trắng, thì khắp thiên hạ này còn có ai xứng với y phục màu trắng nữa.

**Nâng ly uống, mắt trắng đã trùng trùng lên trời/ Nổi bật như cây ngọc run rẩy trước gió.

***Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh. Vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh.

Tạ Nghiêu Đình không rõ ràng cho lắm, nháy mắt mấy cái, nhìn qua cô.

Anh thân nhiên ngồi trên ghế trúc dưới ánh trăng bao phủ xuống, mặc trên người một bộ quần áo bông cổ lớn màu cà phê, ống tay áo lộ ra một khúc cánh tay áo len màu trắng bên trong, ánh mắt nhu hòa mà sáng long lanh, mệnh mông trầm tĩnh.

Sau lưng một lùm thùy trúc chập chờn theo gió, giao nhau với ngói xanh đen của khu vực dành cho khách.

Giống như một bức họa.

Trần Như nói: "Cho nên, anh là một nhà thơ."

Nhà thơ như người bình thường.

Tạ Nghiêu Đình sững sờ, vừa mới bắt đầu còn chưa hiểu, nhưng lập tức kịp phản ứng. Nụ cười bên môi rạo rực hơn. Anh không nói tiếp, mỉm cười bắt đầu đi lắc đầu. Đàm thơ dưới ánh trăng đêm, có lẽ là bầu không khí thực sự quá tốt. Cuối cùng lại bị cô bé không rành thể sự trước mặt trêu chọc đến tinh thần say mê, thích thú.

Tạ Nghiêu Đình che giấu, quay đầu ho hai tiếng trầm thấp.

Trần Như dựa vào chủ nghĩa duy tâm ngớ ngẩn làm nền xong, giờ phút này đã sớm sợ rồi. Cô lập tức đứng lên, liền đưa lửa xuống sườn nói, hí... í ra hít một hơi vào: "Bên ngoài quá lạnh rồi, chúng ta vào nhanh một chút."

Tạ Nghiêu Đình cũng đứng lên.

Trần Như đứng trước mặt anh.

Anh cúi đầu xuống, rất tự nhiên thay cô bó áo lại, thấp giọng sắp xếp một số chỗ thay cô: "Trong phòng đốt giường lò*, ban đêm lúc ngủ có thể sẽ cảm thấy nóng, nhưng đừng đá chân mền. Sáng sớm mai chúng ta liền xuống núi."

*giường lò, đắp bằng đất, gầm giường có ống dẫn khói nóng hoặc để lò sưởi, ở miền bắc Trung Quốc

Cô khẽ giật mình, lại thấy Tạ Nghiêu Đình dưới ánh trăng vẫn còn cười với mình, vô cùng dịu dàng lưu luyến. Nếu như Thần Phật trên trời thật sự có thể nghe thấy nguyện vọng của cô mà ứng thuận, cô chỉ cầu, ngực anh có thể trở thành kết quả cuối cùng của mình.

Ngày hôm sau, gà trống báo sáng.

Có lẽ là bởi vì làm pháp sự siêu độ giữa chùa miếu Phạn âm không ngừng, hương nến lượn lờ. Rất nhiều tăng nhân đã làm xong bài tập buổi sáng, giờ phút này đang xếp bằng tụng kinh gõ lễ trong điện. Lúc Trần Như ăn điểm tâm sáng ở trai đường gặp được Chu Dực.

Cậu đã đổi tăng bào, cứ như rơi vào sinh hoạt khói lửa. Cậu cảm thấy quấy đi quấy lại trong chén, đáng vẽ không hứng thú lắm với cơm chay. Nhìn thấy Trần Như, cũng không biết nghĩ tới điều gì, lại cong môi cười cười.

Trần Như cảm thấy cậu rất tà khí, không muốn để ý tới cậu.

Sáng sớm Lâm Hoè lao động trong vườn rau, lại cảm chổi quét hơn phân nửa đình viện, giờ phút này tinh thần sáng khoái vô cùng. Anh ta phát phát tay, chào hỏi Trần Như: "Tiểu Như, ngồi bên này."

Trần Như nhìn thấy người bên cạnh Chu Dực, thật bất ngờ, gật đầu nói: "Tổng giám đốc Chu, xin chào."

Chu Hằng đứng lên, có chút ngoài ý muốn: "Thật là đúng dịp."

Lâm Hoè đi tới. Trần Như giới thiệu nói: "Vị này là tổng giám đốc Chu."

Cô lại nhỏ giọng giải thích một câu: "Tôi làm nhạc công ngoài sảnh trong quán cà phê của khách sạn anh ấy."

Lời còn chưa dứt, Tạ Nghiêu Đình cũng đi tới. Anh dậy sớm, đi thiền phòng thay Thanh Hoà thiền sư bắt mạch lần nữa, lại dặn dò tăng nhân một số điều cần chú ý khi nấu thuốc. Sau đó thu dọn đồ đạc cảm đến, trong trường hợp này vội vàng không kịp chuẩn bị gặp Chu Hằng.

"Nghiêu Đình, cậu cũng ở đây à." Chu Hằng cười tới chào hỏi anh.

Tạ Nghiêu Đình cười bắt tay anh: "Cậu lên núi khi nào vậy?"

"Sáng sớm, ngồi cáp treo mà lên." Anh xoay người, dùng ánh mắt ra hiệu: "Chu Dục, em trai út của tớ. Vẫn luôn ở trong chùa, tớ tới để đón nó xuống núi."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu, cũng giới thiệu: "Ừm, Lâm Hoè, bạn của tớ."

Trần Như hơi nghi ngờ, hỏi anh: "Thì ra anh cũng biết tổng giám đốc Chu."

Chu Hằng cười nói: "Thế nào, em còn không biết? Em do Nghiêu Đình giới thiệu qua đây làm thêm đây, là bạn học cấp ba của tôi."

Trần Như nhún mày, không lên tiếng.

Tình hình này, hiển nhiên trước đó hoàn toàn không rõ.

Ngừng ăn lại, Tạ Nghiêu Đình hình như không động đũa. Ăn vào vô vị, qua loa kết thúc.

Mặt mũi thiếu niên yếu ớt và thiếu nữ lòng tự trọng miễn cưỡng. Anh không tìm được cơ hội thích hợp giải thích cặn kẽ chuyện này với cô, giờ phút này lại bị Chu Hằng đột ngột nói ra. Phát giác được cảm xúc của cô đột nhiên sa sút, anh lo được lo mất thờ dài, đột nhiên có loại cảm giác làm kẻ xấu.

Trên đường trở về, Chu Hằng và Tạ Nghiêu Đình đang thấp giọng nói chuyện với nhau, Trần Như trầm mặc đeo bọc sách theo phía sau. Cáp treo trên đỉnh núi, một thùng xe chứa được hai người. Trước đó Chu Dục liền yêu cầu ngồi cùng Trần Như, thế là, Chu Hằng và Tạ Nghiêu Đình, Lâm Hoè và thư ký đi theo Chu Hằng, chia thành ba tổ.

Núi vào đông, cảnh trí tiêu điều hoang tác. Không khí ẩm ướt lạnh lẽo, chẳng biết lúc nào, bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt mưa tinh mịn, tí tách tí tách rơi vào kính pha lê, ý lạnh chậm chậm.

Chu Dục đột nhiên nói: "Trường THPT Bồi Gia, 12A1, Trần Như."

Trần Như giật nảy mình, lùi ra sau, tư thế phòng ngự hết sức rõ ràng: "Làm sao anh biết?"

Chu Dục giơ tay lên, chỉ thẻ tên cô cài vào cặp sách.

Trần Như tức giận nói: "Đúng lúc, vấn đề hôm qua anh chưa hỏi, lần này đều đáp xong rồi. Tôi không nợ anh cái gì."

Giọng điệu lạnh nhạt vạch rõ ranh giới. Cô không thích tiếp xúc với nam sinh cùng tuổi, đây là điều cô không hề che giấu. Bất kể là tự ti hay là giả bộ, học sinh khá giỏi vẫn là chàng trai hư hỏng, ở trong mắt cô, giống như búp còn chưa chín, còn quá ngây ngô.

Chu Dục hỏi hột hoi: "Anh ta biết cô thích mình không?"

Trần Như giận, cổ đều đỏ một nửa, nhún mày nói: "Anh chớ xen vào việc của người khác."

Thấy cô như thế, Chu Dục như người bị bệnh thần kinh, hết trẻ nhỏ cảm huy chương vô cùng vui mừng, cong môi cười thật lâu. Hai tay của cậu gối sau ót, nhắm mắt dưỡng thần. Một đường không nói chuyện.

Bãi đỗ xe ở cửa chùa, mỗi người đi một ngã.

Trên đường về, đổi Lâm Hoè lái xe, Tạ Nghiêu Đình ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Trần Như bò lên trên ghế sau, thay đổi lú lú như chim hi thước nhỏ, quay đầu nhìn qua thoáng bóng cây, núi xanh xa xa.

Hai mắt Tạ Nghiêu Đình nửa mở, một tay che trên trán, tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi.

Có một đoạn đường núi không dễ đi lắm, xe xóc nảy kịch liệt. Anh nhún mày lại, nắm tay chống ở dạ dày, cúi đầu mở túi, lấy ra thuốc viên bao con nhộng. Sau đó quay đầu, thấp giọng nói: "Tiểu Như, đằng sau có nước khoáng, lấy cho tôi một chai."

Trần Như thấy sắc mặt anh không tốt, vội vàng lấy chai nước sau ghế phụ đưa cho anh, vừa hỏi anh: "Anh sao thế, say xe sao?"

Đốt ngón tay anh vì nắm chặt mà trắng bệch, cảm lấy, vặn nắp bình ra, tống thuốc viên vào miệng.

Anh thở ra một hơi, không muốn nói nhiều, giọng thật thấp: "Không sao, có chút đau bụng."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-1: Khói lửa 1

Edit: Đào Sindy

Trở lại nội thành, vừa đúng giờ ăn trưa

Lâm Hoè trên đường kích động dự định đến nhà hàng cua. Cua lột sốt cam, là chuyện tốt của đời người. Lâm Hoè không chút kiêng kỵ liền say cua, uống vào nửa ấm rượu Hoa Điều.

Cua là thứ không dễ đối phó, Trần Như ăn không quen. Tách ra mớ mớ, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không thu được nhiều, vỏ trong tay chất đống lại là một mảnh hỗn độn.

Cô có chút thất bại. Cúi đầu xuống bắt đầu ăn chén cà ri hoa cua tinh tế trước mặt.

Tạ Nghiêu Đình ăn rất ít, lại không ăn món lạnh.

Trần Như hỏi anh: "Anh không thích ăn cua à?"

Lâm Hoè một mặt xem thường, nói: "Anh ấy kén ăn vô cùng, tôi còn chưa thấy thứ gì anh ấy thích ăn cả."

Tạ Nghiêu Đình cười, không lên tiếng. Chậm rãi nhận lấy mớ mai cua. Từ cang đến chân cua, thay đổi khớp nối, vặn, kéo, bóc, động tác đâu vào đấy, ngay ngắn trật tự. Chỉ chốc lát sau, đã bóc được nửa đĩa thịt cua. Anh đẩy đĩa lên trước mặt Trần Như, lại lấy khăn ướt trên bàn, xoa xoa ngón tay.

Ánh mắt Trần Như bị hấp dẫn, nhỏ giọng hỏi: "Cho tôi?"

Tạ Nghiêu Đình: "Ừm."

Anh nhìn cô, cong môi, im lặng cười.

Lâm Hoè cầm thìa múc một nửa thịt cua nhai trong miệng: "Không biết còn tưởng rằng Tiểu Như là con gái của anh đó."

Mặt Trần Như bỗng nhiên như bị phỏng. Sau đó vui vẻ nhảy cẫng lấy đĩa thịt cua đến tay mình, thêm ít đồ chấm, ba muỗng đã ăn xong. Gạch cua béo khoẻ, vào miệng đã tan. Cô ăn vui vẻ, từ trong mũi phát ra tiếng thỏa mãn: "Thơm quá."

Tạ Nghiêu Đình nói thật thấp: "Ăn những thứ này đi, cua tính hàn, ăn nhiều tổn thương tỳ vị."

Trần Như không coi ai ra gì nhu thuận gật đầu, tán thưởng một câu: "Sao anh giỏi bóc thịt cua như thế."

Kỹ thuật bóc thịt cua, tra cứu kỹ càng, không khác so với làm một cuộc phẫu thuật nhỏ. Anh học tám năm lâm sàng, đã trải qua cương vị các khoa, tất nhiên thuận tay.

Cô lại cảm khái: "Sao anh có thể làm tốt chuyện này như vậy."

Lâm Hoè không vừa mắt: "Tôi ăn no rồi."

Miệng anh ta xưa nay không cần, đứng dậy khua tay nói: "Hai người từ từ ăn, bóng đèn đi trước đây."

Chạng vạng tối nổi gió. Rét đậm, mây đen buông xuống, ngoài cửa sổ gió giật gào thét, bầu trời u ám. Dự báo thời tiết nói, trong lúc xuân, mưa tuyết tiếp tục làm thời tiết âm u, hai ngày nay sẽ có bão tuyết dữ dội giáng xuống.

Trong phòng nóng hầm hập.

Trần Như ngồi xếp bằng trên mặt thảm nhưng dài ở phòng khách, nằm sấp trước bàn gỗ phòng khách, làm bài thi ngữ văn hai tờ. Cô nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ, Tạ Nghiêu Đình đang nặng nề ngủ. Dạ dày anh lạnh lạnh đau đau, luôn không thoải mái. Ngay từ đầu nằm xuống cũng không ngủ, sau lúc hỗn loạn, nửa ngủ nửa mê, mơ tới khi mình còn đi học.

Diệp Phục Linh là đối tượng bà Diệp Đình hi vọng giúp đỡ công trình học sinh nghèo khó kết đôi. Cô ta một đường đi tới sơn thôn nhỏ, dùng thời gian ngắn nhất hoàn thành thay đổi nhân vật phong vân một nghèo hai trắng*.

*cục gạch mà dám đua đòi với iPhone

Lúc trẻ tính tình cô ta sáng sủa, rất có lòng tiến thủ. Thích cười, rất dễ hoà mình với người khác, hai bên gò má có lúm đồng tiền nhỏ, như mặt trời lên lúc bảy tám giờ sáng.

Diệp Phục Linh theo đuổi Tạ Nghiêu Đình đã nhiều năm. Từ tuổi dậy thì đến khi trưởng thành, từ lần đầu tiên gặp mặt liền không ngừng gửi thư tình và tin nhắn sớm chiều ở chung. Dần dần, anh đã quen hình thức hai người ở chung.

Đại khái là lúc học đại học.

Khoảng thời gian kia, Tạ Nghiêu Đình thực tập ở bệnh viện thuộc trường học, lại phải chuẩn bị bảo vệ bằng Thạc sĩ, cộng thêm tham dự làm MC cho một chương trình kết hợp ứng dụng lâm sàng Trung Tây y, đó là ngân sách trọng điểm quốc gia xã khoa. Mỗi ngày anh đều ngâm mình trong thư viện và phòng thí nghiệm, bẽ bộn nhiều việc. Không quan tâm đến Diệp Phục Linh.

Anh ăn không quy luật nên bị viêm dạ dày, ăn không vô thứ gì, uống miếng nước xong quay người cũng sẽ phun ra. Anh ở phòng y tế trường truyền dịch mấy ngày, mu bàn tay vừa sưng vừa xanh, cả cánh tay như rót chì, lạnh băng nặng nề.

Lúc ấy Diệp Phục Linh ở bệnh viện trường có làm thêm ngoài giờ.

Cũng giống như mùa đông bây giờ. Hơi mưa, liên tiếp nửa tháng. Anh nằm cong trên ghế truyền dịch mở tài liệu lịch sử, sư huynh cùng tổ gọi điện thoại tới, vội vã muốn biết số liệu anh phụ trách. Máy tính không ở bên người, không có cách nào làm ngay cho anh ấy. Nhắn tin hỏi Diệp Phục Linh, hỏi cô ta có ở bệnh viện trường không.

Diệp Phục Linh trả lời rất nhanh, không có ở đây. Ở bên ngoài làm thêm, ban đêm mới có thể trở về trường học.

Tạ Nghiêu Đình cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp rút túi còn hơn phân nửa ra. Trên đường đi từ phòng y tế đến phòng thí nghiệm, đi qua một hành lang yên lặng lộ thiên. Mùa đông, vốn thực vật dây leo um tùm màu xanh lá chỉ còn lại cành khô tiêu điều. Anh cầm một cây dù đen, đứng ở một bên nhìn thấy Diệp Phục Linh đang tranh chấp lớn tiếng cùng nam giáo sư mới đi du học về trong viện.

Cô ta ở trước mặt anh, dù gặp phải khó khăn gì, từ trước đến nay đều vui vẻ giãn mặt ra, lạc quan đối mặt. Anh chưa bao giờ thấy đáng vẻ tức giận hỗn hển như thế.

Tạ Nghiêu Đình nghe vài câu, đại khái là vì danh sách chi phí xuất ngoại.

Chuyện sau đó, giống như đã không nhớ được. Đại khái là sau khi anh lấy lại được tinh thần, gạt mình lo lắng trực tiếp quay người rời đi. Thời gian trôi qua quá lâu, những chuyện đó đều bị vứt sâu trong ký ức, dù rằng tức giận nghiêng răng vô cùng, thì vẫn không thể làm gì, thậm chí, ngay cả thất vọng và ảo não đều trở nên mơ hồ.

Mí mắt Tạ Nghiêu Đình nặng nề, vẫn luôn không tỉnh nổi, ngủ thật lâu trong ổ chăn. Nếu như không phải vì miệng đắng lưỡi khô, tìm nước uống, anh có thể sẽ ngủ đến rạng sáng hôm sau.

Trần Như đẩy bài thi và sách giáo khoa ra, đứng dậy ba chân bốn cẳng đi tới.

Tay Tạ Nghiêu Đình còn đặt trong túi giữ ấm, uống nước xong. Màn đêm dần dần buông xuống, rồi ngoài cửa sổ là ngọn đèn lửa với hơi nước mờ mờ lung. Anh đứng ở nơi đó, giống như vầng trăng trong bầu trời đêm chậm chậm lên cao, vô số ngôi sao chen chúc.

Càng náo nhiệt, càng quanh quẩn hơn.

Giọng Trần Như mang theo nhẹ nhàng mềm dẻo: "Anh tỉnh ngủ rồi à?"

Tạ Nghiêu Đình hoảng hốt, vừa tỉnh táo vừa như không, anh dỗi tay, cầm lấy cốc nước, thấp giọng nói: "Uống nước."

"Anh nóng lên rồi?" Cô nhìn thấy cánh môi anh tái nhợt khô nứt nhếch lên, cau mày, nhón chân lên, lòng bàn tay chụp lên trán anh.

Tư thế như vậy người khác nhìn vào thực sự quá mập mờ thân mật.

Tạ Nghiêu Đình nghẹn nước ở yết hầu, ho khan, trong lúc nhất thời thở không nổi, đến gấp cả lưng.

Trần Như vội vàng đỡ anh đến ghế sa lon ngồi xuống.

"Anh không sao chứ?" Trong mắt cô có lo lắng không che giấu chút nào.

"Không sao, không cần thận bị sặc." Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, giọng trầm thấp còn có chút ho khan mất tiếng.

Anh nhìn sách vở mở ra trên bàn trà, tay phải nắm thành quyền chống bên môi lại ho khan trầm thấp vài tiếng, sau đó tùy ý hỏi một câu: "Cô đang làm bài

tập ở đây à?"

Trần Như gật đầu: "Ừm, buổi chiều làm hai bài thi ngữ văn hai tờ. Đọc hiểu bài văn xuôi 《tuế triều thanh cung》của Uông Tăng Kỳ."

Tạ Nghiêu Đình hơi kinh ngạc: "Cô thích ông ấy?"

Trần Như chỉ giá sách đằng sau anh: "Tôi nhìn thấy anh thu thập rất nhiều sách của ông ấy."

Tạ Nghiêu Đình: "So sánh với bệnh trạng theo đuổi hoa lệ tươi đẹp, tôi càng thích bình dị mộc mạc. Trong số tác giả của phái kinh kịch* tôi thích nhất Lão Xá và ông ấy. Văn nhân chân chính của thời đại ấy."

*tiêu biểu là cách biểu diễn của Bắc Kinh.

Trần Như buông lỏng, hai tay ghé trên bàn, đầu đặt phía trên, ngửa mặt lên nhìn anh.

Tạ Nghiêu Đình cười nói: "Tôi lại nhịn không được thuyết giáo rồi, có phải rất nhàm chán?"

Cô vội vàng lắc đầu: "Anh cứ nói, tôi rất thích nghe. Tôi không thích phần được chỉ định mục lục trong sách ngữ văn tiết ngoài giờ. Trên thực tế, tôi cảm thấy bị chỉ định đều rất tẻ nhạt vô vị."

Anh cười: "Cô là đang phản nghịch. Đọc kinh điển có thể nuôi dưỡng khiếu thẩm mỹ, cũng không có gì không tốt."

Cô nói: "Không cảm thấy rất buồn tẻ sao?"

Anh nhẹ nhàng vỗ đầu cô: "Sách càng khô khan, càng phải thừa dịp đọc lúc còn trẻ. Độ tuổi của tôi, đọc cũng chẳng vào."d.đ.l.q.đ

Cô le lưỡi một cái, nhỏ giọng giải thích: "Anh còn rất trẻ mà."

Tạ Nghiêu Đình nghe được, khẽ nhếch môi.

Cô còn nói: "Tôi cảm thấy, tuổi của anh bây giờ đang vào độ tốt nhất."

Trên bàn xanh là bình mai vàng nở rộ, dùng sứ men xanh long tuyến in hình cô gái đẹp. Xanh ngọc bích giao với màu vàng rực rỡ, cả phòng mùi thơm ngát. Năm tháng thanh tịnh, giống như thiếu niên tràn ngập tình yêu tinh khiết và vui mừng.

Đột nhiên Tạ Nghiêu Đình có chút hoảng hốt.

Khóa cửa kết một tiếng, bị vặn ra rồi.

Diệp Dĩnh đi tới, đằng sau là Di Hứa. Bà ngồi trên ghế thay giày ra dép lê, mặc trên người một bộ sườn xám áo màu đen thêu thùa, quần dài vải lụa, loại đó nhìn có vẻ không hiểu, thực chất là văn nghệ bên trong.

Tạ Nghiêu Đình đứng dậy đi tới, nhú mày hỏi: "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Diệp Dĩnh ôn hòa mỉm cười với con trai: "Con không nghe điện thoại. Mẹ lo cho con vô cùng, dù sao trong quán cũng nghỉ. Mẹ nhàn rồi không chuyện gì liên đến xem."

Trần Như đi theo sau lưng Tạ Nghiêu Đình.

Diệp Dĩnh chưa thấy qua cô, dò xét trên dưới, tính tình bà nhu yếu, điềm đàm hỏi: "Đây là con cái nhà ai?"

Trần Như không lập tức lên tiếng.

Tạ Nghiêu Đình chần chờ một lúc, giải thích sơ lược: "Vâng... Bạn học của Mạc Mạc. Trong nhà xảy ra chút chuyện, con để cô ấy ở chỗ này vài ngày."

Trần Như vội vàng tự giới thiệu nói: "Chào bác, cháu tên Trần Như."

Diệp Dĩnh lại nhìn trên người Tạ Nghiêu Đình tùy ý mặc quần áo ở nhà, trong lòng liền có chút bất mãn, nhưng cũng không nói nhiều, gật đầu nói: "À... Là bạn học của Mạc Mạc, hoan nghênh hoan nghênh."

Tạ Nghiêu Đình đi vào thay quần áo.

Di Hứa đi phòng bếp nấu cơm tối. Diệp Dĩnh lại dặn dò bà nấu món tôm rim hạt bắp, thứ trẻ nhỏ thích ăn.

Trần Như thu dọn sách giáo khoa, ngồi nghiêm chỉnh một góc trên ghế sofa.

Di Hứa bắt đầu chia thức ăn, một bên nói chút việc nhà với Diệp Dĩnh: "Hai ngày nữa tôi phải về nhà. Cháu gái sinh con đôi tiệc đầy tháng, qua đầu năm mới về."

Diệp Đình: "Tôi nhớ con bé mới đầy hai mươi. Thế mà sinh con rồi?"

Di Hứa lắc đầu: "Không có học cấp ba, đi Thâm Quyển làm công đã nhiều năm, gả cho một ông chủ nhà máy điện tử, đối phương lớn hơn nó mười tuổi, chờ không được. Sớm đã kết hôn rồi."

Diệp Đình không khỏi thôn thức cảm thán một câu.

Tạ Nghiêu Đình đã thay quần áo đi ra. Anh ở trước mặt Trần Như, không đề phòng. Nhưng ba mẹ đều ủng hộ truyền thống văn hóa Trung Quốc, mẹ Diệp Đình xuất thân danh môn, xưa nay nặng danh về sạch sẽ, tu dưỡng cao quý.d/đ/l/q/đ

Diệp Đình không hài lòng nhìn anh một cái, trêu chọc nói: "Cháu gái nhỏ nhất của di Hứa đã có con, con nhìn lại mình đi."

Di Hứa bưng một chén canh đi ra, cười chen vào nói: "Tôi thấy, không ai xứng với bác sĩ Tạ của chúng ta."

Trần Như có chút ngồi không yên.

Thật ra cô rất biết xem sắc mặt. Nhiều người rất dễ dàng bị tình yêu chệch lệch tuổi tác trong phim làm cảm động, mà đặt ở cuộc sống khói lửa hiện thực, thì rất mâu thuẫn, coi thường thậm chí là buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2: Giao thừa 2

Edit: Đào Sindy

Giao thừa, Giang Thành hạ một trận bão tuyết.

Cách quán cà phê khách sạn rộng lớn nhìn ra cửa sổ sát đất, mặt sông trắng xám.

Trần Như ngồi đối diện Chu Hằng, ly nước trái cây trước mặt bốc lên khói trắng.

Trợ lý đưa bao lì xì kiểu cổ điển cho Chu Hằng. Trên đầu ngón tay anh, thân thể hơi nghiêng về phía trước, từ bàn đối diện đẩy lên trước mặt Trần Như.

Trần Như vội vàng khoát tay từ chối: "Không không không, tài khoản ngân hàng tôi đã nhận tiền đúng hạn rồi."

Chu Hằng cười tùy ý: "Chúc mừng năm mới. Coi như lì xì mừng tuổi cho em."

Anh không ngừng cố gắng: "Có lẽ, là phúc lợi nhân viên."

Ngụ ý, đương nhiên vẫn luận quan hệ từ bên Tạ Nghiêu Đình. Trần Như càng không muốn, nhẹ đẩy trở về, cô trên phương diện này luôn xấu hổ kỳ lạ, lắc đầu: "Thật sự không cần."

Chu Hằng cũng không bắt buộc, lặng tiếng cười, thu bao lì xì lại.

Đèn hoa mới lên.

Trần Như đang khay đàn. Lễ phục nhỏ trên người là khách sạn mới đưa đến, kiểu trẻ vai, chiều dài ngang gối. Chỉ có trẻ tuổi mới hợp với màu hồng. Bài hát thể hiện ngẫu nhiên, cô thích những bài trữ tình mạnh mẽ, yêu thích cũng tương đối.

Có một bé trai bốn năm tuổi cộc cộc chạy tới, tóc của cậu hơi xoắn, mặc một bộ quần yếm vải ka-ki, giày da đầu tròn nhỏ, căng mắt to, giọng non nớt, hỏi cô: "Chị ơi, chị có thể đánh 《Thiên Không Chi Thành》 không?"

Mắt Trần Như nhìn mặt cậu trắng nõn, cười, ngón tay biến đổi tiết tấu.

Cậu bé vỗ tay, reo hò nói: "Oa, chị, chị thật giỏi."

Trần Như cười. Cô rất mê luyện những thứ dịu dàng. Bạn nhỏ mềm mại đáng yêu, kẹo socola ngọt ngào, hạt sương sáng sớm treo trên thực vật và hoa. Còn có dáng vẻ thư sinh trên người Tạ Nghiêu Đình, lúc mặc quần áo thì cổ áo và ống tay áo vẫn thẳng tắp.

Cậu bé dùng bàn tay nhỏ kéo cánh tay Trần Như, cô ngồi đàn trên ghế quay đầu sang. Cậu nhón chân bám vào bên tai cô cười khanh khách: "Chị, chị thật xinh đẹp."

Lời lấy lòng từ miệng thiên sứ nhỏ này phát ra, dù là ai cũng không cách nào chống cự.

Trần Như rất vui vẻ, cong tròn mắt cười, nhéo nhẹ lên khuôn mặt tròn vo: "Sao em lại đáng yêu như thế."

Tách một tiếng. Tiếng điện thoại chụp ảnh vang lên.

Trần Như nhủ mảy, cô ở đây đánh đàn cũng được một thời gian. Đã từng có người đi ngang qua bên người cô che dấu chụp ảnh. Trong lòng cô mặc dù không thích bị đối đãi như vậy, nhưng cũng không cần thiết vạch mặt.

Cô thuận theo nơi phát ra tiếng nhìn sang.

Chu Dực thu điện thoại, đứng đứng đi tới. Xuyên qua vạt áo màu đỏ sậm, quần jean màu gỉ sét, đầu tóc rối bời, dáng vẻ vừa tỉnh ngủ. Hai tay cậu xách nách cậu bé, lôi cậu bé sang bên: "Nhãi con, nhỏ như vậy đã biết đùa giỡn con gái, trưởng thành còn cao đến đâu."

Cậu bé giãy dụa, mở to mắt: "Dực Dực, đáng ghét."

Hiển nhiên, một lớn một nhỏ này biết nhau.

Chu Dực vẫy tay với cô, chào hỏi: "Lại gặp mặt."

Trần Như khẽ gạt đầu ra hiệu, không lên tiếng. Ánh mắt lệch sang một bên, lại bắt đầu đánh đàn lại từ đầu.

Nhân viên phục vụ bung lên một bình hồng trà bá tước, một đĩa bánh nướng, còn có một đĩa macaron* đầy màu sắc.

*là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh. Thường thức macaron, người ta có thể tìm thấy từ những hương vị truyền thống như mâm xôi, sô cô la, cho đến những hương vị mới như nấm và trà xanh.

Tuyệt bay dưới ánh đèn ngoài cửa sổ, Chu Dực uốn người trên ghế sofa, uể oải mở hai chân. Cậu trượt màn hình điện thoại di động, trong album ảnh chụp hình Trần Như đang cười, bối cảnh là một lùm hoa hồng tươi mới màu hồng. Cậu cũng cong môi cười.

Lúc kết thúc, Trần Chi Nhận vốn nên trốn nợ lại xuất hiện. Trần Như để ông ta đứng một lát, đi thay đổi quần áo. Bọn họ ngồi ở nơi hẻo lánh nhất.

Trần Như hỏi: "Sao ba lại tới đây, có chuyện gì sao?"

Về mặt Trần Chi Nhận thăm đạm, giọng trầm thấp mà rã rời: "Đồng Đồng, nó bị bệnh."

Trần Như một mặt lạnh lùng, thấp giọng nói tiếp: "Có bệnh nên đi bệnh viện."

Trần Chi Nhận trách nói: "Nó là em trai con, con cũng không hỏi một chút nó bị bệnh gì?"

Ông ta thờ dài liên tục.

Trần Như yên lặng, tay cuộn vào nhau, khắc chế cảm xúc, thấp giọng hỏi: "Nó bị bệnh gì?"

Trần Chi Nhận vùi mặt vào hai tay chà xát, giọng nói nặng nề: "Cấp tính tuyến dịch lim-pha tế bào bệnh bạch huyết, nằm viện đã ngày thứ ba. Vừa mới bắt đầu chỉ là phát sốt, chúng ta còn tưởng rằng về nhà, không quen khí hậu. Không nghĩ tới nghiêm trọng như vậy, bệnh tình phát triển rất nhanh. Sau khi đến bệnh viện, mới phát hiện trẻ em bị bệnh này nhiều lắm."

Mưa tuyết không ngớt, gió lạnh cắt mặt.

Xe taxi dừng trước cửa bệnh viện. Trần Như ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thanh toán tiền xe. Nơi xa hoa liên tiếp, như núi non trùng điệp ẩn nấp trong đêm tuyết đô thị. Phòng bệnh số ba mươi ba ở lầu ba vẫn đông người.

Tình huống của Trần Đồng thật sự là không thể lạc quan.

Cuộc sống, luôn có thể xuất hiện bất kỳ một chậu máu chó nào gọi xuống đầu. Trần Như không vào phòng bệnh, đứng ở cửa ra vào nhìn mấy người trong chốc lát, nhìn thoáng qua rất xa. Trần Đồng nằm trên giường bệnh truyền dịch, miệng mũi chụp bình ô xy, tóc trán vì phát sốt ẩm ướt dán trên da, thân thể cuộn tròn rúc vào một chỗ, giống như búp bê dần dần bị rút đi sinh mạng.

Trần Chi Nhận ở cuối hành lang ngồi chồm hổm hút thuốc. Ngụy Vi nước mắt chảy dài, hốc mắt đỏ bừng từ phòng bệnh đi tới.

Trần Như và Ngụy Vi sóng vai ngồi một bên ghế, cô đưa cho bà ta một tờ khăn giấy. Ngụy Vi nhận lấy, lau sạch sẽ nước mắt, cảm xúc hơi bình tĩnh chút.

Trần Như hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

Nguy Vi: "Phải làm phẫu thuật ghép tủy, đang đợi kết quả. Di và cha con đều đã làm."

Bà ta dừng lại: "Con cũng bớt thì giờ đi làm một chút."

Trần Như: "... Con sắp thi tốt nghiệp trung học, không có thời gian."

Nguy Vi lấy làm kinh hãi, trừng to mắt nhìn chăm chăm Trần Như: "Mày thấy chết không cứu."

Trần Như không nói, cúi đầu. d/đ/l/qđ

Cô không thích tư thế Trần Chi Nhận và Nguy Vi hùng hồn đòi nợ cô, cô không nợ kẻ nào.

Nguy Vi: "Còn có một việc. Tình trạng kinh tế của di và ba con không nr, bệnh viện là một nơi không đáy, một ngày mất mấy ngàn tiền thuốc, lại càng không cần phải nói tiền phẫu thật sau đó."

Trần Như rất bình tĩnh: "Con không có tiền."

Nguy Vi không vui nói: "Nó là em trai mày, cần tiền gấp cứu mạng."

Trần Như không có ý định tiếp tục nghe, đứng dậy định rời đi.

Nguy Vi cũng đứng lên, níu cánh tay cô, ánh mắt sốt ruột nói: "Bán nhà đi."

Trần Như nhìn bà ta, đột nhiên hỏi: "Những người của công ty đòi nợ kia, là đi gọi đúng chứ?"

Nguy Vi khẽ giật mình.

Trần Như hất tay bà ta ra, giọng lạnh lùng: "Trần Đồng là con của các người, muốn bán nhà cửa cũng không tới phiên tôi. Huống hồ, cũng không phải tôi làm nó bệnh."

Trần Như đi về phía trước hai bước.

Nguy Vi ở phía sau cuống loạn gọi: "Mày đứng lại."

Bà ta ba chân bốn cẳng đuổi theo, đưa tay tát Trần Như một bạt tai. Động tác của bà ta quá nhanh, lại rất đột nhiên. Bên tai Trần Như vù vù một chút, tóc tán loạn che khuất gương mặt dần dần sưng lên.

Trần Chi Nhận bước nhanh tới, đè ép giọng khiển trách một câu: "Quậy cái gì!"

Trần Như thật thà, chậm rãi đi khỏi lầu.

Điện thoại trong túi xách vẫn đang vang lên. Trần Như một người cô đơn lang thang ở đầu đường, cứ như hai lỗ tai không nghe được. Tuyệt ngừng rồi, còi ô tô vang lên liên tiếp, nhà nhà đèn đèn tươi sáng.

Cửa tiểu khu Tạ Nghiêu Đình ở có cửa hàng giá rẻ buôn bán hai mươi bốn giờ. Hơi nóng dưới đất như một tầng sương mù, mỗi một góc ngách ghé dài lam bằng gỗ, bị ánh đèn đường chiếu sáng.

Cô đi mệt, phui phui tuyết, liền ngồi xuống.

Đầu cành khô, dưới gió đêm lay động, có tuyết đọng bay xuống, dịu dàng tuôn rơi.

Tạ Nghiêu Đình ở nhà ba mẹ ăn cơm tất niên. Buổi chiều Trần Như kiên trì muốn đi Lệ Tư Mai Nĩ đánh đàn, không muốn đi cùng. Anh không cưỡng cầu, giờ phút này mơ hồ có chút hối hận. d.đ.l.q.đ

Anh nhìn màn hình vẫn không có người nghe như cũ, nhúu mày.

Diệp Đình từ phía sau anh đi tới, vỗ vai anh, thấp giọng oán trách: "Đứa bé này, hôm nay xảy ra chuyện gì, đang gọi điện thoại cho ai đó?"

Bà còn nói: "Người một nhà còn đang chờ con, nhanh đi xem tiết mục cuối năm với ông bà nào."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-3: Tuổi mới 3

Edit: Đào Sindy

Thật vất vả kết thúc com tất niên, Tạ Nghiêu Đình lấy cớ bệnh viện có khám gấp, không thể cùng ông bà đón giao thừa, rồi rời khỏi nhà ba mẹ.

Bầu trời có tuyết rơi lè tề, không nhanh không chậm, nhiệt độ rất thấp. Cần gạt nước của xe chậm rãi vừa chạy vừa quét, cao su và pha lê ma sát cùng một chỗ, trời đất một mảnh tro tàn.

Vừa mới chuyển đường, Tạ Nghiêu Đình liền thấy Trần Như trước cửa hàng giá rẻ.

Cách đèn đường mấy bước, trong bóng cây đen sì, một bóng dáng lẻ loi lơ lửng trên ghế, đơn bạc lại yên tĩnh. Nếu như không phải cửa sổ thủy tinh mờ lung sương mù phía sau cô toả ra ánh sáng, anh cũng đã bỏ lỡ.

Vừa xuống xe, Tạ Nghiêu Đình bị không khí lạnh đánh vào ngực khê ho một trận.

Anh miễn cưỡng tới gần.

Trần Như cúi đầu, ánh mắt theo gầy anh nhìn lên, hốt hoảng lấy lại tinh thần. Đợi thấy rõ người tới, cô theo bản năng nở nụ cười. Trong tươi cười gặp nạn che đầy cay đắng, trong đôi mắt thanh tịnh thậm chí mang theo chút đau thương.

Ngực trái của Tạ Nghiêu Đình không hề có điểm báo đột nhiên chưa xót, tay anh nắm lấy cô, kéo cô đứng lên.

Anh không khỏi tức giận, nhũn mày thấp giọng trách móc cô: "Sao lại không nghe máy?"

Tay cô lạnh như băng, đầu ngón tay không tự chủ nhẹ nhàng run rẩy. Lọn tóc còn có bông tuyết chưa tan, môi màu xám trắng, có chút mấp máy, không nói nên lời.

Tạ Nghiêu Đình đưa ta khẽ vuốt gương mặt sưng đỏ bên trái của Trần Như, nhũn chặt lông mày: "Ai đánh cô thế?"

Nhìn qua trong mắt anh có lo lắng, tâm tình cô hoàn toàn sụp đổ.

Cuộc sống như một miếng giấy nhám to lớn.

Cái gọi là trưởng thành, với Trần Như mà nói, không có gì hơn là một trận tra tấn tồn tại lâu dài. Mất đi ngây ngô, trẻ con, thuần khiết, chỉ còn lại trái tim cứng rắn, mạnh mẽ, cho đến khi mình quen với cô đơn, là tốt rồi.

Việc đòi gian nan, cuộc sống hồng bét. Nhưng cô luôn khuyên bảo mình, phải hiền lành, hiểu chuyện, có tình có nghĩa. Phải cố gắng thành người tốt hơn, phải đứng ở chỗ cao. Thế nhưng hiện thực làm cô vô cùng uể oải.

Cô càng khóc nhiều hơn, vì lạnh, toàn thân đều đang phát run.

Tạ Nghiêu Đình kéo vai cô qua, một tay bưng dùi, một tay ôm cô vào ngực. Tư thế như vậy làm Trần Như có cảm giác rất an toàn, gò má cô dán trước ngực anh, nước mắt tự càng nhiều, dần dần khóc ra thành tiếng.

Anh đưa tay đặt sau gáy cô, khẽ vuốt nhẹ mấy lần, không có động tác nhiều hơn.

Cảm xúc của Trần Như thoáng bình phục một chút, Tạ Nghiêu Đình trực tiếp khép tay cô lại, nhét vào trong túi áo khoác, thấp giọng an ủi cô: "Không sao. Về nhà trước, về nhà rồi nói."

Về đến nhà, Trần Như tắm nước nóng. Trong phòng ấm áp, Tạ Nghiêu Đình còn ngại không đủ, lại mở điều hoà không khí. Cô thay áo ngủ sạch sẽ đi tới, tóc vẫn còn ướt, trên cổ vắt khăn lông lớn, gương mặt bị nhiệt độ hun đến hồng phớt, mắt cũng đỏ, giống con thỏ nhỏ.

Tạ Nghiêu Đình bưng một bát thuốc đưa cho cô: "Nên uống thuốc rồi."

Hơi nóng mờ mịt, mùi thuốc bay khắp nơi, một phòng như xuân. Mờ ti vi lên, tiết mục trực tiếp cuối năm đang diễn tiểu phẩm, khí thế tiến hành hùng hục, thỉnh thoảng cười một trận vang. Trần Như mới phát giác được tro bụi bốn phía đã tan, cả người sống lại một lần nữa.

Cô nhận lấy: "Cảm ơn."

Tạ Nghiêu Đình ngồi đối diện cô, nói: "Lau khô tóc."

Miệng Trần Như uống thuốc, không biết là nóng hay là đắng, nghe răng trợn mắt sờ lên vành tai, lại lần nữa bưng bát lên: "Trước tiên tôi phải uống xong thuốc."

Tạ Nghiêu Đình không vừa mắt, bắt đầu đi lấy khăn, đứng dậy đứng bên người cô, cầm khăn mặt lau tóc cho cô.

Động tác trên tay Trần Như dừng lại, chớp mũi chua chua, lông mi run rẩy, hơi nước ngưng tụ trong hốc mắt, cô cúi đầu xuống: "Ngoại trừ mẹ tôi ra, không ai làm giống anh..."

Cô không nói tiếp, nước mắt tí tách tí tách rơi vào bát thuốc.

Tạ Nghiêu Đình thờ dài, thấp giọng an ủi cô: "Được rồi, đừng khóc. Hôm nay là tết mà."

Trần Như ngoan ngoãn gật đầu, nheo ngào, nâng... bát uống một hơi cạn sạch. Qua năm mới âm lịch, trên ý nghĩa truyền thống thì cô là một người trưởng thành rồi.

Trên mặt bàn có kẹo socola và hoa quả khô, nằm trong hộp kiểu dáng cổ xưa màu đỏ chót, vô cùng hợp với tình hình.

Trần Như nói đơn giản chuyện đã xảy ra cho anh biết, thuận tiện trung cầu ý kiến về bệnh tình của Trần Đồng. Có đôi khi, giữa cuộc trò chuyện không cần quá nhiều ý nghĩa, chỉ là cảm xúc kiềm chế quá nhiều, chỉ cần một lời thổ lộ ra miệng mà thôi.

Đêm đã khuya, trong TV đang hát 《Đêm nay khó quên》, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng pháo trúc lấp lóp qua đêm giao thừa.

Mấy ngày nay thân thể Tạ Nghiêu Đình không tốt, khẩu vị kém, luôn không ăn được thứ gì, giờ phút này tinh thần có chút buồn ngủ mệt mỏi.

Anh thấp giọng trấn an cô: "Loại bệnh này, mấy năm gần đây rất phổ biến ở trẻ em, kết hợp trị bệnh bằng hoá chất có hiệu quả rất tốt, cộng thêm Trung y, phối hợp với một số loại thuốc đặc trị, khả năng chữa trị rất lớn."

Cảm xúc của Trần Như sa sút vô cùng, cô ghé vào cạnh ghế sofa, đầu gối lên khuỷu tay, hỏi: "Tôi có xấu xa không? Tôi không muốn đi làm, cũng không muốn bán nhà. Nếu như... Tôi nói là nếu như, Trần Đồng thật sự không chữa khỏi, có phải giống dì Ngụy nói, là do tôi thấy chết không cứu?"

Không đợi anh trả lời, hoặc là cô vốn không muốn một đáp án xác thực.

Trên mặt cô lướt qua tự giễu mà cười thâm đạm, còn nói: "Khi này ở một mình, tôi nghĩ, nếu như lần này bị bệnh là tôi, có phải tôi sẽ chỉ có một con đường chết."

Tạ Nghiêu Đình thờ dài, nhẹ nhàng vỗ vai cô. Anh có chút đau đầu, uốn trên ghế sofa, đầu ngón tay chống ở vị trí huyệt thái dương, vuốt vuốt.

Không đau không ngứa an ủi quá mức phù phiếm, đối với tâm lý khốn cảnh của thiếu nữ trước mắt mà nói, đều là vô dụng, không bằng không nói.

Mặc dù anh không nói gì, Trần Như lại cảm thấy sốt ruột chần trong lòng dần giảm bớt.d.đ.l.q.đ

Ngoài cửa sổ một mảnh hải đăng vô biên vô tận, bông tuyết bay bay, phấn đấu quên mình đụng vào cửa pha lê, giống tình yêu bị vùi lấp của đôi nam nữ trong thế giới Ukiyo-e*.

*Ukiyo-e là một thể loại nghệ thuật phát triển mạnh mẽ từ thế kỷ XVII tới thế kỷ XIX tại Nhật Bản. Các nghệ sĩ của thể loại này sản xuất các bản in và tranh in mộc bản của các đối tượng như những thiếu nữ đẹp; diễn viên kabuki và đồ vật sumo; các cảnh trích từ những câu chuyện lịch sử và dân gian; cảnh đẹp du ngoạn và phong cảnh khắp nơi; thực vật và động vật; và kể cả nội dung khiêu dâm. Thuật ngữ ukiyo-e (浮世絵, IPA: [u.ki.jo.e]) dịch ra có nghĩa là "[những] bức tranh của thế giới hư ảo".

Tạ Nghiêu Đình đưa tay che miệng ngáp một cái.

Trần Như nhẹ giọng hỏi: "Anh mệt hả?"

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng mím môi, trong ánh mắt có ám áp và ý cười yếu ớt, giọng hư vô: "Hơi mệt."

Rạng sáng. Ngoài cửa sổ có người chăm ngồi đốt pháo hoa trên mái nhà, trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng lung linh và hải đăng mê ly của thành thị hoà làm một thể. Trần Như mê muội tựa ở cửa sổ sát đất, giấy cắt hoa có chữ phúc mấy ngày trước Tạ Nghiêu Đình tự tay viết. Giấy đỏ đính kim, màu mực hành giai, vô cùng xinh đẹp bay bổng.

Trần Như quay đầu: "Anh mau đi ngủ đi."

Một tay Tạ Nghiêu Đình chống bên cạnh, đứng dậy: "Ừm"

Trần Như gọi anh lại: "Chúc mừng năm mới."

Tạ Nghiêu Đình quay đầu lại, bên mặt biến mất dưới ánh đèn mờ nhạt. Anh khẽ mím môi, lông mi thật dày che lại tầm mắt, cái cổ trắng nõn thon dài, lưng thẳng tắp. Luôn đứng quy đúng cù, không hiện ra nhợt nhạt chút nào, đen trắng phía trên, nổi bật, sôi động vắng ngắt, rất hấp dẫn người ta.

Trần Như đi về phía trước hai bước: "Chúc mừng năm mới, Tạ Nghiêu Đình."

Tạ Nghiêu Đình giật mình chốc lát, vẫn không quay người.

Anh cũng thấp giọng nói: "Chúc mừng năm mới."

Trong nháy mắt nào đó, Trần Như vô thức siết chặt ngón tay, cô có thể xác định, đáy lòng thậm chí chờ mong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng, không có gì cả. Diieeen^daaaann....leeee///quyyyy/donnnn

Mùng một đầu năm.

Trần Như thức dậy muộn, còn buồn ngủ đứng lên, mang dép.

Từ đầu giường phòng ngủ, đồng hồ báo thức để một bao lì xì. Cô nắm trong tay, trong lòng ngũ vị tạp trần. Trong túi giấy trên sàn nhà xếp một chiếc áo lông dài kiểu mới màu hồng nhạt, tung ra, kiểu dáng đơn giản hào phóng, bên cạnh vành nón khảm một vòng lông chồn mịn, dịu dàng lại nhu hòa, rất xinh đẹp.

Là phong cách Tạ Nghiêu Đình thích.

Trần Như khoác lên, xoay hai vòng trước gương to. Trong lòng đắc ý, ngọt muốn nhò ra mặt.

Tạ Nghiêu Đình ngồi trên ghế sofa sau bàn sách, trên sống mũi đỡ một gọng kính đen, mắt không chớp nhìn tài liệu lịch sử trên máy tính.

Trần Như rửa mặt xong, mặc quần áo mới đi tới, xoay mấy vòng trước mặt Tạ Nghiêu Đình.

"Sáng tôi đi đến chỗ ba mẹ chúc tết trường bối, thuận tiện đem sủi cảo về, một hồi nấu cho cô ăn." Tạ Nghiêu Đình nghiêng mặt, tay nghiêm túc lật sách chuyên ngành bên cạnh, cũng không ngắt đầu.

Trần Như lác lác, cố ý kéo dài giọng: "—— Vâng."

Tạ Nghiêu Đình theo bản năng ngẩng đầu, thấy rõ ràng áo lông trên người Trần Như, nhếch môi, cười thanh đạm. Khép lại sách vở, nhin không được cười.

Trong phòng nhiệt độ cao, anh chỉ choàng một áo lông dê màu đen dệt kim hở cổ. Anh nhẹ nhàng thấp giọng cười: "Cô không nóng sao?"

Trần Như lại gần, nằm sấp trên ghế sofa, chụm mũi trên đầu, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn: "Tôi không nóng chút nào cả."

Nhất thời Tạ Nghiêu Đình lười động đậy.

Anh lấy kính mắt xuống, ngón tay捏捏 mí mắt, sai cô: "Tiểu Như, đi giúp tôi rót cốc nước."

Trần Như rất vui vẻ, biểu hiện tích cực, hai tay đặt bên hông, học dáng vẻ phúc thân của cung phi hay nha hoàn trên TV, nghịch ngợm cười nói: "Tuần mệnh, lão gia."

Tạ Nghiêu Đình bị đùa: "Tôi già như vậy sao."

Trần Như chạy lộc cộc đến phòng bếp, nghe không rõ lắm, cất giọng hỏi: "Anh nói gì?"

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ cười lác đầu, không lên tiếng.

Trần Như rót một chén nước ấm, đặt bên tay anh, nịnh nọt thờ dãi: "... Thiếu gia, mời uống nước."

Thì ra, đã nghe được. Tạ Nghiêu Đình không tiếp tục đề tài này, cầm ly uống hai ngụm nước, ánh mắt một lần nữa trở xuống màn ảnh máy vi tính. Trần Như tò mò lại gần: "Anh đang xem gì thế?"

Tạ Nghiêu Đình không dự liệu được động tác đột nhiên của cô, rụt về. Khuỷu tay không cẩn thận đụng phải ly nước, mất thấy sắp đổ. Trần Như phản ứng nhanh, tay cấp tốc vượt qua bàn phím máy tính, đỡ lấy. Đồng thời, Tạ Nghiêu Đình lại vô thức nghiêng về trước, bởi như cùng hướng, khoảng cách giữa hai người trở nên vô cùng gần. Chóp mũi suýt chút nữa thì đụng vào nhau.

Ý cười trên mặt Trần Như chưa giảm, tay chân luống cuống gương mặt lóe lên ngượng ngùng, toàn bộ chiếu vào trong đôi mắt trong trẻo như biết nói chuyện của người thiếu niên, giống như hai ngôi sao trời rơi xuống trong màn đêm.

Thậm chí cô chủ động cả gan hướng về phía trước.

Cảm xúc của Tạ Nghiêu Đình chìm xuống. Cuối cùng, không trả lời đáy lòng tinh khiết mà hoảng hốt chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-4: Hội chùa 4

Edit: Đào Sindy

Ngoại ô núi Đông Nhạc, hội chùa lớn mùa xuân.

Bầu trời lạnh. Đại khái bởi vì tâm tình rất tốt, tự dung quanh mình mang theo ý xuân ấm áp. Tạ Nghiêu Đình lái xe, Trần Như buông lỏng ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

FM trên xe chậm rãi phát ra một bài hát cũ. 《 Gió tiếp tục thổi 》của Trương Quốc Vinh.

Gọi lên hồi ức thuở thiếu thời, Tạ Nghiêu Đình: "Năm đó xem 《 Tung hoành tứ hải 》，vẫn còn băng ghi hình trong rạp chiếu phim cũ."

Trần Như nói: "Tôi chưa xem phim ấy."

Ý cười khõe mắt Tạ Nghiêu Đình dần dần sâu: "Đầu thập niên 90, lúc đó cô còn chưa ra đời đâu."

Trần Như nói: "Nhưng tôi từng xem qua 《 Xích Bích 》của Ngô Vũ Sâm."

Tạ Nghiêu Đình cười cười, chuyển tay lái, không đánh giá.

Vùng đồng nội, trên đường tuyết đọng chưa tan, bánh xe chạy lên, phát ra tiếng lèo xèo.

Giữa bọn họ, bởi vì tuổi tác chênh lệch mà tồn tại sự khác biệt, dù thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Lúc đến nơi, đã là ban đêm. Trên hội chùa, người người tấp nập, đông nghịt.

Trong vườn tu cũ mặt cổ kiến trúc in số lượng phòng Tổng* có thể nhìn thấy, quy mô khá lớn.

*một kiểu chữ Hán trong in ấn.

Trần Như thấy gì cũng cảm thấy mới mẻ, đi dạo bốn phía trên con đường màu hồ phách, đứng trước một sạp hàng, người tổ chức mở rộng truyền thống văn hóa Trung Quốc, giải câu đố, liền có thể nhận một cái đèn cung đình lục giác nho nhỏ miễn phí, vô cùng đẹp đẽ.

Trần Như bước đi nữa, khó khi chủ động: "Tôi cũng muốn một cái đèn lồng."

Tạ Nghiêu Đình nở nụ cười: "Được."

Màn đêm buông xuống, gió mát dịu hui, lạnh buốt. Rất nhiều người xếp hàng, người thất bại tan tác mà quay trở về càng nhiều.

Trần Như đứng tại chỗ dậm chân, cũng không đoái hoài tới chuyện tốt trong lòng, quan tâm nói: "Anh có lạnh không. Chúng ta không xếp hàng nữa. Và lại, tôi cũng không thể giải câu đố."

Tạ Nghiêu Đình lơ đãng, dáng vẻ vẫn tràn đầy phấn khởi, thấp giọng nói: "Thế nhưng, những đứa trẻ khác đều có."

Anh nhìn cô một cái, cười nhàn nhạt một tiếng: "Đứa trẻ nhà chúng ta cũng phải có."

Mặt Trần Như bỗng dung đỏ đến tận mang tai. Giống như hồ nở đầy hoa tươi, bị đuôi chim yến treu khẽ, lộ ra khe hở nho nhỏ, nổi lên từng làn từng làn sóng.

Rốt cục đến phiên bọn họ, mặt Trần Như còn bị hun hun, tại sao đáp án câu đố không phải là Thủ tướng Chính phủ.

Cô cau mày, nhỏ giọng thăm thỉ: "Vừa rồi tôi xem đáp án trên mạng, rõ ràng chính là như vậy. Tại sao không đúng?"

Tạ Nghiêu Đình nhận lấy, nắm ở trong tay. Ngón tay linh xảo lật qua lật lại mấy lần, ba lần dưới năm, hai bên, ba dọc và ngang, lồm và lỏi.

Trần Như nhìn đến ngây người, cho đến khi người tổ chức đưa đèn lồng cho cô. Cô như mới tỉnh từ trong giấc mộng, quơ cánh tay của anh, kích động nhảy lên tại chỗ: "Oa, anh thật cừ."

Trên lồng đèn có ba hàng chữ Khái nhỏ, Trần Như đọc lên mỗi chữ mỗi câu: "Áo vải thức ăn, Cocacola cả đời, không cần đi làm xa."

Thẩm Phục 《 Phù Sinh lục ký 》.

Tạ Nghiêu Đình nhìn bộ dáng của cô, tóc đen dài, da thịt màu mật ong gương mặt hồng phơn phớt, tuổi trẻ lại xinh đẹp, cầm đèn lồng yêu thích không buông tay. Giống như trời cao ban cho anh một tinh linh.

Trần Như đứng dưới hành lang hải đăng mênh mông. Ngửa đầu nhìn khoảng trời phía trên, cứ như kiến trúc cổ gắn đầy hoa văn màu và đấu cùng* mái

cong thoai mái vể, ánh mắt sáng lấp lánh.

*một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cồng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cồng gọi là đầu.

Tạ Nghiêu Đình đứng sau lưng cô.

"Thích không?"

Trần Như gật gù đầu: "Ừm, tôi luôn cảm thấy kiến trúc cổ Trung quốc rất đẹp."

"Thật là đẹp."

Anh chỉ bầu trời: "Cô xem hiên nhà cong xuống tạo thành con vật gì."

Trong bóng đêm, Trần Như nhìn không rõ ràng: "Sư tử?"

Tạ Nghiêu Đình cười cười, giải thích: "Hải Trĩ*, còn gọi Thần dê, là biểu tượng cho nam giới."

*con vật trong truyền thuyết cổ, biết phân biệt phải trái, thấy người đánh nhau, nó dùng sừng húc kẻ gian.

Trần Như có chút ngượng ngùng: "Hải (xie) Trĩ (zhi), viết như thế nào?"

Cô mở lòng bàn tay ra, đầu ngón tay của Tạ Nghiêu Đình tự nhiên vẽ, nhẹ nhàng vẽ mấy bút họa, một bên thấp giọng hỏi: "Có nghĩ tới, đại học học ngành nào chưa?"

Xúc cảm ngón tay anh khô ráo ôn hoà, vẽ trên lòng bàn tay cô, ngứa một chút, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì.

Trần Như mờ mịt khép lòng bàn tay, cô thật không nghiêm túc cân nhắc qua chuyện này. Cũng không có ai nói qua với cô, đối với tương lai, còn có quá nhiều thứ không biết, chỉ có thể qua loa cho xong chuyện.

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Không nghĩ tới."

"Nên suy nghĩ. Cô đàn Piano không tệ, chuẩn bị thi nghệ thuật chăng?"

Trần Như lắc đầu, giọng nói rất tiêu cực: "Tôi biết mình nông cạn, ở phương diện này, thật sự là không có thiên phú gì."

Cô như nhớ tới chuyện gì, đột nhiên nói: "Cảm ơn anh."

Anh khó hiểu: "Hả?"

Cô hít sâu một hơi: "Là... chuyện làm thêm nhạc công ở quán cà phê."

Tạ Nghiêu Đình giật mình, cười khổ: "Cảm ơn cái gì. Tôi còn đang lo lắng cô trách tôi."

Cô lại thấp giọng hỏi: "Là Giang Tư Mạc nhờ anh giúp tôi sao?"

Anh khẽ giật mình, kinh ngạc trước nhạy cảm của cô: "Ừm Mạc Mạc là đứa trẻ tốt."

Trần Như: "Cậu ấy học rất giỏi, là loại người trời sinh đứng ở chỗ cao. Chuyện người khác cần phải bỏ ra mười phần cố gắng mới miễn cưỡng làm nên, cậu ấy đều thành thạo cả."

Tạ Nghiêu Đình từ chối cho ý kiến, cười cười: "Ồ?"

Anh song hành cùng cô, chậm rãi vây quanh đám người đi đến sân khấu kịch trung ương.

Trần Như: "Là thật. Có một lần trong tiết Ngữ văn, làm thơ từ thưởng thức. Giáo viên hỏi chúng tôi thích tác phẩm của ai, người nô nức tấp nập phát biểu đứng lên, nói toàn bộ Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, Vương Duy, đương nhiên, cũng đọc vài câu thơ dự thi. Đến phiên Giang Tư Mạc, cậu nói cậu thích《 Thiệp Giang 》của Khuất Nguyên, sau đó một chữ không sai đọc nguyên văn cả bài ra. Chúng tôi đều sợ ngây người, cảm thấy cậu ấy đột nhiên phát bạo."

Tạ Nghiêu Đình cười một cái, trầm mặc một hồi.

Giữa người đồng lứa thường cạ sát ra lửa nhỏ, rất động lòng người.

Trần Như không phát giác được, có chút xấu hổ, nói tiếp: "Thật ra, trong lớp chúng tôi có rất nhiều bạn học, mặt ngoài rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi đêm đều đốt đèn chiến đấu đến rạng sáng. Tôi cũng thế. Nhưng lạ là, lại không muốn để người khác biết, cảm giác phải nỗ lực như là một chuyện rất xấu hổ."

Cô thở dài: "Áp lực thi đại học là vô hình, bao giờ cũng ở khắp mọi nơi."

Tạ Nghiêu Đình tiến lên dần dần, giọng trầm thấp ôn hòa, mang theo ý cười an ủi mềm dịu: "Thả lỏng. Thi đại học chỉ là một đường ranh giới. Dù là học trường nào, ngành nào, con đường phía trước đều có thơ và khoảng cách."

Trần Như: "Ừm, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Trên đất trống dựng sân khấu kịch, hát là dự kịch*《Am Hoa Đào》, mặc dù ca từ, tạo hình không tinh xảo bằng kinh kịch Côn khúc**, nhưng hợp với tình huống nào nhiệt, có một câu, chín tận hồi xuân hoa Hạnh nở, chim Nhạn bay đi chim Yến về.

*ca kịch địa phương, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

**điệu hát trong hí khúc, bắt nguồn từ tỉnh Giang Tô, Côn Sơn Trung Quốc vào thời nhà Nguyên

Trần Như nghiêng tai nghe, thật vui vẻ. Lôi kéo cánh tay Tạ Nghiêu Đình cọ cọ.

Đám người hồi hả, xô đẩy lẫn nhau. Trần Như không cẩn thận dẫm vào chân người khác, luôn mồm xin lỗi.

Chúc An An thấy rõ là cô: "Trần Như?"

Trần Như giật mình trong chốc lát.

Chúc An An thấy được người cô đang kéo cánh tay, có thâm ý khác cười, lại hỏi: "Thật là đúng dịp, cậu cũng tới đi dạo hội chùa à, đi cùng ai hay sao?"

Tạ Nghiêu Đình nhìn sang. Cười thanh tịnh một tiếng, không lập tức lên tiếng.

Trần Như thấp giọng giới thiệu: "Bạn học tôi, Chúc An An."

Chúc An An quay người nhảy dựng lên, phát tay, cất giọng chào hỏi người khác: "Đến bên này. Trần Như ở chỗ này nè."

Trần Như nhìn thấy mấy bạn học ở một chỗ khác, lúc này quyết đoán, rũ xuống tầm mắt, nói: "Mấy cậu chơi đi. Chúng tớ đi bên kia xem xem."

Lời còn chưa dứt, cô cũng không đoái hoài tới Chúc An An sau lưng một tràng tiếng giữ lại, kéo cánh tay Tạ Nghiêu Đình, đi ngược lại hướng biển người.

Đi qua một đầu đường ăn nhẹ, nồi đất nấu bánh ngọt nóng hổi bốc lên khói trắng, khí nóng hư vô mờ mịt. Thịt dê nướng trên giá nướng lật tới lật lui, trong không khí tràn ngập mùi thì là.

Hai người đều có chút trầm mặc.

Trần Như quyết định không giải thích, trực tiếp nói sang chuyện khác: "... Chúng ta đi ăn một chút gì đi, tôi vừa mới nhìn thấy có chỗ bán đồ Kanto đấy."

Có lẽ là chủ đề chuyển quá mức cứng nhắc, biểu lộ của Trần Như có chút xấu hổ, phồng mặt lên cẩn thận từng li từng tí nhìn anh.

Tạ Nghiêu Đình vốn không để trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh có ý cười thanh đạm, một tay nhẹ nhàng vỗ vai cô, như trấn an cô: "Ừm, đi thôi."

Lúc xếp hàng, Trần Như cúi đầu xuống, tóc tán lác.

Tạ Nghiêu Đình tự nhiên thay cô cuốn tóc ra sau tai.

Trần Như đột nhiên nhớ tới đã từng xem qua , nó đã có một lý luận tình yêu thuần khiết.

Tôi yêu em, nếu như em cũng yêu tôi, thì tóc em rối, tôi sẽ cười thay em sửa lại. Nhưng nếu như em không yêu tôi, tôi chỉ biết nói, tóc của em rối rồi.

Nội tâm Tạ Nghiêu Đình có lời phiền muộn khó nói lên. Không yêu, bắt đầu rất dễ dàng. Nhưng sau này phải đối mặt nhiều nhân tố hiện thực. Ngay cả kinh nghiệm sống của Trần Như chưa nhiều, còn hiểu được lần tránh bỏ qua một số phiền toái không cần thiết.

Trên đường về.

Sau khi vào thành phố, đường xá không tốt, kẹt xe. Dừng lại chỉ có thể nhích từng chút, sắc mặt Tạ Nghiêu Đình cũng có chút kém, trông trắng bệch, giữa lông mày lộ ra vẻ mệt mỏi. Khoảng cách dừng xe chờ đợi, anh mở cửa xe thông gió, cả người mệt mỏi tựa trên lưng ghế.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc liên tục, lúc sáng lúc tối, hình dáng góc cạnh trên mặt anh hiện lên rõ ràng.

Trần Như: "Nghỉ đông xong, trường học sắp xếp lịch học có biến động. Tôi không còn cách nào đi đánh đàn nữa."

Tạ Nghiêu Đình có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh lại gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu: "Việc học làm trọng."

Cô đột nhiên nói: "Thật xin lỗi."

Anh giật mình, không truy đến cùng tại sao cô lại xin lỗi. Giọng nói của anh luôn dịu dàng, như một tảng khối mỏng tựa sương mù: "Không sao cả."

Sau đó, lại là mảng lớn trầm mặc.

Trần Như rất mất mát, cặp mắt nhìn ra phương xa hư vô.

Một số chuyện, thực sự khó mà mở miệng, không thể nào mở miệng. Cô không cách nào坦然 nói rõ thân phận của Tạ Nghiêu Đình với người bên cạnh, cũng không có bất kỳ lập trường nào nghiên cứu thảo luận cùng anh vấn đề này. Chỉ có thể vờ vụn như thế trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-1: Lời đồn đại 1

Editor: Đào Sindy

Nghỉ đông qua đi, ngày đầu tiên khai giảng.

Bạn cùng lớp như còn đắm chìm trong bầu không khí ngày lễ, tùm ba tùm năm bưng bưng trao đổi những thứ mới lạ trong ngày nghỉ.

Trần Như đi vào phòng học, ngồi xuống. Thói quen bình thường của cô là lẻ bóng một mình, không có bạn bè quan hệ đặc biệt tốt. Chúc An An đang khe khẽ bàn luận gì đó cùng người khác, nhìn thấy cô, cười chào hỏi: "Trần Như, cậu tới rồi."

Giấu đầu lòi đuôi.

Trần Như cũng không để ý. Cô móc ra sách ngữ văn từ trong túi xách, tiết thứ nhất là của cô Lư giáo viên chủ nhiệm. Năm nay cô ấy đã hơn bốn mươi tuổi, là giáo sư nòng cốt thâm niên cấp tỉnh, soạn bài hết sức chăm chú, trong giới giáo dục Giang Thành có danh xưng giang hồ là "Vua dự thi".

Cô Lư không có con cái, toàn tâm toàn ý dâng hiến nhiệt tình cho học sinh, học sinh ở các lớp tốt nghiệp từng dạy đều nắm chắc tỷ lệ đậu đại học trọng điểm trong khi giảng dạy cho trường.

Giang Tư Mặc từ Mi trở về, im lìm không một tiếng động lại gần, dùng ngón tay chọc chọc lưng Trần Như.

Cô nghiêng mặt qua, thấp giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Mặt cậu không thay đổi, sắc mặt không tốt lắm, hỏi lại: "Sao cậu không phản hồi tin tức cho mình. Không thấy được sao?"

Trong ngày nghỉ, Giang Tư Mặc hầu như mỗi ngày đều gửi tin Wechat cho Trần Như. Cô biết cậu có bằng lái xe quốc tế, tự mình vượt qua hai bang, đi từ bang Wyoming dạo một chuyến đến công viên Yellow Stone, trên đường còn quen biết một người da đen.

Cuộc sống đó, khoảng cách với cô bây giờ thực sự quá xa vời. Vốn không có bất kì tiếng nói chung nào.

Trần Như mím môi, tránh néng tìm nhẹ nói: "Tớ đã thấy."

Giang Tư Mặc càng tức giận hơn. Môi mỏng mím thành một đường, không lên tiếng.

Trương Việt Tây cầm theo sách toán < Hoàng cung mật quyền > qua, kéo ghế, nghiêng thân thể ngồi bên cạnh, thỉnh giáo cậu.

Giang Tư Mặc giải thích nhanh chóng, ngồi bút lướt qua mặt giấy, phát ra tiếng xoạt xoạt.

Trần Như nghiêng mặt liếc qua.

Tay áo áo sơ mi trắng dài cuốn tới khuỷu tay, đường cong cánh tay thon dài khoác lên trên bàn học, một tay nắm đầu bút máy, đầu ngón tay trên tay khác đặt lên mặt sách tham khảo.

Một đề bài liên quan đến hình học không gian.

Trương Việt Tây khẽ nguyên rủa một tiếng: "Móa, cái quỷ gì."

Giang Tư Mặc rất nhẹn không được đẩy sách ra: "Không phải đã nói với cậu rồi sao, chính là tính như vậy."

Trương Việt Tây chửi bậy: "Cậu cho rằng tớ như cậu à, đại thần. Cậu lược bỏ toàn bộ các bước, lập tức viết ra đáp án, rất muốn ăn đòn đấy, có biết không?"

Giang Tư Mạc: "Đây là một dạng phân loại."

Trương Việt Tây: "..."

Trương Việt Tây xoay mặt nhìn Trần Như, giọng điệu chân thành: "Không bằng, cậu giúp tớ giảng một chút. Đề thi này là ba tờ dùng nhiều tiền mới lấy được, yêu cầu tớ phải hiểu mỗi đề."

Trần Như nhận lấy, nghiêm túc tra xét đề bài, lấy ra một cây viết nhưng nó đã hết mực.

Mắt cô nhìn đầy bút trong bóp viết, quay đầu lại lấy lòng: "Có thể tạm ứng bút cho tớ không?"

Giang Tư Mạc giương mắt nhìn cô, cánh tay dài chụp tới, một lần nữa lấy đề thi về, thuận tay xách qua bóp viết của Trần Như, rút một cây bút. Lại bắt đầu quá trình ghi trên giấy, lần này kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Trần Như bị động tác nước chảy mây trôi liên tiếp của cậu chọc phải, phồng mắt lên trừng trừng mắt.

Giang Tư Mạc tự giác hoà một ván, vô cùng vui vẻ.

Tuổi dậy thì luôn thích mập mờ nhàn nhạt, thật sự không cần động tác lớn gì, đã có loại cảm giác chủ nghĩa duy tâm. Theo tuổi tác từ khi trưởng thành đến chết đi, sẽ không thể quay lại.

Trương Việt Tây thấy rõ rồi, phát ra một tiếng khinh bỉ. Sau đó da mặt dày lên, tiếp tục quán lấy Giang Tư Mạc hỏi đề.

Tiếng ồn ào náo nhiệt trong lớp vì tiếng chân lép bẹp của cô Lư ở hành lang mà nhỏ dần.

Cô ấy vững bước đi đến bục giảng, hắng giọng một cái, giọng nói lạnh lùng, gõ trên tấm bảng đen bục giảng: "Lúc không muốn học thì hãy ngẩng đầu lên nhìn thời gian đếm ngược, khoảng cách thi đại học không đến một trăm ngày nữa. Tôi biết, các em rất cực khổ, rất mệt mỏi. Thế nhưng tôi không tán thành các em xem áp lực là lý do để hành động theo cảm tính. Kiểm chế lại, chúng ta cùng nhau cố gắng, như thế mới xứng đáng với mười năm học hành gian khổ của các em."

Trương Việt Tây khoe khoang, nhỏ giọng thăm thẳm: "Mười năm sao đủ chứ, tính luôn cả tiểu học thì đã là mười hai năm."

Cô Lư ném một viên phấn qua: "Trương Việt Tây, nếu em không cố gắng, không chừng là mười ba, mười bốn năm đấy. Các em tự hỏi lòng mình, có xứng đáng với hy vọng tha thiết của ba mẹ không?"

Toàn lớp im lặng.

Cô Lư còn nói: "Bất kể các em chấp nhận hay chống lại, thi đại học là phương thức tuyển chọn nhân tài tương đối công bằng nhất trước mắt. Kiên trì, qua nấc này, biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay."

Lời hùng hồn như thế hay tận tình khuyên bảo mỗi ngày đều diễn một lần.

Áp lực của các bạn học cũng càng lúc càng lớn. Thật ra, từ bản chất mà nói, trường học và quân đội không có gì khác biệt, đều là nơi roi rựa cá tính, nơi chế tạo dây chuyền sản xuất thành phẩm.

Trần Như có chút thất thần, hết thầy chung quanh đều như bị cô lập.

Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lặng yên nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ngọn liễu tươi xanh, xuân ý dần dày.

Sau khi Tạ Nghiêu Đình tan tầm, lái xe đến khu Thiên Hà, một khu mua sắm. Kiến trúc bảy mươi bảy tầng luôn chiếm cứ điểm cao ở Giang Thành. Bậc thang lên xuống vững như núi Thái Sơn. Tầng cao nhất nhà hàng xoay xung quanh, ba trăm sáu mươi độ rơi xuống cửa sổ thủy tinh bên ngoài, trong bóng đêm đèn đuốc kéo dài.

Diệp Đình hẹn anh tới, nói bảo con trai mời ăn cơm.

Chỗ bà ngồi rất dễ thấy, đưa cánh tay chào hỏi anh: "Con trai, chỗ này."

Tạ Nghiêu Đình đi sang ngồi.

Diệp Đình gọi một bình bạch trà*, mùi thơm rất thanh đậm, trà bánh là mấy thứ bánh ngọt tinh xảo kiểu Trung Quốc.

*một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt. Gồm có các loại: Ngân Châm Bạch Hào, Công Mi, Thọ Mi.

"Mẹ sợ con không chịu đến, trước đó chưa kịp nói với con ——" Lời bà nói chưa xong, lại nhìn thấy người quen, cười khoát tay chào hỏi: "Trình Vận, chỗ này."

Tạ Nghiêu Đình giờ mới hiểu được, Diệp Đình sắp xếp xem mắt.

Trong lòng anh có chút không vui, nhũn mảy mở miệng có ý oán trách: "Mẹ..."

Diệp Đình đã đứng lên. Còn nói: "Chính là người lúc trước Trình Quán trưởng đề cập với con trước đó đấy, cháu gái của ông ấy, đang làm việc ở đài truyền hình."

Tạ Nghiêu Đình thuận ánh mắt trông sang. Trông thấy một người mặc đồ công sở màu xanh đen, cô gái trắng nõn nà đang đi về phía họ. Thái độ của anh luôn chừng mực, nên cũng đứng lên.

Diệp Đình để họ giới thiệu lẫn nhau, liền mượn cớ rời đi.

Hai người xa lạ ngồi đối diện nhau, bầu không khí đột nhiên im ắng xuống.

Hiếm thấy là, tính cách Trình Vận ngược lại làm người ta thấy dịu dàng hào phóng, có thể trêu đùa, đối với chuyện xem mắt cũng không mấy để bụng. Đại khái cũng do trường bồi chí loạn uyên ương thành cặp, không thể trực tiếp thoái thác, chỉ có thể đi ra xã giao.

Hình như cô ấy vẫn đang chờ điện thoại. Đến khi chuông vang lên, ý cười ranh mãnh trên mặt cô như nhảy cẫng lên.

Có câu nói, trên thế giới này, chỉ có ho khan và tình yêu là không cách nào che giấu.

Cúp điện thoại, Trình Vận ngượng ngùng nói xin lỗi anh: "... Thật ra tôi, đã có người mình thích rồi."

Thản nhiên, chân thành, thậm chí vẫn có ý kiêu ngạo khi nói.

Tạ Nghiêu Đình thấp giọng cười.

Tối hôm qua mất ngủ đến nửa đêm, anh tìm sách đọc giải trí để dễ ngủ. Anh lật ra quyển sách bản tiếng Anh《Kiêu ngạo và định kiến》mua ở tiệm sách ngày đó. Chẳng biết lúc nào, trong sách kẹp một phiếu tên sách trắng thuần, hai mặt đều có chữ. Một mặt anh sao chép《Cô buồn》，một mặt là Trần Như sao chép《Hai cột buồn》.

Tạ Nghiêu Đình nói: "Thật là đúng lúc, tôi cũng có người mình thích rồi."

Hai người bèn nhìn nhau cười, khách sáo bắt tay từ biệt.

Đầu óc Trần Như như một cái máy bị gì. Cô bắt đầu nằm ý, mỗi ngày đều không muốn tỉnh lại từ trong giấc mơ. Nhắm mắt lại chính là Tạ Nghiêu Đình. Anh cười, khuôn mặt anh, tất cả đều là anh.

Một hôm tự học tối, cô gục xuống chồng đề thi trên bàn, đề làm thơ thường thức,《Nhất tiễn mai》của Đường Dần.

Đề bài: Em cho rằng câu nào trong đây thể hiện tình cảm của thi nhân nổi bật nhất?

Trần Như không chút do dự đáp án lên: Hiểu khán thiên sắc mộ khán vân, hành dã tư quân, toạ dã tư quân*.

*Tạm dịch: Bình minh xem sắc trời, hoàng hôn trông mây, đi cũng nhớ vua, ngồi cũng nhớ vua.

Thành tích thi thử nhập học của Trần Như bị rớt xuống ngàn trượng, thứ tự trong lớp bị tụt xuống ba mươi sáu hạng.

Tiết cuối cùng của buổi chiều.

Cô Lư tổng kết đề thi, hơi thở trên người cô ấy xơ xác, đứng trên bục giảng, vịn kính mắt, rất không hài lòng gõ bảng đen: "Các em, lần thi này, lớp một chúng ta có điểm từ sáu trăm trở lên thiếu mất một người."

Cô ấy đau lòng nhúc ọc nhắc lại: "Các em, lớp chúng ta là lớp chọn đấy."

Sau khi tan học, Trần Như bị cô Lư gọi riêng vào văn phòng.

"Chúng ta nói chuyện đi." Cô Lư hứng một ly nước tại máy nước nóng, cúi đầu nhấp miệng. Văn phòng rất lớn, nhưng vì đã tan học, cho nên không có một ai.

Trần Như đứng trước bàn làm việc của cô ấy, ánh mắt rơi vào giá áo và giáo trình đang mở ra thành đống.

Quả thật, chủ nhiệm lớp chắc chắn phải tốt nghiệp là một việc vất vả. Cô không muốn khiến người ta thất vọng, nhất là cô Lư còn ôm hy vọng với mình, đồng thời thật lòng hi vọng cô có thể tốt.

"Gần đây có tâm sự gì sao?"

Trần Như lắc đầu.

"Vậy tại sao khi đi học em luôn thất thần, thành tích học tập còn trượt dốc?"

Im lặng.

"Em đang nghĩ gì? Có thể nói với cô." d.đ.l.q.đ

Trần Như tiếp tục giữ yên lặng.

Mắt cô Lư sáng như đuốc, cứ như muốn nhìn thấu cô: "Yêu sớm, chút chỗ tốt cũng không có. Giai đoạn này của em, quan trọng nhất là học tập."

Sắc mặt Trần Như thay đổi, mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hình như cô Lư cảm thấy đụng trúng tâm sự của cô rồi, tiếp tục tận tình khuyên bảo thuyết phục: "Thuốc đắng dã tật, lời thật thì khó nghe. Mặc kệ em muốn nghe hay không, tôi vẫn muốn nhắc nhở em, Giang Tư Mạc là học sinh khá giỏi, hiện tại chính là giai đoạn mấu chốt, em đừng làm ảnh hưởng em ấy."

Trần Như: "..."

Cô Lư thấy đáng vẻ cô như giấy dầu không thấm muối, thờ dài, thử đứng trên lập trường người trẻ tuổi nhìn nhận vấn đề: "Nếu như em thật sự thích em ấy, hiện tại các em phải cùng nhau ước hẹn: Hẹn nhau Thanh Hoa."

Trần Như nhin không được, xuy cười ra tiếng.

"Cô Lư, em và Giang Tư Mạc là không thể nào."

"Có gì mà không thể?"

"Em không thích cậu ấy. Cũng sẽ không yêu sớm với cậu ấy. Cô yên tâm đi."

"Thật sự?"

Trần Như lời thề son sắt, gơ tay phải lên, duỗi ra hai ngón tay nâng bên tai: "Thật sự, em cam đoan." d/đ/l/?q//đ

Cô Lư thấy cô kiên định ánh mắt không thể nghi ngờ, gật đầu. Ánh mắt giáo viên lướt qua Trần Như nhìn về phía cửa, trầm giọng nói: "Cô tin em."

Đối tượng chân chính được nhắc tới là Giang Tư Mạc, giờ phút này đang đứng trong hành lang, một chữ không thiếu nghe xong đối thoại của hai người. Cậu cứ như bị người khác đánh cho một gậy. Lòng tự trọng của vương tử bị giẫm đạp, rơi là tà trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-2: Hoa hướng dương

Editor: Đào Sindy

Khoảng cách đếm ngược đến ngày thi đại học trên bảng đen lớp học không ngừng trôi qua.

Ngày trôi qua giống cơ chế quân bài Domino, mỗi ngày đều ngã về trước. Cố gắng tích lũy từng chút, kéo theo liên tiếp bay vọt về chất.

Trần Như thật lâu không gặp Tạ Nghiêu Đình.

Thi thử toàn thành phố, thành tích của cô coi như tạm được. Cô dần dần bắt đầu hướng ra thế giới bên ngoài, không suy nghĩ bất cứ gì khác ngoài thi đại học và chọn chuyên ngành.

Trần Chi Nhận lại đến tìm Trần Như hai lần. Ông ta mới nhận một công trình sửa sang nội thất, công ty vất vả duy trì chi tiêu đồng thời còn phải trần trọc ở bệnh viện. Mỗi lần gặp gỡ, nét mặt ông ta đều u ám, tóc mai còn hơi bạc.

Trần Như nghiêm túc cân nhắc thật lâu. Tháng thi sau, cô dành thời gian đi bệnh viện gom góp đo lường dạng máu, làm tế bào hla cao tạo máu nhận thức phối hình.

Trần Đồng vẫn đang trị liệu bằng hoá chất, hiệu quả cũng khá.

Sắc trời đã tối. Bầu trời đêm một mảnh đen kịt.

Trần Như kết thúc tự học buổi tối, đã chín giờ hai mươi rồi. Bác sĩ gọi cô đến bệnh viện nghe kết quả phổi hình. Chen trong biển người trên tàu điện ngầm khởi động, trong đầu cô đang diễn thử tình huống sau khi nhận kết quả.

Đèn huỳnh quang trong phòng trực ban, âm âm u u. Bác sĩ trưởng mặc áo choàng trắng ngồi đối diện, chừng chạc đằng hoàng lật ra bệnh án, trầm giọng nói: "Kết quả sơ bộ phổi hình, không tương xứng."

Nguy Vi mang theo một trái tim treo ngược. Nét hung ác hồi trước khó che giấu, bây giờ nhìn lại tiêu tụy già đi rất nhiều. Trần Chi Nhận nắm bờ vai của bà ta, hai người chống đỡ lẫn nhau chịu thất vọng to lớn này.

Trần Như bình tĩnh lui ra.

Dưới lầu phòng bệnh là một hoa viên nhỏ.

Xuân ý dần dần dày, lá cây mỏng manh theo gió nhẹ nhàng lưu động, cành cây um tùm thon dài vươn về trước ngửa ra sau, ôm toàn bộ bầu trời đêm.

Đi tới, Trần Như mới phát giác, chẳng biết lúc nào, bầu trời bắt đầu rơi mưa phùn dày đặc.

Dưới hiên có mấy chiếc ghế dài mảnh.

Trên lầu tiếng người huyền ảo, trong bóng tối an tĩnh truyền đến một tiếng ho khan. Trần Như nhìn qua, trong bóng cây màu mực có ba chỗ nhấp nháy màu đỏ tươi, mùi khói truyền đến.

Trần Như đến gần: "Là anh?"

Chu Dực đứng ở cột hành lang, đầu ngón tay nắm vuốt nửa điều xì gà chưa đốt hết, mặc trên người áo bệnh nhân xanh lam rộng thùng thình như áo choàng, bên ngoài choàng một cái áo bông màu đen dài.

Bên cạnh một gốc tường vì mới nở, nước mưa dày đặc phủ lên u ám.

Trần Như chân chờ một lát, hỏi: "... Anh ở đây là gì?"

Khóe mắt Chu Dực có chút ý cười, nhẹ nhàng phui bùn đất bụi hoa, kéo đồ bệnh nhân của chính mình: "Không có mắt nhìn à? Nằm viện ở đây."

Trần Như mím mím môi, không khỏi quăn, sặc một câu: "... Nằm viện, còn hút thuốc."

Chu Dực cười một tiếng, không đi ra khỏi gốc cây kia: "Cô ở đây làm gì?"

Tính cách của cậu ta từ trước đến nay là như vậy. Đến mà không trả lễ thì không hay.

Trần Như không muốn dây dưa, lời ít mà ý nhiều nói: "Tôi đến thăm một bệnh nhân."

Mưa lớn tầm tã nặng nề đập trên bóng cây, hơi nước mờ mịt, mang theo mùi tanh của bùn đất.

Trong thời gian ngắn đi không được.

Mắt Trần Như nhìn thời gian, có chút nôn nóng, khó xử thờ dãi.

Chu Dực dập tắt khói, đứng sóng vai cùng cô dưới hiên, nhẹ giọng cười: "... Chúng ta, cùng bệnh viện thật đúng là có quan hệ chặt chẽ."

Trần Như nghe không hiểu, quay đầu, hỏi: "Anh nói gì?"

Chu Dực nhún nhún vai, cười nói: "Không có gì."

Giọt mưa tí tách tí tách, lộp bộp lộp bộp rơi vào tầng lá mỏng rộng lớn, dù sao, nhàn rồi thật buồn chán. Trần Như dùng mũi chân nhẹ nhàng đá vào cục đá nhô trên đất: "Muộn rồi, anh còn không lên nghỉ ngơi?"

Chu Dực hơi nhếch khóe môi lên: "Chê tôi à?."

Trần Như không để ý tới cậu ta tận lực xuyên tạc: "Có thể người trong nhà cũng đang tìm anh."

Cậu ta khẽ giật mình: "... Sẽ không."

Trần Như rất miễn cưỡng: "Chỉ mình anh thôi?"

Chu Dực không lên tiếng, cậu ta đang cười, chỉ là nụ cười có chút lơ lửng. Cậu ta lại lấy thuốc lá từ trong túi ra, để bên môi. Bàn tay ngăn cách gió đêm,

che cái bật lửa cháy lên ngọn lửa xanh, đốt lên, bóp trong đầu ngón tay.

Trần Như ngậm chấp nhận cậu ta, thấp giọng an ủi một câu: "... Tôi cũng chỉ có một mình."

Dừng một chút, mặc dù biết đa phần là hỏi không, Trần Như vẫn mở miệng: "Anh có đủ không?"

Chu Dực ho khan: "... Không có."

Trần Như nghiêng mặt qua, nhìn bầu trời đêm mưa dày đặc, tự nhủ: "Đó là không có biện pháp."

Cô kéo mũ áo khoác chụp trên đầu, quay túi xách lại lưng, ôm vào trong ngực, nhấc chân phóng ra hành lang, thẳng tiến bên trong màn mưa.

Gió xuân dương liễu muôn ngàn nhánh. Lại là một năm toàn thành bay phát phơ. Chủ quản lí Giang Thành thống nhất trồng cây Bạch Dương hai bên đường. Mùa này, hoa dương quả du*, tuyết bay phiêu diêu đầy trời.

*loại quả có hình giống đồng tiền.

Chiều chủ nhật, trường học không sắp xếp buổi học.

Trần Như ngắt đầu từ bài thi và sách tham khảo chồng chất như núi, xoa cái cổ nhẹ cứng ngắc.

Khô sương kết hợp. Bảo tàng Giang Thành gần đây mở triển lãm đồ dùng trong nhà đời Minh. Một mình xem triển lãm hẳn là phương thức tiêu khiển thích hợp nhất. Ở công có hướng dẫn chỉ đường, đeo máy trợ thính lên, ngăn cách người qua đường. Có thể làm lãng phí cả ngày.

Trạm xe buýt từ cửa trường đến còn một con đường.

Trần Như mang theo máy trợ thính, lúc nào cũng có thể nghe《Anh ngữ khái niệm mới》. Giáo viên nói, nó lợi dụng mảnh vỡ hóa thời gian để luyện tập thính lực, là một phương pháp thay đổi nâng cao trình độ Anh văn một cách vô tri vô giác, gọi là xông lỗ tai.

Trần Như vẫn đắm chìm trong tiếng nam nữ nói chuyện với nhau trong máy.

Cho đến khi chiếc Suv màu trắng quen thuộc xuất hiện, chậm rãi dừng sát ở ven đường.

Trần Như nhìn sang.

Cửa sổ xe hạ xuống, trên mặt Tạ Nghiêu Đình đeo khẩu trang màu đen, lộ ra cặp mắt dày đặc ẩm áp.

Trần Như đặt túi xách ở ghế sau, lại vòng qua ngòi lên tay lái phụ, chủ động mở miệng hỏi: "Tại sao lại đeo khẩu trang?"

Tạ Nghiêu Đình chuyển động tay lái, giọng sững sờ, thấp giọng đáp: "Dị ứng."

Trần Như nháy mắt mấy cái: "Dị ứng với tơ liễu* sao?"

*hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió.

Giọng anh trầm thấp đáp: "Ừm."

Cô ngoan ngoãn câu nệ nịt giây an toàn, tư thế ngồi đoan chính. Hỏi: "Đi đâu vậy?"

Anh nói: "Nhà bảo tàng Giang Thành. Mở triển lãm đồ dùng trong nhà thời Minh, chủ đề là ‘Bảo Phác Thủ vụng về’, tôi dẫn em đi xem."

Cô gật gật đầu, trầm bồng du dương gật mình: "À ——"

Nụ cười khoe môi Trần Như vẫn sáng loáng, trong lòng càng nhịn không được khe khẽ cười trộm.

Xe Tạ Nghiêu Đình mở. Âm điệu anh không nhanh không chậm nói chuyện phiếm với cô, chủ đề không có gì ngoài ba dạng: "Gần đây học tập thế nào?"

"Tạm. Lấy thành tích kỳ thi thử lần trước, điểm chuẩn trọng điểm cũng không thành vấn đề."

Tạ Nghiêu Đình cười.

"Chú ý thân thể."

"Ăn được ngủ được, mỗi sáng vừa rèn luyện chạy bộ vừa học thuộc từ mới, chạy xong một ngàn năm trăm mét mới trở về phòng học."

Cô trầm ngâm một lát, nói: "Tôi đi bệnh viện làm phổi hình rồi."

Anh gật gật đầu: "Tôi biết."

Cô nghi ngờ nhìn anh.

"Bác sĩ trưởng là bạn học của tôi."

Trong lúc nhất thời, trong lòng Trần Như ngữ vị tạp trần, anh vẫn đang quan tâm cuộc sống của cô, lại chưa từng chủ động liên hệ với cô.

Tạ Nghiêu Đình dừng xe đèn đỏ, nghiêng mặt qua: "Chớ tự tạo áp lực lớn cho mình."

Trần Như gật đầu: "Ừm."

Chủ nhật, trong đại sảnh nhà bảo tàng tiếng người huyên náo.

Nhận phiếu, Tạ Nghiêu Đình dẫn theo Trần Như trực tiếp lên lầu ba. Nhiệt độ, độ ẩm trong sảnh triển lãm ổn định. Cự vật trưng bày trong lồng thủy tinh, thợ thủ công giao phó hồn phách đồ vật, giao lưu thể này có thể đột phá sinh từ vượt qua thời không.

Trần Như ngồi xổm xuống, cách pha lê nhìn vào nhãn hiệu, hỏi: "Chữ này đọc là gì?"

Tạ Nghiêu Đình đứng ở sau lưng cô, cúi đầu, thấp giọng nói: "Giao ngọt* (wu)."

*loại ghê đầu thấp nhỏ

Cô cười quay đầu lại: "Thì ra là ‘bàn’, ‘ghê’ bây giờ chúng ta hay nói."

Anh cười nhạt một tiếng, rất khoan dung phụ họa: "Ừm, đúng."

Trần Như đứng lên.

Anh còn nói: "Trong nhà Vương Thế Tương tiên sinh cũng có một cái giao ngọt hoa cúc lê nhỏ, sau này quyền cho nhà bảo tàng Thượng Hải. Hiện tại vẫn còn ở chỗ ấy, một gian trưng bày đồ dùng nội thất trong nhà đời Minh Thanh duy nhất cả nước."đ^đ\$!l;q%đ

Trần Như sinh lòng say mê, nói: "Tôi vô cùng bội phục loại người này. Nếu như là tôi, tôi không nỡ hiến cho quốc gia."

Tạ Nghiêu Đình bị dáng vẻ chừng chạc đáng hoàng của cô chọc cười, cười đến không dừng được.

Trần Như phồng mặt lên: "Anh cười gì chứ?"

Tạ Nghiêu Đình duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm mặt cô,捏 một cái. Xúc cảm lòng bàn tay anh ấm áp mà khô ráo, mang theo chút ngửa ngửa. Ngoài cửa sổ, ngày xuân trời trong, hoa đào nở rộ.

Hôm nay Diệp Đình có báo cáo học thuật trong thành phố, kết thúc sớm, trực tiếp trở về quán. Góc cổng nhìn thấy bà, vui vẻ chào hỏi: "Chủ nhiệm Diệp, hôm nay bác sĩ Tạ dẫn bạn gái đến xem triển lãm"

Diệp Đình khẽ giật mình, cười nói: "Bạn nhìn lầm rồi."

Góc cổng nói: "Tôi thấy chắc chắn là bác sĩ Tạ. Cô bé đi theo, đáng đáp rất xinh đẹp."

Diệp Đình đi vào trong quán, một bên nhíu mày.

Chạng vạng tối, chân trời màu quýt và màu xanh dung hợp, ráng chiều kéo dài. Cuối cùng phồn hoa của đường phố thương nghiệp, ồn ào trong quán nhỏ. Tạ Nghiêu Đình dừng xe xong, Trần Như đứng ở đường hình răng cưa, nhìn cốp sau xe, xách ra một hộp bánh kem. Ngoài ra còn có một túi giấy hình chữ nhật.

Trần Như ngây ngẩn cả người.

Biểu lộ trên mặt Tạ Nghiêu Đình có vẻ bất đắc dĩ, kéo cánh tay cô: "Thọ tinh nhỏ, thế nào?"

Hai người ngồi dựa vào cửa sổ.

Mỗi bàn ăn đều được cách ly bằng thực vật dây leo màu xanh lá um tùm, tính tư mật tuyệt hảo. Trong nhà ăn đặt bếp lò, đầu bếp mặc chế phục trắng nõn xuyên qua trong đó. đ.đ.l.q.đ

Roi ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy một tiệm hoa đối diện cách lối đi bộ một gian. Ánh sáng trắng nõn hoà hợp với đoá hoa rực rỡ, trong không khí mỗi thừa số đều như tự mang hương thơm.

Tất cả đều xinh đẹp như cảnh trong giấc mơ.

Tạ Nghiêu Đình đốt nến, hai số nho nhỏ, mười tám tuổi.

"Sinh nhật vui về." Anh thấp giọng nói. Ánh nến chập chòn, chiếu vào mắt anh.

Trần Như nhìn không được, hai tay che mắt, nghẹn ngào khóc ra thành tiếng.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ, nhấc tay nắm cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo ra, giọng nói trầm tĩnh: "Tại sao lại khóc?"

Trần Như lau nước mắt: "... Tôi không có khóc."

Anh đưa túi giấy màu xám tối. Cô nhận lấy, mở ra, một chiếc Laptop nhỏ nhắn xinh xắn, kí hiệu là một quả táo bị cắn một miếng.

Cô khẽ giật mình: "... Cái này, quá mắc."

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, giọng điệu lười biếng, thấp giọng cười nói: "Coi như tôi tặng quà nhập học sớm đi."

Trần Như trầm mặc. Mười năm gian khổ học tập, một khi bằng vàng đề tên. Chờ đợi cô còn có thể giới rộng lớn hơn, bởi vì không biết thế giới bên ngoài nên mới có lực hấp dẫn.

Tạ Nghiêu Đình nhìn thoáng qua đèn và biển hoa đối diện, giống như tâm huyết dâng trào: "Cô chờ một chút."

Trần Như gục xuống bàn, lấy tay lau đi. Xuyên qua sương mù mờ lung của cửa sổ sát đất, cô thấy anh vào tiệm hoa kia. Một lát sau, anh đi tới, trong tay cầm bó hoa Hướng Dương bọc bằng giấy dai, ở giữa phôi lụa thừa mấy bông thủy cúc.

Anh xuyên qua đám người đang đi, từng bước đi về phía cô.

Lúc ấy, Trần Như còn không biết, ý nghĩa của hoa Hướng Dương là: Thắm lặng yêu.

Anh tặng cô, mãi mãi trường tượng phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-3: Bạn cũ

Editor: Đào Sindy

Ngày cuối tuần.

Tạ Nghiêu Đình đi dự hôn lễ của bạn học Lý Kinh. Ở tuổi này của anh, bạn đồng lứa phần lớn đã kết hôn lập gia đình, hoặc cũng có thêm miệng ăn rồi.

Màn hình to lớn phát , phối nhạc là một bài Hàn Quốc quen tai, vô cùng ngọt ngào.

Dưới đài ba năm người tụ cùng một chỗ uống trà ôn chuyện.

Giày Tây của Lý Kinh đứng ở cửa ra vào tiếp khách.

Lâm Hoè đứng cạnh thùng rác hút thuốc, cứ như đang đợi anh, thấy anh liền kề vai sát cánh, không đợi anh mở miệng, Lý Kinh cũng đi tới, nhú mày thờ dãi, chẹp giọng. Dáng vẻ rất đần đo.

Tạ Nghiêu Đình cười một cái: "Thế nào, cô dâu nửa đường bỏ cuộc, không chịu gả cho cậu à?"

Lý Kinh muốn nói lại thôi, có người ở bên cạnh gọi anh ta. Anh ta khoát khoát tay: "Tớ đi chào hỏi trước, các cậu vào trước đi."

Tạ Nghiêu Đình không hiểu: "Làm sao?"

Trong lời nói, hai người xuyên qua sảnh tiệc, đi vào hội trường hôn lễ.

Lâm Hoè nói: "Tự anh xem đi."

Diệp Phục Linh nghiêng mặt, thấp giọng nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Cô ta mặc một chiếc áo sơ mi tay phồng màu hồng cánh sen, phối với quần ống loe, tóc dài ngang vai, cầm khay nâng lên, tư thế thanh cao.

Nhiều năm như vậy, coi như cô ta đã thay da đổi thịt. Trên đường sự nghiệp, đã đạt được ước muốn. Từ nước ngoài trở về, đi qua khoảng thời gian kết thúc tình yêu, vượt qua bước đệm phiêu bạt dài dằng dặc. Đại khái là vì nửa đời碌 bình, đột nhiên cô ta vô cùng khát vọng yên ổn.

Đêm giao thừa, Diệp Phục Linh đáp ứng lời mời đi Thượng Hải xem bắn pháo hoa.

Sau khi bị leo cây, thế mới biết người tài chính giới tân quý mập mờ với cô ta hơn mấy tháng thì ra lại là người có vợ.

Ngày đó có sương mù, trên ghềnh bãi đêm không hết người. Pháo hoa nổ rộ tạo ra vòng sáng, giống như phủ một lớp bụi, tiếng bịch bịch bên tai, không biết mảnh vụn gì rơi xuống trên người, cô ta lùi lại, kém chút rớt xuống sông Hoàng Phố.

Sau khi trở về, mất ngủ đến ba giờ sáng, trái tim lạnh lẽo kiên cường đã bị nứt, một mình khóc trong khách sạn.

Cô ta biết, mình sẽ không thể yêu thêm bất kỳ kẻ nào nữa.

Ánh mắt Diệp Phục Linh đưa tới. Cô ta nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình.

Ký ức từ từ ủa về, như đã qua mấy đời.

Đáy lòng cô ta vô cùng chú ý mình xuất thân nghèo khó. Lúc trước, vì họ cô ta và nữ sĩ Diệp Đình giống nhau, tên cũng là thuốc Đông y, từ đó thuận mắt bà ấy, mới được cơ hội giúp đỡ học tập.

Từ tầng dưới chót từng bước một đi đến bây giờ, cô ta đã nhận được rất nhiều, cũng mất đi càng nhiều.

Nếu như đây thật là cuộc sống cô ta muốn, tại sao luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

MC háng giọng một cái, máy móc bắt đầu hôn lễ, ánh đèn tối xuống, trong sân có các bạn nhỏ chạy tới chạy lui, âm nhạc vang lên, hò hét ầm ĩ quanh mình.

Tạ Nghiêu Đình đứng bên ngoài xem lễ. Nhìn nhau từ xa với Diệp Phục Linh.

Lâm Hoè đột nhiên hỏi: "Cô bé kia còn ở nhà anh không?"

Tạ Nghiêu Đình liếc anh một cái, nghiêm mặt nói: "Đã về nhà."

"Nhìn tôi như thế là sao? Tôi có ý tốt, sợ anh để tâm vào chuyện vụn vặt, hãm trong mê cung ra không được."

"Cô ấy còn nhỏ."

Lâm Hoè xùy cười một tiếng: "Chờ cô bé học đại học, có tiểu thit tươi đứng xếp hàng theo đuổi, nắm trên tay thời gian tan học, Chủ nhật cùng dạo phố xem phim, tham gia các hoạt động ngoại giao. Đến lúc đó, còn đến phiên anh à?"

Tạ Nghiêu Đình: "..."

Ăn xong. Bạn học cũ đã lâu không gặp tổ chức đi khách sạn ca hát, Tạ Nghiêu Đình mượn cớ từ chối. Anh không lái xe tới, trên bàn vòng qua không uống được vài ly rượu. Góc đường gió lùa gào thét mà qua, Tạ Nghiêu Đình đứng trên đường cái đón xe, gió lạnh sắc ở yết hầu, khí quản ho khan đến đau rất.

Một chiếc Jaguar trắng nhẹ nhàng kêu lên, dừng lại bên cạnh anh.

Tạ Nghiêu Đình nghiêng mặt qua, áo khoác vài ka-ki trên người theo gió dậm vù vù phiêu động.

"Cùng đi uống một chén." Diệp Phục Linh mời.

Thiên Hà khu Giang Biên có cả một con đường phố toàn quán bar, không ồn ào, không có edm điện tử đình tai nhức óc. Hiện trường có ca sĩ ăn mặc tùy ý ôm đàn ghi-ta, hát 《 Tuổi vị thành niên 》.

Giai điệu lạnh lùng.

Diệp Phục Linh ngồi trên ghế cao trước quầy bar, hơi vênh mặt lên, cô ta buộc tóc tùy ý, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài, khóe miệng chứa ý cười, uống cạn một ly rượu, đẩy ly không qua: "Đến đây uống một chén."

"Uống ít thôi." Tạ Nghiêu Đình thấp giọng khuyên một câu.

Diệp Phục Linh cười một tiếng: "Anh không nhớ sao, tử lượng của em rất tốt."

Cô ta rút ra một điếu thuốc từ bao, bartender đốt bật lửa, cô ta nghiêng người về phía trước, đốt xong để bên môi hít một hơi, xì gà kẹp giữa ngón tay. Làn khói lượn lờ, ánh đèn lưu động, bạn cũ cũng rất đẹp.

"Bị nghiện, không nhịn được... Anh không ngại chứ."

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu. Không nói thêm gì nữa, có chút không quan tâm.

Không lời nào để nói thì ôn chuyện không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Diệp Phục Linh nghe hát: "Lúc trước chúng ta đều thích thích Thôi KIỆN và Đậu DUY."

"Ừm, em còn từng đi xem hoà nhạc của anh ta."

"Đúng vậy, anh ngại ồn ào, em tự đi. Thôi KIỆN đứng trên đài, bịt mắt màu đỏ, hát « Hai bàn tay trắng », em vừa đi theo người hợp xướng hiện trường vừa khóc, không biết do anh không có ở đây mà khổ sở, hay là nguyên nhân khác. Cảnh tượng ấy cả đời này em cũng không quên được."

Diệp Phục Linh nói: "Có lẽ là bởi vì hai bàn tay trắng, khi đó da mặt em thực sự dày. Bền lòng vững dạ viết thư tình ba năm gửi cho anh, lại theo đuổi anh một năm rưỡi. Nếu như không phải lần đó mẹ anh bị bệnh, có phải anh sẽ không có phản ứng với em?"

Năm đó Diệp Đình mỗ, nằm trên giường bệnh viện tỉnh dưỡng.

Diệp Phục Linh tan học về thường xuyên qua nói chuyện phiếm giải sầu cùng bà. Tạ Nghiêu Đình qua thấy mấy lần, cô ta một tay giờ bình truyền dịch, một tay vịn Diệp Đình đi toilet. Rõ ràng hơn nửa tháng, mỗi ngày đều như thế.

Tạ Nghiêu Đình mím môi, thấp giọng đáp: "Không phải."

"Em còn nhớ, lúc đó, tay em cứ đến mùa đông, các đốt ngón tay sẽ lột da, mỗi lần đều sưng như màn thầu. Mẹ anh nhìn thấy, thoa cho em một loại rượu thuốc, nhiều năm như vậy, mùa đông ở Mỹ lạnh như thế, cũng không tái phát."

Giọng điệu Tạ Nghiêu Đình trầm trầm: "Ừm, là một phương thuốc cổ truyền, rất hữu hiệu."

Diệp Phục Linh đã hơi say rượu. Nghe giọng điệu anh bình thản ôn trọng, cười tự giễu.

Tạ Nghiêu Đình này, bất cứ lúc nào cũng là bộ dáng dịu dàng an tĩnh như thế, cẩn thận chặt chẽ, không khe hở có thể tìm ra. Cô ta đã từng cách anh gần như vậy, lại cảm thấy xa như thế. Nếu như lúc trước không có nhiều ý định, có lẽ hôm nay đã có cuộc sống vợ chồng hoà hợp.

"Năm đó là em sai. Em vẫn cảm thấy phong cảnh đẹp nhất là thế giới bên ngoài, đến Mỹ mấy năm, vừa mới bắt đầu còn tốt, cảm giác mới mẻ nhất thời vĩnh viễn không bù được cuộc sống vụn vặt."

"Chuyện quá khứ."

Diệp Phục Linh tự mình hút thuốc: "Sau đó, em cảm thấy chỉ có tiền sẽ không phản bội mình. Nhưng không nghĩ tới, vứt bỏ bệnh viện, thì càng thêm trống không."

Nụ cười của cô ta phù phiếm: "Là em tự làm tự chịu."

"... Em say rồi."

Nói xong, Tạ Nghiêu Đình ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, vừa rút ra mấy tờ nhân dân tệ từ túi tiền để lên bàn, vừa đứng lên từ ghế cao: "Rất muộn rồi, trở về đi."

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, bóng đêm cô quạnh ngoài cửa sổ, một mảnh hải đăng ấm áp.

Tạ Nghiêu Đình đỡ Diệp Phục Linh, đưa cô ta đến dưới lầu, mới nhận ra hai người ở rất gần, chỉ cách một con đường. Từ bãi đậu xe dưới đất đi lên, anh không quay đầu xe, dọc theo ven đường chậm rãi trở về.

Gió đêm quét qua, chênh choáng còn sót lại xông lên đầu, huyết thái dương nhảy thành thạch, trong dạ dày vừa lạnh vừa đau, giống như mưa đá, khó chịu không nói ra được.

Chín giờ rưỡi tối, quán ăn bên đường đã mở ra đồ nướng lộ thiên, trong không khí có hơi thở đầu hạ cuộn cuộn.

Tạ Nghiêu Đình theo bản năng lấy điện thoại di động ra, một cuộc gọi nhờ, là của Trần Như. Ký ức như mở nắp đồng hồ cát, khôi phục một chút xú. Anh nắm tay gõ đầu mấy cái, phát tay đón xe bên đường. Nhiều chuyện phức tạp, anh không để ý đến dung lượng não có hạn.

Trong đó có mấy tin nhắn chưa đọc, Trần Như gửi hai tin trong số ấy.

Tin thứ nhất: "Tôi không gọi được cho anh. Anh nói tối hôm nay rảnh, sẽ giúp tôi chuyển hành lý tới túc xá trường học, tôi có nên chờ anh không?"

Tin thứ hai cách hai giờ: "Tôi đã xem qua, cũng không có nhiều thứ. Tôi đã đóng gói chăn mền và gối vào rương đồ, mượn xe buýt mang tới trường học. Tôi tới tiết tự học buổi tối rồi, anh cứ lo chuyện của anh đi."

Hình như cô sợ anh hiểu lầm, bên dưới còn có ba icon mặt cười nhe răng.

Người của công ty đòi nợ không yên tĩnh. Tối gần thi đại học, Trần Như một mình trong nhà. Vừa không an toàn lại không tiện, cho nên chuyển vào ở kí túc xá trường. Cuối tuần này buổi chiều không có tiết, cô về thu dọn đồ đạc, lúc đầu hẹn xong Tạ Nghiêu Đình sẽ giúp cô chuyển hành lí.

Anh lại nhìn trước mắt, gọi điện thoại lập tức bắt máy.

"Alo —— "

Đầu kia đúng lúc vang lên tiếng chuông tan học, hơi lộn xộn. Giọng Trần Như xuyên thấu qua dòng điện từ, lộ ra trong trẻo: "Anh xong rồi à?"

Tạ Nghiêu Đình: "Tan học rồi sao?"

"Ừm."

"Thật xin lỗi, tối nay tham gia hôn lễ, quên mất không còn một mảnh."

Trần Như: "Không sao. Tự tôi cũng có thể."

Cổng trường trung học Bồi Gia. Tan lớp tự học tối, đám người hỏi hã.

Tạ Nghiêu Đình xuống xe đứng ở ven đường.

Giang Tư Mạc đẩy xe đạp, sóng vai cùng Trần Như đi ra từ cửa trường. Trương Việt Tây từ phía sau xông lên ngồi sau xe cậu, bị đuổi xuống lại cười hi hi đẩy vai cậu, lớn tiếng hỏi: "Đi ăn khuya."

Giang Tư Mạc lão đảo, hí...iiiiii một tiếng, nói, cút đi.

Trần Như ở một bên nhìn bọn họ cười khanh khách, cặp mắt sáng lấp lánh.

Đó chỉ thuộc về người tuổi trẻ, tuổi thanh xuân muốn làm gì thì làm.

Giang Tư Mạc xa xa thấy được Tạ Nghiêu Đình, như một làn khói chạy tới: "Chú út, sao chú lại tới đây?"

"Chú..."

Tạ Nghiêu Đình không phản bác được.

Anh từ trước đến nay lo liệu chuyện lớn, thế gian vạn vật, bao gồm một chữ cũng phải thuận theo tự nhiên. Anh không rõ mình có chỗ nào không phù hợp, đại khái là có cơn thúc đẩy, vậy mà anh lại như thẳng nhóc mới ra đời, ngu đến mức không quan tâm, cứ việc Trần Như bảo đảm đi bảo đảm lại đã sắp xếp xong, anh vẫn muốn tận mắt xác nhận mới bỏ qua.

Trần Như bước đến, cũng không chủ động chào hỏi Tạ Nghiêu Đình, trên mặt có chút mất tự nhiên. Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Giang Tư Mạc bỗng nhiên cười, chủ động giải vây, nói: "Đã đến rồi, mời chúng cháu ăn khuya đi."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-4: Mê cung

Editor: Đào Sindy

Gần cửa trường học có tiệm Pizza Hut.

Làm ăn rất tốt.

Ngồi trong tiệm nhìn ra ngoài cửa sổ, hộp đèn biển quảng cáo bên lề đường có một tấm áp phích cực lớn, hai ba người ăn mặc kiểu văn phòng tụ lại cùng ăn pizza, hiện ra thịt muối và rau quả bóng loáng phủ kín mặt ngoài, phô mai có thể kéo dài ra.

Tạ Nghiêu Đình đi xếp hàng gọi ba phần. Đúng lúc phòng trực ban bệnh viện có điện thoại gọi đến.

Trong phòng phần lớn là người trẻ tuổi, khí thế nhao nhao ngất trời. Trong không khí khắp nơi tràn ngập mùi sữa và mùi thơm của thịt.

Tạ Nghiêu Đình ra ngoài nghe, trở về liền thấy Trương Việt Tây lột tay áo, đĩa trước mặt đều đã trống không, ly CocaCola lớn trong tay chỉ còn lại đá.

Tạ Nghiêu Đình cười hỏi bọn cậu: "Đủ ăn không, có cần gọi thêm món?"

Có lẽ vì đáy lòng kiêng kỵ tiềm ẩn thế gian, Trần Như biết mình chưa có năng lực miêu tả kế hoạch tương lai tốt đẹp, cho nên luôn xem Tạ Nghiêu Đình như bí mật không thể cho ai biết, thận trọng bảo vệ chôn sâu. Ở trước mặt người khác, thậm chí cô sẽ cố gắng tiếp xúc ánh mắt cùng anh.

Tuổi tác và đạo đức, trợ trợ tan nát gia đình, căn cốt thiếu thôn sinh hoạt, khoảng cách hiện thực vắt ngang hai người như vực sâu, khó mà vượt qua.

Trần Như há hốc mồm, trong cổ họng còn chưa nói "Không cần" ra miệng, Trương Việt Tây đã vui vẻ nhảy cẫng chỉ hộp đèn phía ngoài, đọc biển quảng cáo trầm bổng du dương "Được được. Cháu muốn ăn loại pizza mới ra. Thịt là sức mạnh, phô mai là tín ngưỡng."

Những thiếu niên tuổi dậy thì là lúc trở mã nhỏ giò, ngay cả ăn cũng rất có sức sống.

Tạ Nghiêu Đình lại xoay người đi gọi thêm hai cái Seafood Supreme Pizza.

Trương Việt Tây chấp tay trước ngực mang ơn: "Cảm ơn chú út."

Tạ Nghiêu Đình cười rộ lên: "Đừng khách sáo."

Anh ngồi xuống vị trí, ánh mắt vô tình hay cố ý rơi vào trên người Trần Như đang an tĩnh một bên. Ánh mắt của cô cũng vừa lúc quét tới, cặp mắt sáng lấp lánh, tựa như dòng sông đêm trăng mùa xuân lấp lóe đom đóm. Trên người cô luôn có mâu thuẫn không thể giải, quật cường mà yếu ớt, lực hấp dẫn độc nhất vô nhị.

Hai người đối mặt một lát, chỗ giao nhau cứ như bị nước sôi đun đến bỏng, vội vã rời mắt đi.

Đương nhiên Giang Tư Mạc đã nhìn ra. Cậu đã ăn xong, để nhân viên phục vụ dọn bàn, không yên lòng giết mình lo lắng xuất thần.

Trương Việt Tây gặm một cái cánh gà nướng Orléans, miếng dính dầu sáng loáng. Cậu hỏi Giang Tư Mạc: "Sao cậu giống mất hồn thế... À cho tớ mượn tập ghi chép trên lớp của cậu đi, ngày mai trả lại cho cậu."

Nói xong, dùng khăn lau tay, sau đó một tay lấy cặp sách của Giang Tư Mạc treo trên ghế.

Giang Tư Mạc cũng không để ý, đứng lên nói: "Tớ đi toilet."

Trương Việt Tây từ trong cặp sách móc ra một cuốn sổ da, kẹp trong cuốn sổ học. Cậu tò mò mở ra, lật ra từng từ một, nguyên một bài thơ tình viết tay. Trang thứ nhất là câu thơ tình trong 《Ngũ đảo văn bưu》của Mộc Tâm:

Lúc em chưa xuất hiện, số phận của anh luôn yên ả, hiền ngang sai bước mà đi, động một tí là liệu sự như thần.

Bây giờ hoảng loạn, nhát gan, giống như băng tan xuân đến, chảy về phía em, lại không biết em ở nơi nào.

Trương Việt Tây quái dị đọc thành tiếng, nói: "Trần Như, cậu mau xem đây là gì!"

Trần Như theo bản năng cảm thấy không ổn, giương mắt nhìn Tạ Nghiêu Đình. Anh nhú mày, thấp giọng giải thích: "Đây là bài văn mà Mạc Mạc đã trích ra. Nhanh nhận lấy đi."

Nhưng vẫn chậm một bước.

Giang Tư Mạc đã trở về, nhất thời sắc mặt đỏ bừng, ba bước chỉ đi hai bước tiến lên cướp sổ, nắm chặt nắm đấm quát: "Cậu... làm cái quái gì thế!"

Trương Việt Tây bị đẩy một cái lao đảo, tuổi trẻ khinh cuồng không chỗ phát tiết, ha ha hai tiếng, giễu cợt cậu: "Có gì đặc biệt hơn người... Không phải là thư tình à, người còn ngồi tại đây, thế mà cậu không cho người ta xem"

Ánh mắt của cậu nấn ná giữ im lặng trên người Trần Như.

Giang Tư Mạc nhìn Tạ Nghiêu Đình luôn nhẹ tựa mây trôi, một lần nữa kéo ghế ngồi xuống, nét mặt thản nhiên, trực tiếp hờn dỗi như thừa nhận: "Nhất định phải đưa cho Trần Như à."

Trần Như không phản bác được.

Thấy cậu như thế, Trương Việt Tây biết đã chọc cậu giận, cụp đầu, triệt để ỉu xiu.

Nửa ngày, Tạ Nghiêu Đình gật đầu, nói: "... À."

Mắt Giang Tư Mạc đỏ bừng, giọng tràn ngập oán hận: "Chứ cứ như không kinh ngạc tí nào."

Trần Như đứng ngồi không yên, vẫn không nói chuyện như cũ.

Giang Tư Mạc phối hợp nói: "Chẳng lẽ chú không cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu sao? Không phải chú cũng thích..."

Tạ Nghiêu Đình khó khi lớn giọng, bất mãn chặn lại nói: "Mạc Mạc —— "

Anh thờ dài, đứng lên từ vị trí, chinh đồn tàn cuộc: "Muộn rồi. Các cháu nhanh đi về, ngày mai còn phải đi học đấy."

Kê cảm đầu Trương Việt Tây đang không biết kết thúc như thế nào, giờ phút này ước gì tranh thủ thời gian chuẩn bị. Trần Như cũng đứng lên, Tạ Nghiêu Đình nhìn thấy nét mặt cô lo sợ không yên, trấn an khẽ cười.

Giang Tư Mạc vẫn ngồi tại chỗ như cũ không chịu động đậy.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ, thấp giọng khuyên một câu: "Mạc Mạc, có lời gì trở về rồi hãy nói."

Đêm cuối xuân, bầu trời thành phố là ánh đèn phồn thịnh. Ánh sáng từ cửa sổ cao ốc hắt ra, cứ như từ dây chuyền sản xuất, chân trời và ngôi sao dung hội, phồn hoa và hư ảo trùng điệp.

Giang Tư Mạc mua một gói thuốc lá ở cửa hàng giá rẻ trước cửa tiểu khu.

Hai người ngồi trên ghế dài lộ thiên trong chốc lát. Đèn đường mờ nhạt, Giang Tư Mạc đưa cho Tạ Nghiêu Đình một điếu, thuận thực đốt bật lửa, lần lượt đốt thuốc. Cậu đề bên mỗi, hít một hơi, mùi nì cô tin trong thuốc lá làm người ta cảm thấy hoà hoãn hơn.

Tạ Nghiêu Đình trầm mặc một hồi: "Khi nào thi học được hút thuốc?"

Giang Tư Mạc hừ một tiếng: "Chỉ có ba mẹ cháu mới có thể nghĩ cháu sẽ luôn chạy theo lộ trình họ vạch ra, mãi mãi không lệch quỹ đạo đoàn tàu."

Tạ Nghiêu Đình nhũ mày: "Bọn họ sắp xếp không tốt sao?"

Giang Tư Mạc hút thuốc, không chịu nói.

"Nhanh thi tốt nghiệp trung học, thi xong thì ghi kê khai nguyện vọng. Cháu... Không muốn học y khoa, đúng không?" Anh đổi phương thức khác.

Ánh mắt Giang Tư Mạc tiếp tục nhìn qua nơi khác: "... Cháu không muốn làm bác sĩ tý nào."

"Vậy sau này cháu muốn làm gì?"

Người thiếu niên không trực tiếp trả lời, mà nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi anh: "Chú có thích Trần Như không?"

Tạ Nghiêu Đình tiện tay bóp tắt điếu thuốc, đầu đầu đưa tay nhấn xuống thái dương, không lập tức lên tiếng.

Giang Tư Mạc rừ mắt xuống: "Giống như chú vậy, chấy cảm thấy cuộc sống bây giờ rất ngọt ngào, cứ như bị bỏ gác xó, hoặc như một hòn đảo hoang. Bọn họ vĩnh viễn tự cho là đúng chưa thật lòng hỏi cháu muốn gì. Cháu rất muốn làm chuyện mà mình không được làm, ví như —— cậu thích Trần Như vậy."

Người ba hoa, giống như mở nắp đồng hồ cát, một khi nói lỏng, làm sao cũng không ngăn nổi.

Giang Tư Mạc thao thao bất tuyệt, từ khi còn bé bị xem như thần đồng mà bồi dưỡng, thân ở gia đình danh giá sớm đã bị quyết định quỹ đạo cuộc đời, nói tới hai năm trước vì trầm mê học Phật, Phụng Lý Thúc là thần tượng, một lần cậu muốn bắt chước pháp sư Hoằng Nhất. Có một khoảng thời gian mỗi đêm trốn trong chăn chơi trốn tìm, tự học rất nhiều sách về lập trình.

Cậu kiềm chế cảm xúc đã lâu cứ như núi lửa dâng trào, một phát không thể vãn hồi.

Tạ Nghiêu Đình hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau nữa... Cháu không chơi game, vứt hết sách."

"Vì sao?"

Giang Tư Mạc trầm mặc thật lâu, chán nản nói: "Cháu không muốn ba mẹ thất vọng."

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng vỗ bờ vai cậu, không nói tiếp.

Giang Tư Mạc: "Chuyện liên quan tới Trần Như. Cháu không biết là cháu nhất thời nghĩa khí muốn làm chuyện không thể làm, hay là gì khác. Cháu không xác định, nhưng mà cháu sẽ cho mình thời gian. Chú cũng biết, thi đại học quan trọng với cô ấy bao nhiêu, đừng quấy rầy cô ấy."

Tạ Nghiêu Đình nhìn mặt mũi cậu đầy nghiêm túc cảnh cáo, bất đắc dĩ cười nói: "Thằng nhóc này."

Giang Tư Mạc vẫn nghiêm mặt nhìn cậu.

Tạ Nghiêu Đình: "Ít quan tâm chuyện khác đi. Thi đại học cũng quan trọng với cháu thế đấy."

Giang Tư Mạc cúi đầu nhặt lên đầu mẩu thuốc lá dưới lòng bàn chân, đứng dậy ném vào thùng rác bên cạnh, hững hờ phất tay, nói: "Chờ thi đại học xong, chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình, chú út à."

Kim đồng hồ như đã mọc cánh, thời gian trôi nhanh.

Qua ngày nghỉ mùng một tháng năm, lớp chọn triệt để vào giai đoạn nhảy vọt, trường học cường chế biến thời gian nghỉ ngơi chiều Chủ nhật thành tự học. Thi đại học là chiến dịch, thành bại chỉ trong lần này.

Bệnh tình của Trần Đồng dần dần ổn định lại, cuối cùng thấy được hy vọng chữa khỏi. Chi là tiền chữa trị vẫn là lỗ hồng to lớn, Trần Chi Nhận đã sớm nghèo rớt mồng tơi, như rơi vào đường cùng.

Thần kinh Trần Như căng thẳng vô cùng.

Cô ngẩng đầu từ sách tham khảo chất thành núi, nhìn số đếm ngược trên góc bảng đen không ngừng đổi mới, mặc dù thái độ bình thường vẫn tiêu cực, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể sinh ra chút sục sôi đầu chí.

Cuộc đời chưa từng có kỳ tích và đường tắt, kiên trì một chút, kiên trì một chút nữa. Tất cả sẽ khá hơn.

Ngày hè nóng rực lửa.

Ngày sáu tháng sáu, thi đại học mỗi năm một lần oanh oanh liệt liệt sắp mở màn. Hành trình vượt biển cuối cùng cũng phải lên đường.

Bởi vì trường Trần Như học ở khu vực hạn chế, không bị chọn làm địa điểm thi.

Ký túc xá trống rỗng, tất cả học sinh Bản Thành về nhà rồi, nơi khác cũng có phụ huynh chạy đến gần trường thuê phòng, gia nhập lực lượng bồi thi. Trần Như bò lên giường thật sớm, lật qua lật lại không ngủ được.

Điện thoại đینگ một tiếng, cô nhanh chóng xoay người, mở màn hình ra.

Cứ như tâm ý tương thông, cái tên mong đợi chợt hiện ra: "Tôi ở dưới kí túc xá đội cô."

Trần Như dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, một đường chạy chậm xông ra hành lang.

Trường Bồi Gia đã xây được sáu mươi năm, bãi tập biển thành rừng đảo. Thân cây tráng kiện, cành lá rậm rạp, kết đầy quả xanh, như ẩn như hiện trong màn đêm.

Tạ Nghiêu Đình dạo bước dưới ánh đèn vàng, ánh đèn kéo bóng dáng anh dài vô cùng.

Nghe thấy tiếng động, anh xoay người.

Trần Như giống một viên đạn nhỏ, vọt thẳng đụng vào ngực anh. Cô thở hỗn hển, tóc dài buộc lên, chải thành bím tóc đuôi ngựa, trên mũi đang thờ có mồ hôi sáng lấp lánh, khóe môi nở rộ một nụ cười: "... Sao anh lại tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thi đại học

Editor: Đào Sindy

Tạ Nghiêu Đình vịn vai cô, nhin không được cười nói: "Chạy nhanh như vậy làm gì."

Ánh mắt Trần Như sáng lấp lánh, không có ý cúi đầu xuống: "Tôi sợ anh đợi lâu."

Nghe giọng anh hơi khàn, cô nhú mày, phồng mắt lên hỏi một câu: "Cổ họng của anh thế nào?"

Tạ Nghiêu Đình dùng ngón giữa chọc vào yết hầu, giống như trong lúc nhất thời nói không ra lời, nhẹ ho hai tiếng mới mở miệng: "... Không sao, bị cảm một chút."

Trần Như ngẩng đầu nhìn lên trời: "Mùa hè nhiệt độ cao như thế, còn có thể bị cảm à?"

"Nóng nên bị cảm."

Cô xụ mặt, nghiêm mặt nói: "Vậy anh nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt."

Anh nói: "Tôi có chút lo lắng, sợ cô trước khi thi quá khẩn trương, cho nên tới thăm."

Trong lòng Trần Như đương nhiên rất hưởng thụ, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy nụ cười, vẫn giữ im lặng.

Hai người dọc theo rừng đi dạo trong chốc lát, cây ngô đồng thẳng tắp lặng lẽ lan tràn hai bên đường, ở phía trước dần dần dung hợp với nhau, giống như không có điểm kết thúc. Ban đêm gió mát thổi, khắp nơi đều yên tĩnh.

Tạ Nghiêu Đình: "Đừng khẩn trương, phát huy thật tốt. Thi xong, mua đồ ngon cho cô."

Trần Như dùng mũi chân đá hòn đá trên đường, thở ra một hơi: "... Nói không khẩn trương, là giả đấy."

Bọn họ đi đến hồ nguyệt nha trên sân trường.

Tạ Nghiêu Đình có chút mệt mỏi, ngồi xuống chiếc ghế dài mảnh. Giãn hai chân, một tay gối sau ót, tư thế buông lỏng, d%đ/l"q!đ

Trần Như cúi đầu nhìn mặt cô, nói tiếp: "Mấy ngày nay, tôi mơ thấy ác mộng, mơ thấy đi thi đến trễ, mơ thấy không mang chứng nhận vào cửa, mơ thấy tai nghe tiếng Anh không có tiếng, còn mơ thấy điểm số ra lò, tôi thi rớt rồi."

"Vậy cô nhất định sẽ thi đậu đại học."

"Tại sao?"

Tạ Nghiêu Đình nghiêm túc nói: "Bởi vì mơ đều ngược lại."

Trần Như xuy cười ra tiếng: "Vậy tôi còn mơ đạt điểm cao sáu môn, xem ra không có cơ hội rồi."

Tạ Nghiêu Đình cũng cười.

Anh hỏi: "Nghĩ kỹ học ngành nào chưa?"

"Chuyên ngành quản lý."

Tạ Nghiêu Đình nhũn mày, biểu thị không hiểu.

Ánh mắt Trần Như ngây thơ, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích nói: "Tôi xem hướng dẫn phân tích, thấy ngành này sau khi tốt nghiệp kiếm được nhiều tiền nhất."

Tạ Nghiêu Đình bật cười, nhướn mày: "... Kiếm tiền nhiều nhất. Được rồi, trước không nói về những chuyện này. Thứ ngày mai thi cần đem theo đã chuẩn bị đủ chưa?"

Trần Như gật gật đầu: "Chuẩn bị xong."

Tạ Nghiêu Đình đứng lên: "Ngày mai tôi đến tiễn cô đi thi. Được rồi, bây giờ trở lại ký túc xá muốn làm gì?"

Trần Như: "... Ngủ cho ngon."

Tạ Nghiêu Đình cười, đưa tay sờ tóc rũ xuống bên tai của cô: "Thế này mới đúng."

Anh còn nói: "Cầm được bài thi, nghiêm túc đọc đề, thấy đề cứ làm, đừng bỏ trống, duy trì tự tin. Thi xong một môn buông xuống một môn, đi ra trường tuyệt đối đừng vội vàng dò đáp án. Cô nhất định làm được."

Hai ngày, bốn môn thi, cứ như vậy không có chút rung động nào vượt qua.

Toàn bộ trạng thái của Trần Như hoàn toàn chạy. Toàn bộ giai đoạn cấp ba, cô đã vượt qua hai mươi lần thi thử to nhỏ, tất cả hình trên bài thi đều quen thuộc.

Cô cẩn làm, chính là buông lỏng tâm tình, bày tâm tính ngay ngắn, hết sức cam đoan không vì sợ ý chủ quan mà mất điểm, thế là đủ rồi.

Tạ Nghiêu Đình nghỉ ngơi, rờn rã bồi thi hai ngày.

Xưa nay anh không hỏi gì nhiều, giống những nhà khác, chỉ phụ trách đưa đón đúng hạn và chuẩn bị bữa ăn sáng trưa tối.

Cuối cùng đợi đến thi xong môn tiếng Anh cuối cùng. Thật sự rất khó tin tưởng, mười hai năm, cứ như vậy kết thúc trong hai ngày.

Có người phát huy vượt xa bình thường, cá vượt cửa rồng. Có người thi thất bại, khó nén thất vọng. Nhưng tính sao, đây chỉ là bắt đầu mà thôi, màn che sân khấu cuộc đời sắp được kéo ra, tương lai là một mảnh trời đất bao la rộng lớn.

Trần Như đi ra cửa trường thi, cửa trường học người người tấp nập, toàn bộ đều là những phụ huynh chờ thí sinh thi xong trở về. Tạ Nghiêu Đình đứng trên đường cái đối diện cột mốc. Anh mặc một bộ đồ bông màu xám, giống như thần tiên không màng nhân gian.

Nhìn thấy cô, anh cười vẫy tay với cô.

Trời xanh thăm thẳm, trời chiều xuyên thấu qua nhánh cây um tùm rơi vào đầu vai của anh, lưu lại màu sắc sắc sỡ. Tất cả không thể làm gì thời gian nhanh như tên bắn âm vang hữu lực mà vụt qua, Trần Như thời khắc này không bù được trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiệc ăn mừng. Ăn lẩu Tứ Xuyên kiểu mới.

Một toà nhà nhỏ ba tầng trên đường Tân Giang. Đêm nay làm ăn cực kỳ tốt, tiệm cơm vùng ven sông đông nghịt, phần lớn là phụ huynh dẫn con đến, cũng có người đồng lứa tổ chức tụ hội vui chơi hết mình. Không màng kết cục như thế nào, đó là lúc sau này ghi nguyện vọng, đêm nay có rượu đêm nay say.

Tạ Nghiêu Đình đã sớm dự định ngồi chỗ gần ở lầu ba, bốn người ngồi.

Đẩy cửa sổ ra, gió sông mang theo hơi nước ẩm ướt. Trần Như nhắm mắt lại cảm thụ, gió dương liễu thổi vào mặt không lạnh.

Mở nồi uyên ương đỏ trắng, ừng ực ừng ực bốc lên bong bóng. Hơi nóng bay lên trời, mùi thơm tràn ngập ra.

Tạ Nghiêu Đình đi tới, đứng phía sau Trần Như: "Đi thôi, ăn cơm trước, cơm nước xong xuôi trở về ngủ một giấc thật ngon."

Trần Như quay người, đi hai bước ngồi tại chỗ, nói: "Anh không hỏi tôi thi thế nào à?"

Anh dùng đũa giúp cô gấp vài miếng cá cắt mỏng như cánh ve, cười nói: "Nhìn ra được tâm tình cô hiện tại không tệ."

Trần Như nhìn anh, khóe môi có ý cười ranh mãnh: "Đương nhiên, bởi vì đi cùng anh."

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình, cười cười, không lên tiếng.

Trần Như ăn, giống như phá vây từ thành, đột nhiên mất đi trói buộc tinh thần, cả người từ hình dáng đến linh hồn, đều có sức sống lên.

Phòng bên ngoài, trong đại sảnh truyền đến tiếng nhạc loáng thoáng.

Trần Như lắng tai nghe một lát, sau đó ngửa ghế xem mặt bàn là phím đàn, nhin không được cười nói: "Voices of spring, Johann Strauss*."

* Johann Strauss II (25 tháng 10 1825 - 3 tháng 6 1899, tiếng Đức: Johann Baptist Strauß; còn được biết đến với những cái tên như: Johann Baptist Strauss, Johann Strauss, Jr., hay Johann Strauss the Younger) là một nhà soạn nhạc người Áo. Ông chủ yếu sáng tác nhạc nhẹ, đặc biệt là nhạc khiêu vũ và operetta.

Mọi chuyện đều tốt rất.

Sau khi ăn xong, Trần Như lại la hét muốn đi xem phim online mới.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ, cười nói: "Được được. Hôm nay đều nghe cô."

Một bộ phim tình cảm sâu triền miên.

Trong màn ảnh một đồng cỏ xanh vô ngần, kim đồng ngọc nữ nắm tay dạo bước, sau đó ôm hôn dưới ánh chiều tà, nói ra lời yêu thương với nhau, Piano phối nhạc một cách hài hoà. Âm thanh ánh sáng kết hợp hoàn mỹ, tái hiện lãng mạn kinh điển cực hạn, làm âm thanh kia trong đầu cô càng ngày càng mãnh liệt.

Trong bóng tối, Trần Như lấy hết dũng khí, cầm tay Tạ Nghiêu Đình khoác lên lan can.

Như chắc chắn cô sẽ làm như vậy, anh không ngạc nhiên chút nào, cũng nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi của cô.

Môi anh cong lên một độ cong hoàn mỹ, xúc cảm lòng bàn tay anh ấm áp khô ráo, ngón tay anh cao gầy trắng nõn, thậm chí trên người còn có hương thực vật thân thảo, ừ ừ đánh vào cô.

Cô mê muội anh như thế.

Từ rạp chiếu phim đi ra, hai người đứng trong cửa hàng trò chơi một lát. Tạ Nghiêu Đình đi đến quầy hàng đổi một chồng tiền xu, rồi cục kẹp được bạn McDull mà Trần Như muốn, một con heo hồng đội mũ nghiêng.

Cô nhận lấy, ôm cánh tay của nó, nhảy tại chỗ: "Quá tốt rồi."

Tạ Nghiêu Đình bị cô lắc choáng đầu, cười hỏi: "Vui vậy à?"

Trần Như gật đầu: "Ừm, vô cùng vô cùng vui. Tôi lớn như vậy nhưng hôm nay là ngày vui nhất của tôi."

Đầu hạ, gió đêm nhu hòa ảm áp.

Tạ Nghiêu Đình đưa Trần Như về nhà. Trên đường đi cô mở cửa sổ, tùy ý trò chuyện thú vị cùng anh.

Đường xá rất tốt, đã đến nơi rồi. Tạ Nghiêu Đình dừng xe ở ven đường, Trần Như không lập tức xuống xe, mà nói: "Ồ, nhanh như vậy đã đến."

Hai người cũng có chút chưa thỏa mãn, không nỡ nói tạm biệt như vậy.

Phong bế trong không gian chật hẹp chỉ có FM phát một bài hát cũ. Giọng Trương Quốc Vinh thật thấp, cô đơn nán lại với mùi hương đó, thì ra động tình chính là thế này. Mơ hồ mê luyến em một hồi, dù cho mưa gió rơi xuống.

Một lát sau, Trần Như nói: "Vậy tôi lên lầu trước."

"Được, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cô."

Cô gật đầu: "Ừm, tôi đi thật đây."

"... Đi đi."

Lúc cô đưa tay mở khoá cửa xe, đột nhiên anh xoay người đè mu bàn tay của cô xuống, giọng anh trầm thấp triền miên bên tai cô: "Tiểu Như... Tôi muốn hôn em."

Lưng Trần Như tựa vào chỗ ngồi, thân thể cứng ngắc, ngón tay nắm chặt dây an toàn, trừng to mắt ngơ ngác nhìn anh, trên gương mặt sứ trắng như vẩy mực tranh sơn thủy xuân Hải Đường nhuộm màu, thoáng nhiễm chút hồng hồng.

Bóng dáng anh bao trùm, nhẹ nhàng hôn, như cánh chuồn chuồn xoa mì chín chần nước lạnh.

Xúc cảm môi cô mềm mại không thể tưởng tượng nổi, cô vui trong ngực anh, thân thể vì khấn trương mà có chút run rẩy.

Lạch cạch một tiếng, dây an toàn trên người Trần Như bị rơi ra.

Tâm tính cô thiện lương đột nhiên kéo căng dây đang nói lòng kia.

Tạ Nghiêu Đình nâng tay phải lên, nhẹ nhàng nâng ót Trần Như, khoảng cách của hai người càng gần, như là môi dán môi. Anh ngắm nhìn cô, tiếng nói khàn khàn be bé không thể nghe, giống như lông nhung thiên nga phát qua bên ngoài, xúc cảm dịu dàng và thô ráp trấn an lạ lùng: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Trần Như thuận theo nhắm mí mắt. Một giây sau, đầu lưỡi mềm ẩm ướt của anh chen vào được, đầu tiên là thăm dò nhẹ nhàng hàm trên của cô, sau đó linh xảo trần trọc, gầy, trêu chọc, dây dưa, chọc vào.

Cánh tay ngọc của cô trắng như ngó sen tựa như hào quang ôm cô anh, nhẹ nhàng thờ dốc. Gương mặt cô mang theo quyền rũ ửng hồng chưa bao giờ có, giống thư tích dạo chơi cánh lạ, tiến vào một thế giới diệu kì không thể ngờ.

Cặp mắt thuần khiết như nai, lại mở ra nhiễm thêm chút ướt át tình ý.

Trần Như cảm thấy vì mình e lệ, cả người nóng vô cùng, gương mặt nóng hổi, cặp mắt cũng không dám nhấc, trực tiếp mở cửa xe, nhảy xuống thoát khỏi: "Tôi đi đây, ngày mai gặp."

Tạ Nghiêu Đình ngồi ở vị trí ghế lái, nhìn dáng vẻ hoa hồng nhỏ chạy trốn chết, nhẹ cười khẽ.

Anh nghĩ về nụ hôn mật ngọt kia, từ trước đến nay trong lòng không hề bận tâm đột nhiên ngứa một chút, như có một trải nghiệm mới về thành ngữ phơi phới này.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2: Ánh sáng

Edit: Đào Sindy

Ngày hôm sau.

Có lẽ do mệt mỏi vô cùng đột nhiên được buông lỏng, Trần Như ngã bệnh.

Tạ Nghiêu Đình tan tâm về muộn bị kẹt xe trên cầu vượt. Lúc đến nơi, trời đã tối hẳn. Chuông cửa vang lên, một lần, hai lần.

Trần Như giẫm dép lê lép bẹp chạy tới mở cửa, gương mặt vì suy yếu, lộ ra chút vàng như nền. Nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình ngoài cửa, trong ánh mắt sáng lên, con ngươi thanh tịnh thấy đáy, chiếu ra bóng người, giống như hai vì sao.

Cô đứng ở cửa ra vào chào hỏi anh: "Mau vào đi."

Tạ Nghiêu Đình đi tới, anh ôm hai túi đồ, nhất thời không ra tay.

Trần Như đứng lúc ngửa mặt lại gần, hỏi anh: "Trên đường anh bị kẹt xe à?"

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu, sờ trán cô xem xét, thấp giọng nói: "Cũng may, đã hạ sốt rồi."

Cô không ngờ rằng vậy mà anh làm động tác thân mật này dễ như thế, cứ thế nguyên tại chỗ, nhất thời hai gò má đỏ bừng.

Anh như không phát giác ra, tự mình thay giày, lại thấp giọng tự trách nói: "Vẫn trách tôi quá nóng lòng, không thì cô sẽ không bị cảm."

Cô nghe không hiểu, trừng to mắt, có chút hé miệng: "Hả?"

Tạ Nghiêu Đình nhìn đáng vẻ cô đáng yêu, nhìn không được duỗi ngón tay ra chọt chọt mũi nhỏ nhắn của cô, vượt qua cô, cười nói: "... Virus có khả năng truyền qua nước bọt... Phòng bếp ở đâu?"

Trong đầu Trần Như lập tức hiện lên cảnh hôn tối qua, rủi rắm mắt xuống, yên lặng.

Trần Như như cái đuôi nhỏ nhấm mắt theo sau Tạ Nghiêu Đình vào phòng bếp.

Cô đứng ở một bên, anh móc từ trong túi ra bình giữ nhiệt, bên trong là thuốc Đông Y đã nấu xong. Anh đổ vào bát sứ, đưa cho cô: "Tôi nghe cô nói triệu chứng trong điện thoại thì kê đơn thuốc luôn, buổi chiều hiệu thuốc bệnh viện nấu xong đưa tới, nhanh uống lúc còn nóng."

Thật ra Trần Như không sợ uống thuốc Đông y.

Cái gọi là ngũ vị tạp trần, cuộc đời cho cô nhiều nhất là vô hạn cay đắng. Mấy năm long trời lở đất này, đối mặt với mờ mịt và bất lực vô biên vô tận, cô sớm học được nhẫn nại và chết lặng.

Huống chi là Tạ Nghiêu Đình đưa, dù cho thuốc đắng, cô cũng có thể bùng lên uống một hơi cạn sạch.

Trần Như không chịu nhận, hai tay chấp sau lưng, làm bộ làm tịch nói: "... Tôi đã ổn."

Tạ Nghiêu Đình cười: "Sợ đắng à?"

Trần Như: "Ừm, thuốc Đông y thật sự quá đắng."

Đáng vẻ Tạ Nghiêu Đình một bộ đã sớm chuẩn bị, thờ dài, nói: "Thật ra lúc nấu thuốc đã cho thêm cam thảo rồi".

Trần Như vẫn có chút không tình nguyện, lăm bằm nhìn anh.

Anh bắt đầu đi lấy nước, lại từ trong túi móc ra một hộp đồ ngọt, bày trước mặt cô, như đang dẫn dụ: "Trên đường mua bánh quế dâu tây. Đặc biệt mua cho cô để dùng sạch miệng sau khi uống thuốc."

Trần Như uống thuốc, rửa sạch bát đi ra.

Tạ Nghiêu Đình đang đứng trước kệ sách phòng khách, trong tay vuốt một khung hình, trong tấm ảnh Trần Như tuổi còn nhỏ, chải hai bím tóc, đuôi tóc cột nơ con bướm, nặc trên người váy lụa trắng tay áo phồng, ngồi đàn song song với Đình Tĩnh Nghi trên ghế.

Anh nhìn cô, giọng nói thật thấp: "Cô lớn lên rất giống mẹ."

Trần Như lắc đầu, nói: "Bà là một nghệ sĩ không dính khói lửa nhân gian..."

Nói đến đây, không biết từ đâu mà cô thấy chua xót, kêu gào toàn bộ ngực, một đường kích thích tuyến lệ.

Cô cười thê lương một tiếng, còn nói: "Cả đời bà cho rằng tôn thờ của cải rất xấu hổ, thậm chí cảm thấy coi trọng đồng tiền là chuyện khinh thường tiếng đàn của mình, một người như vậy, cuối cùng vì tôi, mà cho tôi quyền sở hữu ngôi nhà."

Tạ Nghiêu Đình ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu khẽ hôn hôn đỉnh đầu cô, vuốt tay vuốt ve sau gáy, thấp giọng an ủi cô: "Được, được rồi... Sau này có tôi ở đây."

Trần Như khóc một hồi thì dừng, lau khô nước mắt, hốc mắt đỏ bừng giống con thỏ nhỏ, nét mặt tràn đầy ý lại.

Tạ Nghiêu Đình nói sang chuyện khác: "Khi nào thì điền nguyện vọng?"

"Khoảng một tuần nữa, phải chờ công bố đáp án."

Anh gật đầu: "Cũng tốt, có thể nghiêm túc suy tính đi đâu học đại học."

Hình như Trần Như có tâm sự.

Có câu nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Dù cho Giang Thành cũng có mấy trường cao đẳng rất không tệ, đáy lòng cô thật ra muốn đi mở mang thế giới bên ngoài, coi như không phải phía Bắc rộng lớn, cũng có thể đi đâu xa một chút, trải nghiệm khí hậu non sông tổ quốc tươi đẹp.

Nhưng cô không bỏ Tạ Nghiêu Đình mà đi được. Thật sự, không nỡ.

Tạ Nghiêu Đình nói: "Cô cũng biết, tôi vẫn đang làm công ích. Hàng năm chúng tôi đều tổ chức hoạt động từ thiện giúp đỡ học tập, ở một trường tiểu học tại khu vực nghèo khó. Hai ngày nữa sẽ đi trường tiểu học ở huyện Điền Gia Trang, tặng sách giáo khoa cho các em, học kỳ sau bọn nhỏ phải dùng đây. Còn mang theo ít thuốc. Cần mấy người tình nguyện, cô đồng ý đi không?"

Trần Như không chút do dự gật đầu: "Đương nhiên muốn đi."

Anh cười, còn nói: "Đến lúc đó, Mạc Mạc cũng đi, nó còn gọi thêm mấy bạn học, cô... Không sao chứ?"

Trần Như xuy cười ra tiếng: "Thì có liên quan gì, tôi đâu nợ tiền cậu ấy."

Tạ Nghiêu Đình cũng phát giác được mình quá che chở cô, không lên tiếng, cười cho qua.

Giọng Trần Như khó nén hưng phấn, hỏi anh: "Lần đầu tiên tôi làm tình nguyện đó, tôi nên mang gì theo?"

Tạ Nghiêu Đình nghiêm mặt nói: "Điều kiện ở Điền Gia Trang.. Không tốt lắm, từ trên trần qua chỉ có một đường núi cần đi bộ đi qua. Không như trong tưởng tượng của cô đâu. Chúng ta phải ở đó qua đêm, cho nên cô mang một số quần áo giữ ấm và đồ rửa mặt là được."

Cô có chút xem thường: "Làm sao anh biết tôi tưởng tượng thế nào?"

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, môi có chút nhếch lên, nhẹ nhàng cười một tiếng: "... Được rồi, đến lúc đó cô sẽ biết."

Anh ngồi một lát liền tạm biệt, dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt.

Trần Như mượn danh nghĩa đồ rác nhất định phải tiễn anh xuống lầu. Hai người nắm tay, sóng vai đi ra thang máy, cô đã đến xe anh, còn có chút lưu luyến không rời đưa mắt nhìn xe anh ở cuối đường.

Quay đầu lại, còn đi chưa được mấy bước, thì chạm mặt với Trần Chi Nhận ở cửa lầu.

Mặt ông ta âm u, cảm xúc rất kích động chất vấn: "Người đàn ông khi nãy là ai? Trần Như, mày... Yêu sớm rồi?"

Âm lượng của ông ta rất cao, lập tức dẫn tới ánh mắt của ba người đi đường.

Trần Như từ chối cho ý kiến: "Chuyện không liên quan tới ông."

Nói xong, cô nhấc chân bước vội, bị ông ta nắm chặt cánh tay: "Mày đứng lại đó cho tao... Con bé này, mày biết xã hội phức tạp thế nào à, tao thấy tuổi của thằng đó không nhỏ, mày không sợ bị lừa à!"

Trần Như tránh ra, thấp giọng: "Không cần ông lo cho tôi."

Giọng điệu Trần Chi Nhận mạnh mẽ, nói: "Tao là ba của mày, không thể cứ nhìn mày bị lừa như vậy."

Trần Như buông mi mắt xuống, thấp giọng hỏi: "Tôi có cái gì đáng để bị lừa chứ?"

Trần Chi Nhận thốt ra: "Mày có nhà riêng, mày vốn không biết hiện tại giá phòng tăng vọt đến đâu."

Lại là nhà ở. Nói cho cùng, đều vì tiền.

"Ồ..." Trần Như lạnh lùng mỉm cười một cái.

Trần Chi Nhận tự giác buộc miệng, biểu lộ hòa hoãn, thở dài nói: "Tiểu Như, ba biết con khó xử. Thế nhưng em trai con bệnh vừa tốt lên, trị liệu không thể ngừng. Ba không còn cách nào rồi."

Trần Như giữ im lặng.

Trần Chi Nhận hừ lạnh một tiếng: "Mày không thể trơ mắt nhìn tao nhảy lầu."

Giọng điệu uy hiếp, hơn nửa năm nay không nghe trăm lần thì cũng được vài chục lần. Trần Như siết chặt nắm đấm, thở ra một hơi, giọng trầm thấp: "... Muốn nhảy cứ nhảy đi."

Trần Chi Nhận nghẹn lời, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Trần Như quay người, cũng không quay đầu lại.

Xuất phát đi ngoại ô huyện Điền gia Trang tham gia từ thiện, thời tiết cực kỳ tốt. Một đoàn người tập hợp ở nơi định sẵn. Tạ Nghiêu Đình và Lâm Hoè cũng ở đây. Tất cả mọi người thống nhất mặc áo in chữ ngo mà người tổ chức đưa.

Giang Tư Mặc mặt tối sầm tựa lưng vào ghế ngồi.

Hôm qua cậu hát ở KTV, có người ồn ào muốn cậu gọi điện thoại cho Trần Như, không kết nối. Cậu trong cơn tức giận gọi liên tục, và hát liên tục bảy tám tiếng. Cuối cùng, người đi hết sạch, cậu cũng buông thả uống cả tá bia.

Buổi sáng Trần Như bắt xe buýt tới, đến nơi đã hơi trễ rồi.

Trương Việt Tây đứng lên từ vị trí, chào hỏi cô: "Trần Như, giữ chỗ cho cậu này."

Trần Như vội vàng đáp rồi đi qua, mới nhìn thấy Giang Tư Mặc nghiêng đầu vào cửa sổ chớp mắt, trên sống mũi có bộ kính đen che nửa khuôn mặt.

Cô không thể làm gì, liền ngồi xuống.

Trương Việt Tây quay lại từ hàng ghế đầu, ngáp một cái, trêu cô: "Hôm qua chúng tớ đi hát, lúc đầu muốn gọi cậu đến, Giang Tư Mặc gọi cho cậu làm sao cậu cũng không nghe. Không phải cậu cho vô danh sách đen chứ?"

Trần Như lấy điện thoại di động ra: "Làm sao có thể... Có thể tín hiệu không tốt lắm."

Trương Việt Tây: "Không vô danh sách đen thì tốt. Cậu biết không, buổi sáng lúc tớ tỉnh, cuống họng rỗng đến cảm rồi, nhưng vẫn thích hát."

Giang Tư Mặc không nhận được trở mình, giả bộ không nghe thấy gì.

Trần Như: "..."

Xe buýt chạy nhanh hơn, dần dần rời xa đô thị huyền ảo.

Trần Như nhìn qua, lén nhìn mấy lần.

Tạ Nghiêu Đình ngồi ở hàng trước nhất, đang quay đầu thấp giọng khai thông một số chi tiết với người bên cạnh. Cô nhớ tới chuyến xuất phát trước, anh vì biểu đạt cảm tạ với người tình nguyện, kể đến cả đời Thiệu Dật Phu tiên sinh hài hoà như thế nào, còn nói lại câu nói của Hemingway*, and worth fighting for.

*Ernest Miller Hemingway (21 tháng 7 năm 1899 - 2 tháng 7 năm 1961; phát âm: Ô-nít Mi-lơ Hê-minh-uê) là một tiểu thuyết gia người Mỹ, một nhà văn viết truyện ngắn, và là một nhà báo.

Mặc dù gánh nặng đường xa, nhưng thế giới luôn đẹp đẽ, đáng giá để chúng ta cố gắng.

Dù cho thay đổi này thật nhỏ bé.

Một khắc này, cô cảm thấy anh là một người biết phát sáng. Bởi vì thân trong ánh sáng, cho nên không keo kiệt chiếu sáng bóng tối.

Trần Như cam tâm tình nguyện làm chén canh gà này.

Ngoài cửa sổ xe, hạ dần dần sâu, một đường nhiều loại hoa và cây giao nhau, núi xanh ẩn trong mây, ô ruộng nối tiếp. Giật mình nhớ đến thơ Đường của Mạnh Hạo Nhiên, Lục thụ thôn biên hợp, Thanh sơn quách ngoại tà*.

*Đám cây xanh mọc thành cụm ở quanh làng.

Ngon núi xanh nghiêng nghiêng bên ngoài thành quách

Chương 6-3: Mưa gió sắp đến

Editor: Đào Sindy

Xe buýt dừng lại trước cửa chính quyền thị trấn.

Từ cao tốc xuống tới, một đường xóc nảy. Trần Như xuống xe đứng tại chỗ quan sát bốn phía. Dù cô đã sớm chuẩn bị tâm lí, vẫn bị tình huống vùng núi nghèo khó vắng vẻ hiện thực trước mắt rung động, nửa ngày không nói nên lời.

Tràng cảnh giống như đột nhiên bị ấn xuống phím đen và trắng.

Vắng vẻ, lụi bại, hoang xa, tiêu điều... Những từ này để hình dung cũng không đủ.

Từ nhỏ đã sống ở vùng đô thị hoá, trong đầu Trần Như tràn ngập chủ nghĩa kiêu đoạn* Romantic mà nói, đối với từ ngữ sơn thôn này lý giải chỉ có thể bắt nguồn từ TV và Internet. Cô nhớ trong tin tức đã từng đưa tin "Thiên Thê thôn", nhưng tin đồn và tận mắt nhìn thấy lại là hai chuyện khác nhau.

* mấy cái giai đoạn hay chiếu trong phim

Ánh mắt Trần Như truy tìm Tạ Nghiêu Đình, anh đang nói chuyện với người tiếp đãi, kiểm kê đồ xong đâu vào đấy. Lại chỉ huy người chuyển dời sách vở văn phòng phẩm quyền tặng và được phẩm phân loại lên xe bò ra thôn. Mặc dù im lặng, nhưng một khi mở miệng trong lời có ý sâu xa, giống như chỉ huy trời sinh.

Cứ như tâm ý tương thông, Tạ Nghiêu Đình cũng nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau.

Anh như an ủi cười nhìn cô.

Giang Tư Mạc ôm bao ghi ta màu đen, đi đến bên người Trần Như, chủ động hỏi: "Sợ rồi? Lần đầu tiên tới đều như vậy đấy."

Trần Như không lập tức lên tiếng, lại đang dùng im lặng che giấu kinh ngạc trong lòng.

Trương Việt Tây đi xa hơn nhìn chung quanh.

Cậu ngựa đầu nhìn một tòa nhà bằng đất trước mắt lung lay sắp đổ, lại nhìn bảng hiệu gỗ bên cạnh cũng lung lay mục nát, nuốt nước miếng một cái, khẽ nguyên rủa nói: "Móa, trước khi ra cửa tớ còn nói với mẹ, tớ đi chơi xuân ấy."

Đội ngũ sửa chữa sợ, ăn đơn giản chút gì, ngay sau đó xuất phát.

Từ cửa chính phủ đến Điện gia trang, chỉ có duy nhất một đường núi chật hẹp.

Ý hạ dần sâu, con đường uốn lượn gấp ghe, hai bên phủ kín cây quyết*, đứng ở chân núi xa xa trông qua, giống như đỉnh núi chất chứa rù xuống tơ lụa màu xanh lá. Giữa sườn núi tung bay mây làn khói bếp lò mờ màu xám trắng, là vị trí của thôn.

*còn gọi là cây dương xỉ.

Trần Như cống hai túi vải, bên trong chứa hành lý đơn giản.

Tạ Nghiêu Đình vốn ở cuối đội ngũ, anh dần dần tăng tốc bước chân, đuổi theo sóng vai cùng Trần Như.

"Có mệt không? Từ nơi này đi qua khoảng ba tiếng, mà đều là đường dốc rất dốc."

Cô lắc đầu: "Không mệt."

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng vỗ bờ vai cô,, lấy đó làm cổ vũ.

Cô ngựa mặt lên nhìn anh, ngây thơ theo bản năng đặt câu hỏi: "Sao chính phủ không chuyển dời Điện gia trang xuống dưới?"

Tạ Nghiêu Đình trầm mặc một lát, nghiêm túc giải thích nói: "Từ trên núi xuống dưới núi, nói rất dễ dàng, nhưng thực tế là công việc quá lớn. Nhất là giáo dục, phương diện tài nguyên thiếu thốn, chỉ dựa vào chính phủ, rất khó làm được."

Trần Như văng một tiếng, gật đầu, rất tán thành. Cô cảm thấy mình nhắc vấn đề này có chút nông cạn.

Tạ Nghiêu Đình thờ dài, vịn đầu gối nghỉ chốc lát tại nguyên chỗ, giọng điệu nhẹ nhàng: "... Mặt khác, từ tư duy người Trung Quốc truyền thống đến xem, một phương diện là là rừng về cội, cổ thổ khó rời. Còn có một phương diện khác... Rừng thiêng nước độc ra điều dân, trên kinh tế học có hiện tượng đi nhờ xe, khối người chờ quốc gia cứu tế mà không chủ động làm việc."

Núi non trùng điệp núi xa bị sương mù bao phủ, đông đúc tán cây rung động trong gió, run rẩy lắc lư. Ánh mắt Tạ Nghiêu Đình giật mình lo lắng trông qua. Nhất thời không nói chuyện.

Trong lòng Trần Như không hiểu nặng nề mấy phần, lại hỏi: "Lần đầu anh đến đây, có cảm giác gì?"

Bước chân Tạ Nghiêu Đình không ngừng, hơi hốt nói đùa: "So với cảm giác bây giờ của cô không khác lắm."

Trần Như thờ dài: "Nói thật, tôi... Có chút khủng hoảng."

Anh nghiêng mặt nhìn cô, nhẹ cười khẽ: "Nghiêm trọng như vậy."

Trần Như: "... Trước kia tôi cảm thấy, tôi là người bị thảm nhất trên thế giới này. Đến đây rồi, đột nhiên phát hiện trên thế giới mỗi người có rất nhiều góc độ, còn có người ngay cả âm nọ tối thiểu nhất cũng không đạt được."

Cô cong môi, tự cười nhạo nói: "Sau này, dù mất đi lý do, cũng không thể tiếp tục già mồm thôi miên bản thân."

Mắt Tạ Nghiêu Đình nhìn Trần Như thoải mái, nhẹ nhàng nhàu mày. Khóe mắt anh có ý cười xốc nổi, trong giọng nói mang theo mâu thuẫn và nhẹ sâu không biết: "Thêm nhiều kinh nghiệm... Có chỗ tốt cho cô đấy. Thừa dịp còn trẻ, nên đi nơi xa nhìn thế giới bên ngoài."

Giọng anh thật thấp.

Dư âm không ngừng quanh quẩn tại trái tim Trần Như, như có thực thể, mùi bùn đất ẩm ướt đặc biệt nơi vùng núi và chạm trong không khí, ma sát, sau đó mới tiêu tán theo gió, bay tới chỗ rất xa.

Sáu năm trước, một cặp vợ chồng từ chức từ Thượng Hải đến Điền gia trang dạy tiểu học, từ đó, không rời đi.

Lớp tiểu học của thôn có không đến bốn mươi học sinh, đã có hoàn chỉnh sáu lớp, ngoại trừ chương trình học cơ sở ra còn có khoá âm nhạc. Bọn họ đề ý trong giáo dục, cho rằng nghệ thuật là hạt giống cơ sở thẩm mỹ, âm nhạc có thể khiến tâm hồn bọn nhỏ non nớt chấp cánh.

Các học sinh đã nhận được tin tức, đều chạy đến bãi tập xếp hàng.

Bọn họ tuổi còn nhỏ, lớn nhất mới mười hai tuổi. Mặc dù ánh mắt trẻ con sáng lấp lánh, nhưng rất nhiều đều gầy như que củi, rõ ràng dinh dưỡng không đầy đủ. Làn da ngăm đen, trên người mặc quần áo bẩn thỉu. Có mấy đứa trẻ trên chân còn mang giày quân đội cổ xưa màu xanh, cao su phía trước và vải bị mài rách, lộ ra đầu ngón chân.

Nhìn ra được, điều kiện nơi này quả thực rất gian khổ.

Đứa bé dẫn đầu nhìn thấy Giang Tư Mạc, cười xòng lại, cao giọng hô câu: "Anh Giang!"

Giang Tư Mạc ôm cậu bé, lắc lắc tại chỗ, sau đó buông cậu xuống, vạch chiều cao chênh lệch trên người mình, cười nói: "Cao hơn, cũng mập hơn rồi. À còn... Thành tích học tập nâng cao không?"

Từ Thương Hoa từ phòng học đi tới, cười nói: "Lần này thành tích Tiểu Mẫn thi rất không tệ, toán học và tiếng Anh đều max điểm."

Tiểu Mẫn quay đầu, cùng các học sinh hô to: "Thầy Từ."

Tạ Nghiêu Đình bắt tay ông, vai trái đụng vai phải, nhẹ nhàng ôm, nhiệt tình chào hỏi. Anh bắn khoả bốn phía, khoát tay ra hiệu Trần Như tới.

Trần Như vội vàng chạy tới, chủ động tự giới thiệu: "Thầy Từ, em tên Trần Như."

Lâm Hoà phạm vào nghiện thuốc, đứng một bên, giữa ngón tay kẹp nửa điếu thuốc, cười một mặt ý tứ sâu xa.

Từ Thương Hoa đưa tay nâng trán, bình tĩnh đại ngộ, nói: "Hả, em chính là cô bé...trong truyền thuyết. Nghiêu Đình lớn tuổi, tính tình cũng ngang bướng, bình thường em phải khoan dung cậu ấy thế nào."

Tạ Nghiêu Đình có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng, nhàu mày nhắc nhở ông: "... Làm gương sáng cho người khác."

Trần Như: "Tính tình anh ấy rất tốt."

Một đám người lập tức không nhịn được cười.

Trên đường lo sợ nghỉ ngơi và mờ mịt dần dần bị mới lạ thay thế. Trong phòng học có một cây đàn Piano điện tử, là Chương Vân vợ Từ Thương Hoa

năm đó quyết định để lại đây khi đến đây dạy học, mặc dù phí hết sức chín trâu hai hổ mới đem lên núi được, lại vì bọn nhỏ âm nhạc vỗ lòng mở ra một cánh cửa.

Trần Như nhất thời phấn chấn, ngồi trước đàn điện tử điều khiển ma thuật như phù thủy, gảy một đoạn Liszt.

Mắt Chương Văn sáng lên, không che giấu chút nào có ý xem cô là tri kỉ.

Sau đó, Trần Như nhớ lại khi còn bé mình học nhạc thiếu nhi, đánh bài 《 Mặt trời 》， chào hỏi mọi người nói: "Đến đây, chúng ta cùng hát nào."

Chương Văn cười nói: " Chúng tôi không hát bài này."

"Thế thì hát bài gì?"

Bọn nhỏ trăm miệng một lời yêu cầu: "Hát bài 《 Tiểu Bình Quả 》 đi."

Trần Như sợ ngây người, há to mồm: "Hà."

Giang Tư Mặc lại gần, bắt đầu đánh cây ghi ta cậu mang tới, khúc nhạc dạo quen thuộc vang lên, bọn nhỏ vỗ tay phụ họa, vừa hát vừa nhảy, tình cảnh vô cùng náo nhiệt.

Trương Việt Tây mở ipad ra bên người, dạy bọn nhỏ chơi Plants vs Zombie, tất cả mọi người chơi khí thế ngất trời.

Cơm tối định ăn nhà bí thư chi bộ thôn. Từ trường học đi qua còn một đoạn, thời tiết trên núi hay thay đổi, mây mưa thổi qua, đột nhiên rơi xuống một trận mưa rào có sấm chớp.

Cả đoàn người đều không đem dù.

Trần Như để tay lên tầm mắt che mưa, một đường chạy chậm đạp đầy bùn đất trên đường hẹp quanh co, cuối cùng đã đến nhà bí thư chi bộ thôn, toàn thân đều ướt sũng. Những người khác đi vào tìm nơi thay quần áo. Cô đứng trong nhà chính, mở ba lô bên người lấy quần áo, vừa khó xử vừa thất bại.

Cô không có kinh nghiệm sống bên ngoài, ba lô vải không thể chống nước, đi qua mưa to, từ bên ngoài đến bên trong, đều ướt đẫm.

Tạ Nghiêu Đình đi tới, đưa khăn lông khô cho cô: "Nhanh lau khô tóc, cảm mới vừa hết đây."

"Ừm."

Trần Như nhận lấy, nắm chặt lọn tóc, nhanh chóng chà mấy lần, như lười nên dừng lại, cả lờ phất phơ khoác lên cổ.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ lắc đầu, anh đưa tay lấy khăn trên cổ cô, sau đó nhẹ nhàng bọc đầu cô lại, nhẹ nhàng xoa nắn, cuối cùng thay cô lau mái tóc dài.

Trần Như đạt được cười khanh khách ra tiếng: "... Cảm ơn."

Anh dò xét cô từ trên xuống dưới, giọng trầm thấp, hỏi: "... Sao không thay quần áo."

Trên người Trần Như chỉ mặc áo màu trắng đã thống nhất mặt trước đó, tính chất vải vóc thừa thớt, thêm nữa bị nước mưa xối ầm ướt, giờ phút này đáp lên người, phác họa rất rõ ràng hình dáng đường cong thân thể thiếu nữ, ngay cả nội y cũng như ẩn như hiện.

Lúc này cô mới phản ứng được, vội vàng theo bản năng giơ hai tay che lại. Nhỏ giọng đáp: "... Quần áo mang theo đã bị ướt."

Vốn là không khí không tầm thường, bởi vì động tác cô ám chỉ mà càng thêm mập mờ.

"Có lạnh không?"

Trần Như nói: "Không sao, tôi không lạnh, quần áo ướt rất nhanh sẽ khô."

Trong chốc lát, Tạ Nghiêu Đình cởi áo khoác trên người mình ra, khoác trên người cô, cau mày nói: "Cô cứ mặc tạm đã. Nơi này đều dùng củi đốt lò, một hồi cô cảm quần áo đi hong khô nha."

Trần Như nhìn bộ dáng anh nghiêm túc, đưa tay nhắm mi tâm nhũn lại, cười nói: "Anh đừng giận mà."

Tạ Nghiêu Đình bất lấy ngón tay cô không thành thật, giữ trong lòng bàn tay, thở ra bé đến không thể nghe thấy.

Trần Như cười rộ lên, nâng tay còn lại chủ động nắm.

Khoảng cách giữa bọn họ trở nên vô cùng gần, cầm tay đứng đối mặt nhau, đứng trước cánh cửa nhà chính.

Trong thôn xóm tiêu điều cổ xưa này, hiện tại chỉ có yên tĩnh đơn điệu, yên lặng đến có thể nghe được nhịp tim lẫn nhau. Ánh chiều tà le lói, bên ngoài là

màn mưa dày đặc, ở gần có ba ngọn đèn, núi xanh xa xa ẩn vào bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-4: Gió nổi lên

Editor: Đào Sindy

Sắc trời rất nhanh hoàn toàn tối xuống.

Ban đêm sơn thôn vạn vật yên tĩnh, bên cạnh hồ nước truyền đến một hai tiếng ếch kêu, cứ như ngăn cách. Trần Như hồng quần áo khô, đổi lại, ngồi trên ghế trúc dưới hiên nhà chính nhìn ra ngoài, chân trời xa xôi một vòng trăng lưỡi liềm, ánh sao sáng chói.

Bí thư chi bộ thôn vui vẻ, tự mình tay cầm muối làm mấy món nhà nông chiêu đãi mọi người.

Toàn bộ đều là rau sống buổi chiều mới hái từ trong ruộng, mang theo hương vị rất tươi mới của đất. Trên củi lửa là một nồi lớn, thêm mấy bình nước sôi trong veo, cắt hai củ gừng, một đầu cá trích, nấu chín canh cá chậm rãi biến thành màu trắng sữa xuất hiện trong nồi lớn, lúc bùng lên bàn vẫn còn nóng hổi hổi, ừng ực ừng ực bốc lên bong bóng nhỏ.

Vật hiếm thì quý.

Trương Việt Tây đang ở trong viện cảm điện thoại tìm sóng, bị mùi thơm của thức ăn hấp dẫn: "Oa, đây chân chính là thuần thiên nhiên vô hại."

Cậu quay đầu, chào hỏi Giang Tư Mạc ở một bên phân loại sắp xếp dược liệu: "Người anh em, không vội, nhanh tới dùng cơm."

Giang Tư Mạc đang cúi đầu tô vẽ trên vò, làm ghi chép.

Cậu dừng động tác trong tay lại, bốn phía bắn khoản, hỏi nhân viên công tác đồng hành: "Chú út đâu rồi?"

Tạ Nghiêu Đình công hòm thuốc, đi theo Từ Thương Hoa đến nhà một nông dân gần đó.

Vợ của anh ta vừa sinh con chưa tới nửa năm, đứa bé rúc vào người mẹ, đập bắp chân uống xong sữa, nhìn thấy người xa lạ, cái miệng nhỏ nhắn mút vào đầu ngón tay cười, bộ dáng nhìn rất hoạt bát khỏe mạnh.

Trên đường tới, Từ Thương Hoa thấp giọng nói với anh: "... Đi bệnh viện huyện thành một lần, nói là ung thư gan. Cậu xem một chút, còn có cách không?"

Tạ Nghiêu Đình cười bắt chuyện với sản phụ, cúi người, đưa thay sờ bụng cô ấy, quả thật có khối sưng rất rõ ràng, mà không chỉ một chỗ. Anh ngồi xuống ghế trước giường, cặp mắt thay cô xem mạch.

Sản phụ như hoàn toàn không biết gì cả, dáng vẻ rất bình tĩnh.

Ánh mắt của cô rơi trên người đứa bé đang bò qua bò lại trên giường, trên mặt treo nụ cười yếu ớt đầy mẫu tĩnh. Cô nói liên miên tự thuật triệu chứng của mình, nói sau khi sinh con thì thường xuyên cảm thấy đau dạ dày, đau dữ dội lẫn lộn đầy giường.

Từ nhà nông dân đi ra, sắc mặt Tạ Nghiêu Đình liền trở nên rất kém, anh thấp giọng hỏi: "Người bệnh biết bệnh tình của mình không?"

Từ Thương Hoa lắc đầu, thờ dãi: "Trong nhà gat cô ấy, cô ấy chỉ nghĩ là bệnh bao tử."

Ông lại nói: "Mặc dù tôi nói thế này, các bác sĩ như cậu sẽ cảm thấy phản khoa học, nhưng tôi nghĩ cậu cũng sẽ đồng ý về quan điểm này khi nói về bệnh ung thư, nhiều khi trong lòng người ta sẽ cảm thấy sợ hãi cái chết."

Tạ Nghiêu Đình từ chối cho ý kiến. Bước chân của anh bước rất lớn, chỉ lo cúi đầu bước đi.

Từ Thương Hoa: "... Với cô ấy mà nói, biết sẽ đau lòng hơn, không biết mới là hạnh phúc."

"Có thuốc lá không?" Tạ Nghiêu Đình dừng lại hỏi.

Từ Thương Hoa ngẩng đầu nhìn lên, đã trở lại cửa nhà bí thư chi bộ thôn rồi. Người tình nguyện đi theo đều ở đây, đang ngồi vây quanh ăn cơm tối. Ông đứng tại chỗ, từ trong túi áo móc ra một hộp thuốc lá rất xẹp, để trong lòng bàn tay nhẹ gõ, đưa qua một điếu: "Đừng ghét bỏ, mua trên trấn ấy, hơi nồng."

Tạ Nghiêu Đình nhận lấy, bóp giữa ngón tay.

Kiểu bật lửa là kiểu mộc mạc giá rẻ, dùng thời gian lâu, hình hoa lá màu xanh in trên nhựa đã trôi mất, rong rọc cũng biến thành sần sùi. Anh giữ trong lòng bàn tay, một tay khác che lại gió núi đang thổi, một lần, hai lần... Thêm lần nữa, rốt cục lên.

Trần Như com nước xong xuôi, nhìn thấy hai bóng người ở cửa, vội vàng đứng lên, từ nhà chính chạy đến, cười chào hỏi: "Anh đã về..."

Tạ Nghiêu Đình đứng ở đó, phía sau là một đồng thân cây lúa mì, chất chồng vô cùng cao.

Ánh trăng mờ lung, như từ chân trời đổ xuống, bao phủ nửa người trên của anh. Bên mặt anh như bị cắt xén bớt, trên sợi tóc trán rù xuống có màu nâu nhạt.

Nghe được tiếng động, anh xoay người, nhẹ nhàng phun ra một làn khói thuốc.

Một làn khói trắng nhẹ bay ra, mờ mịt trong màn đêm, đôi mắt sáng óng ánh toả ra ánh lửa.

Từ trước đến nay Đông Y tôn sùng tính tình bảo dưỡng, coi trọng điều khí huyết, âm dương hòa hợp. Từ nhỏ Tạ Nghiêu Đình đã mưa dầm thấm đất, tính cách vẫn luôn bình thản, có rất ít thời khắc không kìm chế được nổi lòng. Lúc này lại tự dưng sinh ra một cảm giác bất lực thật sâu.

Đây không phải lần đầu tiên anh đi tới nơi nghèo khó này, lạc hậu, khu vực hoang vu xa xôi, càng không phải lần đầu tiên nhìn thấy bệnh này, nhưng cuộc đời tương phản với thất bại, đối với bác sĩ mà nói, luôn có rung động khó nói lên lời.

Trần Như lần đầu thấy anh hút thuốc, kinh ngạc quên luôn muốn nói gì, nuốt hết lời muốn nói xuống.

Cô bình tĩnh nhìn anh, vô thức cắn môi dưới.

Giữa ngón tay Tạ Nghiêu Đình cầm điếu thuốc màu trắng, nhìn thấy dáng vẻ Trần Như yên lặng, khóe môi nở một nụ cười thân nhiên, thấp giọng hỏi cô: "Ăn no chưa?"

Trần Như mới lấy lại tinh thần, gật đầu: "Ừm. Anh... Vừa rồi đi đâu?"

Từ Thương Hoa khoát tay tạm biệt họ, rồi đi hiện trường, trực tiếp bước chân bước vào trong nhà.

Tạ Nghiêu Đình lại để điếu thuốc bên môi hít một hơi, hỏi hột đáp: "Đi xem một bệnh nhân."

Trần Như không lên tiếng.

Cô rất miễn cảm, trực giác cho rằng tâm tình của anh sa sút, trong lúc nhất thời không nói chuyện.

Tạ Nghiêu Đình thấp giọng sắp xếp cô: "Cô đi vào trước đi, bên ngoài lạnh lắm."

Trần Như: "Anh thì sao?"

Anh gio điếu thuốc lên, thờ ra một hơi: "... Hút xong sẽ đi vào."

Ngón tay của anh thon dài trắng nõn, móng tay cắt tỉa gọn gàng, dưới ánh trăng đỏt điếu thuốc phát ra ánh lửa, khiến người ta không dời nổi mắt.

Dưới chân Trần Như không nhúc nhích, ngửa mặt lên nhìn anh: "Tôi ở đây cùng anh."

Anh không có lên tiếng, cô ngầm thừa nhận anh đồng ý. Hỏi: "Là vì anh đi xem bệnh nhân kia sao?"

Tạ Nghiêu Đình nghe được câu hỏi không đầu không đuôi của cô, run lên.

Nhìn thấy trong đôi mắt Trần Như không che giấu lo lắng chút nào, anh kể tóm gọn câu chuyện một lần. Cuối cùng, anh cười khổ, trả lời cô: "Thật ra, tôi cũng không biết hôm nay mình thế nào."

Trần Như: "... Tôi vẫn cảm thấy, bác sĩ là người đứng đầu sinh mệnh và cũng là người kết thúc. Cho nên đối mặt sống chết, mới có thể càng trách trời thương dân."

Tạ Nghiêu Đình trở về chỗ. Cảm giác thông hiểu như đã trải qua đón đầu, rất khó tưởng tượng, lại từ miệng một người trẻ chưa đến hai mươi tuổi.

Ánh mắt của anh giật mình lo lắng, lại hít một làn khói, môi nở nụ cười. Nụ cười kia mang theo ý chế giễu.

"Thì ra Đông Y cũng hút thuốc lá?" Hình như cảm thấy nói chuyện quá nặng nề, Trần Như đổi đề tài, cúi đầu nhìn xuống đất mặt, hỏi.

Tạ Nghiêu Đình bị giọng điệu hiển nhiên này của cô chọc cười, cười nói: "Thế nào, lúc trước cô có hiểu lầm gì về tôi sao?"

Trần Như nhìn anh cười ranh mãnh, không lên tiếng.

Tạ Nghiêu Đình đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, thấp giọng giải thích: "Khi còn bé, vì dân gân mà dùng thuốc lưu thông khí huyết điều dưỡng, tôi từng theo ông nội học đánh Thái Cực quyền. Ấn tượng đặc biệt khắc sâu là, sau khi ông đánh quyền xong, thỉnh thoảng sẽ hút thuốc. Mùi thuốc lá, thật ra xem như một loại dược liệu. Nếu dùng đúng, cũng có thể làm dịu gan, thông phổi, lá lách. Nhưng mọi vật thể gian cần mức độ, trên bản chất Đông Y mà nói, coi trọng tiết chế."

Trần Như nghe được hứng thú dạt dào, mở to hai mắt hỏi: "Anh còn đánh Thái Cực quyền ư?"

Tạ Nghiêu Đình thấy cô nhấn mạnh như thế, có chút dở khóc dở cười, uất khí trên ngực giảm bớt một cách khó hiểu. Anh tiện tay đập điều thuốc trên tường. Quay người đi vào trong.

Trần Như chấp tay sau lưng theo phía sau, cất giọng một tràng yêu cầu: "... Khi nào thì anh dạy tôi một ít."

Tạ Nghiêu Đình triệu tập tất cả, phân tổ đơn giản, bố trí nhiệm vụ ngày mai. Có mấy hộ ở dưới núi khá xa, cần phân biệt đưa dược phẩm qua.

Gió nổi lên.

Nhiệt độ không khí trong nháy mắt như sôi nước, khí lạnh bức người.

Mắt Tạ Nghiêu Đình dò xét bên ngoài: "Sắp trở trời rồi. Ngày mai mọi người đi sớm về sớm, trên đường dừng trì hoãn. Chiều mai chúng ta sẽ về."

Bên ngoài gió núi gào thét qua. Thổi bay nhánh cây, vang lên ào ào, Lâm Hoè rút bả vai lại chạy tới đóng cửa nhà chính. Gió lạnh chỗ nào cũng có, xâm nhập từ bốn phương tám hướng.

Lạch cạch một tiếng, ngọn đèn điện duy nhất trên đỉnh đầu bị tắt. Toàn bộ sơn thôn lâm vào cảnh tối như bưng.

Lâm Hoè khẽ nguyên rửa một tiếng: "Móa, bị cúp điện."

Bí thư chi bộ thôn đưa ngọn nến tới, dài ngắn đều có, cao thấp không đều.

Anh ta hiển nhiên rất có kinh nghiệm, phân tích đạo lý rõ ràng, nói có thể là gió lớn làm đứt dây điện, nhất thời nửa đêm không tìm ra nhà ai có vấn đề, chỉ có thể để sáng mai đi sửa chữa.

Những người tình nguyện trẻ tuổi ai đi đường này nghỉ ngơi.

Điều kiện có hạn, nam nữ một gian phòng. Không đủ giường, mọi người dùng chăn đệm nằm dưới đất và túi ngủ khắc phục.

Trần Như không ngủ được, cô ngồi trên ghế trúc ở nhà chính, lấy cam xấu xí mang theo trước khi xuất phát ra. Cô thận trọng dùng dao lột đầu, móc thịt quýt ra để bên cạnh, sau đó để sắp màu trắng nho nhỏ vào.

Tạ Nghiêu Đình thu dọn xong, nhìn thấy còn ánh sáng, thế là đi ra làm loại bỏ sau cùng.

"Sao còn không đi ngủ?"

Trần Như nâng hàm, đang tập trung tinh thần nhìn ngọn đèn quýt nhỏ. Thấy là anh, cô hạ giọng nói: "Trước kia học ngữ văn cấp hai, học qua《Đèn quýt nhỏ》của Băng Tâm, lúc ấy rất muốn làm một chiếc."

Tạ Nghiêu Đình ngồi đối diện cô trước đèn.

Bởi vì sợ quấy rầy đến người khác, giọng của anh cũng rất nhỏ: "Ngày mai, cô và Mạc Mạc đến nhà Tiểu Mãn sau núi, có vấn đề không?"

Trần Như: "Không có. Đúng lúc tôi có cơ hội nói rõ với cậu ấy."

Tạ Nghiêu Đình cười lặng tiếng. d&d/l/q/đ

Trần Như trầm ngâm một lát, hai tay đan vào nhau, đặt trên đầu, mở miệng thổ lộ: "Thực ra, tôi cảm thấy Giang Tư Mạc đối với tôi, vốn không phải là thích. Anh đã trải qua thanh xuân nổi loạn, chúng ta rất dễ bị người tương phản với mình hấp dẫn, sau đó để tình cảm phó thác vào hình bóng tượng tượng tốt đẹp. Đó là một cảm giác chủ nghĩa duy tâm, có thể là thương thức, thương hại, không cam tâm. Nhưng, không liên quan đến tình yêu nam nữ."

Tạ Nghiêu Đình thờ dài khe khẽ, không nói tiếp.

Màu da cam thật ấm áp, anh cười rất ấm, trong lòng Trần Như càng ấm.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lịch quỹ đạo

Editor: Đào Sindy

Tờ mờ sáng hôm sau, trong núi mây mù lượn quanh.

Trần Như và Giang Tư Mạc từ rất sớm đã rời giường, rửa mặt hoàn tất, cầm được phẩm, từ nhà bí thư chỉ bộ thôn xuất phát.

Nhà Điền Tiểu Mãn ở trên đập sau núi, đi qua mất khoảng nửa giờ.

Con sông chảy từ đông sang tây chia thôn thành hai phần. Bắc ngang sông là cầu treo, mưa gió năm tháng xâm nhập lộ ra cổ xưa rách nát, tấm gỗ trên cầu có mùi ẩm ướt mục nát.

Giang Tư Mạc cống hai túi vải đi phía trước, vô tình gặp đường dốc đứng khó đi, sẽ xoay người đỡ Trần Như.

Trần Như đành phải chủ động mở miệng tìm chủ đề: "... Cậu tự chấm điểm chưa, thi thế nào?"

Cậu nhìn cô một cái, thuận miệng đáp: "Tạm được. Ba mẹ tớ còn đang thảo luận điền Thanh Hoa hay khoa y của Bắc Đại."

Trần Như yên lặng, sau đó gật gật đầu, nói: "Rất tốt."

Giang Tư Mạc xùy cười một tiếng, buông mí mắt xuống, cảm xúc tiêu cực, nói: "Cuộc sống này... Thật sự là không có ý nghĩa."

Trần Như: "Cậu mới bao lớn, cuộc đời vừa mới bắt đầu, sao biết cuộc sống sau này thế nào."

Cậu như người ba hoa, bước chân không ngừng, tiếng nói cũng không ngừng. Cậu nói: "Tớ không cảm thấy hai mươi năm sau, cuộc sống của tớ và ba tớ hôm nay khác gì nhau."

"Làm bác sĩ không tốt sao?"

"Chẳng qua tớ cảm thấy kiềm nén, cho nên muốn làm chuyện trái ý họ."

Trần Như: "Vị như?"

Giang Tư Mạc: "Tất cả những chuyện họ cảm thấy sai trái, tớ lại muốn làm."

Trần Như: "..."

Giang Tư Mạc phối hợp nói tiếp: "Bọn họ hi vọng cuộc đời tớ không nhuộm bụi trần, đã sớm làm xong quy hoạch giáo điều cứng nhắc vì tớ, tớ chỉ cần đi theo đường tắt ấy, thì có thể đến cái gọi là thành công. Nhưng tớ cảm thấy rất trói buộc, cho nên phản cảm. Tưởng tượng một chút, cả đời làm một nghề mà mình không thích, thì đau khổ bao nhiêu."

Trần Như: "... Thật ra, cậu có thể nói chuyện rõ ràng với ba mẹ."

Giang Tư Mạc: "Nói rồi, vô dụng. Để tỏ lòng phản kháng, lúc học 11 tớ từng bỏ một cuộc thi cả nước quan trọng, đi quán net chơi game cả ngày. Tối đó mẹ không cho tớ ngủ, thao thao bất tuyệt nói chuyện suốt cả đêm với tớ, rót một nồi canh gà lớn. Chỉ có một chủ đề, Mạc Mạc, con không thể để chúng ta thất vọng."

Trần Như: "Bọn họ cũng là vì tốt cho cậu."

"Tốt cho tớ?" Giang Tư Mạc hừ một tiếng: "Bà ấy và ba đều là phần tử trí thức điển hình nhất Trung Quốc, mặt ngoài ôn tồn lễ độ, thực chất bên trong cổ hủ hơn ai khác."

Trần Như không nói tiếp. Thật lâu, cô hỏi: "Vậy nếu không làm bác sĩ, cậu muốn làm gì?"

Giang Tư Mạc: "... Tớ không biết."

"Cậu không biết?"

"Ừm, tớ không biết mình muốn làm gì. Nhưng tớ rất rõ ràng, tớ không muốn làm việc đó."

Anh nhìn qua đỉnh núi nơi xa thấp thoáng sương khói mờ lung, ánh mắt giật mình lo lắng, nói: "Tớ cần một chút thời gian cho riêng mình. Có đôi khi, tớ thật muốn ở trên núi kéo dài ba ngàn dặm này, sống cuộc sống ngăn cách."

Sắc trời dần tối, mưa tí tách tí tách rơi.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy gốc cây lim to khỏe, nhà Điền Tiểu Mãn bằng đất. Trần Như vừa lấy tay che tầm mắt tránh mưa, vừa bước nhanh hơn.

Giang Tư Mạc rơi ở phía sau, mở hai tay ra, ngửa mặt lên, nghênh đón mưa phùn tấy lể.

Gia đình bất hạnh đều có bất hạnh riêng của mình.

Ba năm trước, trong lúc ba Điền Tiểu Mãn làm ở công trường, bị máy nhào trộn bê tông quấn cánh tay phải, sau đó mất năng lực lao động, lưu tại trong thôn làm chút việc nhà nông đơn giản.

Bởi vì không nộp bảo hiểm y tế, tiền chữa bệnh như không đáy, vốn là gia đình nghèo rớt mồng tơi càng thêm rét vì tuyết lạnh vì sương. Kể sinh nhai cả nhà rơi trên vai mẹ. Mấy năm nay bà ấy luôn bên ngoài, ra ngoài làm chút việc vặt cho người khác, có lúc thì gửi tiền về.

Giang Tư Mạc móc một số thành được ra từ túi, phân loại đặt trên bàn trong nhà đất.

Cậu cất giọng hỏi: "Chú Điền ơi, Tiểu Mãn đâu?"

Trong phòng đi ra một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, khàn giọng ho khan, nói: "Đến đây... Bệnh cũ của chú tái phát, Tiểu Mãn lên núi hái thuốc."

"Chú út bảo cháu đem thuốc đến, chú nhất định phải dùng đúng giờ."

Ông đáp lời: "Được được, thay chú cảm ơn cậu ấy. Nếu không phải bác sĩ Tạ đưa thuốc cho chú đúng lúc, xương cốt của chú đã sớm gãy, xuống mồ sớm rồi."

Ông nhìn Trần Như: "Vị này là?"

Giang Tư Mạc giới thiệu nói: "Bạn học cháu, Trần Như."

Trần Như vội vàng cười gật gật đầu: "Chú Điền, xin chào."

Giang Tư Mạc đứng trong phòng mờ tối, từ cổng nhìn lên trời, mây mưa đen nặng nề đến, gió núi từ bốn phương tám hướng tới gần, lùm cây đen toả sáng trước hàng rào, cành cây hơi rung động, thật sự là sắp trở trời rồi.

Cậu quay đầu, nhíu mày hỏi: "Sao Tiểu Mãn còn chưa về?"

Trên mặt chú Điền cũng rất lo lắng: "Sáng sớm đã ra ngoài, hẳn đã về."

Giang Tư Mạc: "Trước kia cháu từng cùng em ấy đi hái thuốc. Để cháu đi tìm."

Trần Như cảm thấy không ổn, không đồng ý nói: "Lỡ như cậu đi, em ấy trở về. Hai người đi đường khác thì làm sao đây? Chúng ta vẫn nên chờ một chút đi."

Gió mạnh gào thét, nổ vang gào thét giữa núi rừng. Thoáng chốc, sắc trời âm trầm vô cùng.

Giang Tư Mạc ôm cánh tay vắt ngang trước ngực, đi lòng vòng trong nhà, đột nhiên dừng lại, nói: "Không được, tớ muốn trước khi mưa to đưa Tiểu Mãn trở về."

Trần Như ngồi trên ghế, cũng đứng lên, khuyên can nói: "Nơi này là đường núi, cậu còn chưa quen thuộc bằng Tiểu Mãn, vẫn không nên đi. Tờ em ấy nhất định có thể trở về."

Giang Tư Mạc tức giận không nhẹ, một lời nhiệt huyết tuổi trẻ khinh cuồng không chỗ phát tiết, giọng như đang rống lên: "Lỡ như nếu em ấy không cẩn thận bị thương, bị vấp trên núi thì sao."

Trần Như nghẹn lời.

Giang Tư Mạc quơ lấy dù che mưa cũ nát, liền muốn xông ra cửa.

Trần Như thốt lên: "... Muốn đi cùng đi."

Giang Tư Mạc quay đầu lại nhìn cô.

Thái độ của cô rất kiên quyết, bộ dáng đồng cam cộng khổ hiện ngang tầm mắt: "Chúng ta đi nhanh về nhanh."

Hai người vừa leo lên sườn núi, hạt mưa lớn chừng hạt đậu rơi xuống. Giang Tư Mạc cũng không đoái hoài tới mưa to, toàn thân ướt đẫm, vừa chạy vừa gọi tên Tiểu Mãn.

Trần Như theo phía sau, đi chậm rãi từng bước trên đường núi lầy lội.

Cũng may, không lâu lắm, một gốc cây lá to um tùm rộng thùng thình truyền đến tiếng Tiểu Mẫn: "Anh Giang, em ở chỗ này."

Giang Tư Mạc vội vàng chạy tới.

Tiểu Mẫn đang ở đó, trên đầu che một cái lá, tóc bị nước mưa làm ướt, từng sợi từng sợi. Chân phải của cậu bé không cẩn thận bị trật, mắt cá chân hiện tại sưng như bánh bao, vốn không cách nào bước đi. Mất thấy mưa rào xối xả, cậu liền núp ở một bên, định hết mưa rồi lại xuống núi.

Toàn thân Giang Tư Mạc ướt đẫm, ngồi xồm xuống trước mặt cậu: "Không thể chờ rồi. Nơi này rất nguy hiểm. Em leo lên anh cõng em về."

Trần Như giờ dù lung lay sắp đổ, lo lắng, hỏi: "Trên đường vô cùng trơn trượt, cậu đi nổi không?"

Giang Tư Mạc một mặt ngưng trọng: "Mưa quá lớn, địa thế của nơi này rất dễ dàng bộc phát đất đá trôi và lũ bất ngờ. Chúng ta đi ngay thôi."

Tạ Nghiêu Đình ở trong nhà bí thư chỉ bộ thôn dưới chân núi kiểm kê nhân số. Chỉ có Trần Như và Giang Tư Mạc không về đúng giờ. Ngoài cửa màn mưa đã thành xu thế buồn chán, cuồng phong tàn sát vừa bãi, giữa thiên địa một mảnh hỗn độn.

Sắc mặt anh vì lo lắng mà hơi trắng bệch. Loại thời tiết cực đoan này, rất dễ xảy ra chuyện.

Trương Việt Tây hùng hăng hồ hồ, nâng điện thoại di động tìm tín hiệu khắp nơi.

Lâm Hoè đẩy cửa vào, kéo áo khoác trên người, mặt mũi anh ta toàn nước mưa, sắc mặt tái xanh, cả người đầy bùn nhão: "Móa, cái thời tiết mắc toi này. Đi đến nửa đường, thực sự không thể đi lên rồi. Vốn không có cách nào."

Tạ Nghiêu Đình cau mày, thấp giọng tự trách nói: "Trách tôi sơ suất quá. Buổi sáng không nên để bọn họ lên núi."

Lâm Hoè: "Anh không phải thần tiên, sao có thể biết trước. Huống chi, Mạc Mạc cũng không phải kẻ ngốc, có thể bọn họ ở nhà Tiểu Mẫn tránh mưa mới không xuống núi. Chỉ cần nhà không sập, thì sẽ không có chuyện gì."

Lời tuy như thế.

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu: "Tôi thực sự không yên lòng."

Mưa to như rót. Trên đường núi ngập lên một tầng hơi nước.

Tiểu Mẫn ghé vào lưng Giang Tư Mạc, cánh tay ôm cổ cậu, thân thể run rẩy. Cậu nhỏ giọng nói: "Anh Giang, em sợ quá."

Trước mắt Giang Tư Mạc bị nước mưa đánh đến, mơ hồ không chịu nổi. Trong lòng cũng bất ổn, cậu vừa lớn tiếng gọi tên Trần Như, Trần Như liền tục đáp lớn tiếng.

Cậu xác nhận cô một tắc cũng không rời theo sau lưng, mới an ủi Tiểu Mẫn: "Không sao, chúng ta rất nhanh sẽ đến nhà."

Gió gào thét mưa tuôn rơi, đường núi có một đoạn đường rất dốc.

Trần Như sợ ý một chút, dưới chân trượt, trực tiếp thuận theo đường xi trên sườn núi trượt vào một cái khe, mông đập vào tảng đá, nửa ngày không đứng dậy được.

Giang Tư Mạc nghe được tiếng động, vừa lớn tiếng gọi tên Trần Như. Hết lần này đến lần khác.

Trần Như nghe được, vội vàng đáp lại: "Tớ không sao, tớ không sao đâu."

Giang Tư Mạc bắn khoăn, tìm tảng đá kiên cố, nhét Tiểu Mẫn vào: "Em đợi ở đây, chờ hết mưa rồi ra. Anh muốn đi xuống xem tình huống."

Tiểu Mẫn trịnh trọng gật đầu: "Vâng."

Giang Tư Mạc vừa lớn tiếng gọi tên Trần Như vừa xác nhận vị trí của cô, vừa mượn lực cây cối hai bên và trên núi đá, di chuyển từng bước từng bước đến chỗ cô.

Trần Như trốn cạnh một tảng đá, đỉnh đầu là một tán cây um tùm, mặt mũi đầy bùn.

Giang Tư Mạc kéo cô qua: "Đừng đứng ở đó, dễ bị sét đánh."

Trần Như giật nảy mình, vội vàng trốn qua một bên, tránh ra xa.

Giang Tư Mạc vịn đầu gối, cười không đứng thẳng eo.

Trần Như lớn tiếng mắng cậu: "... Cậu bị điên à. Chúng ta đều thảm như vậy, cậu còn cười được."

Giang Tư Mạc lại bắt đầu giữa đầu hứng mưa, giống như bị điên la to vài tiếng, phát tiết xong, uất ức tích tụ trong thời gian dài trong lòng như quét sạch.

Trần Như bị sự vui sướng của cậu nhiễm vào, cũng không nhịn được cười theo.

Sắc mặt Giang Tư Mạc lại đột nhiên thay đổi.

Cây đại thụ ầm một tiếng đổ ngã.

Trần Như vừa mới ý thức được một bóng cây âm trầm đổ qua, cả người bị Giang Tư Mạc nhanh như chớp phi thân đẩy tới.

Lúc lấy lại tinh thần, lại nhìn sang, đã bị cậu đặt dưới phiến nhánh cây um tùm.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7-2: Nguyện vọng

Editor: Đào Sindy

Trần Như bị cảnh tượng trước mắt hù đến cảm xúc sụp đổ.

Cô vừa hô to tên Giang Tư Mạc, vừa dùng sức kéo cánh tay cậu kéo cậu ra khỏi tán cây. Cô khoa trương lắc vai cậu: "Cậu sao rồi, cậu không sao chứ, Giang Tư Mạc."

Giang Tư Mạc hỗn loạn ngồi dậy, hình ảnh núi và cây trước mắt đều lờ mờ, trong đầu tiếng vù vù không ngừng, ý thức cũng có chút mơ hồ không rõ. Cậu đưa tay ấn đầu, nhẹ hừ một tiếng, chửi bậy nói: "... Lỡ tai bị cậu gào đến điếc."

Trần Như lúc này mới khóc hu hu thành tiếng, đẩy vai cậu: "Tớ sắp bị cậu hù chết."

Hai người giúp đỡ lẫn nhau, khó khăn dọc theo dốc ruộng bò lên, mệt đến không còn sức, ngồi yên trên bùn đất trong chốc lát. Rốt cục chống mưa gió lên núi tìm Tạ Nghiêu Đình và Từ Thương Hoa hội hợp.

Sắc mặt Tạ Nghiêu Đình tái xanh, lông mày nhíu lại một chỗ, dưới áo mưa lộ ra ống quần dính đầy bùn. Anh nhìn thấy Giang Tư Mạc như lăn ra từ vùng bùn, và một người khác cũng chật vật không chịu nổi, Trần Như rụt rè không dám nhìn thẳng anh, còn có mặt mũi đầy lo lắng cho Tiểu Mãn, làm sao cũng không nói ra miệng lời trách móc.

Từ Thương Hoa cũng Tiểu Mãn lên: "Có thể xem là đã tìm thấy mấy em, đi mau, đến nhà Tiểu Mãn sửa sang lại rồi xuống núi."

Tạ Nghiêu Đình thở dài, cởi áo mưa ra đưa cho Trần Như: "Đi thôi."

Mưa rơi dần dần yếu, tí tách tí tách bị gió thổi bay. Cây cối và thảm thực vật trong núi đều bình tĩnh trở lại, qua cội rửa, hiện ra màu xanh sẫm sang sáng.

Giang Tư Mạc không nói một lời, có chút còng lưng, ngồi trên ghế trúc nhà chính Tiểu Mãn, tay nhấn mạnh xuống huyết thái dương. Tạ Nghiêu Đình miễn cảm phát hiện cậu không thích hợp, đi qua: "Mạc Mạc, ngẩng đầu lên."

Giang Tư Mạc tối tăm, theo bản năng làm theo, hốc mắt có tia máu đỏ.

Tạ Nghiêu Đình giơ tay phải lên, giờ ngón trở lắc trái phải, kiểm tra phản ứng con ngươi một hồi. Anh nghiêng mặt qua, thấp giọng hỏi Trần Như: "Vừa mới xảy ra chuyện gì?"

Cô thấy nét mặt anh nghiêm nghị, vội vàng lời ít ý nhiều giải thích nói: "Một cây đại thụ bị gió thổi ngã, Giang Tư Mạc vì đẩy tôi ra, bị nhánh cây đập vào."

Lời còn chưa dứt.

Không hề có điểm báo trước, thân thể Giang Tư Mạc mềm nhũn ngã xuống.

Từ Thương Hoa mượn một chiếc xe ba gác kéo, trông trâu, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Giang Tư Mạc đến cổng chính phủ. Dưới núi ngừng có một chiếc SUV, là Lâm Hoè. Anh ta không quen đi xe buýt, lúc đi đã tự lái xe của mình.

Tạ Nghiêu Đình ngồi lên vị trí lái, một tay chuyển động tay lái, từng chút từng chút lấy xe từ bãi đỗ, dưới chân đạp mạnh cần ga, xe như mũi tên bắn lao ra ngoài.

Trần Như run rẩy ngồi ở hàng sau, hai cánh tay nặng nề đan vào, dựa theo yêu cầu của Tạ Nghiêu Đình cố định đầu Giang Tư Mạc. Cậu nhắm hai mắt, đã bất tỉnh nhân sự.

Lâm Hoè ngồi một bên tay lái phụ, nhanh chóng gọi điện thoại.

Trần Như rối mù, không dám mở miệng, cô giương mắt từ kính chiếu hậu nhìn Tạ Nghiêu Đình, như bị lo lắng quanh người anh lây nhiễm, tâm tình cô vô cùng sa sút, co rúm cả vai co lại một góc.

Cô cảm thấy rất lạnh, như sắp cảm đến nơi.

Xe cấp cứu chờ họ ở đường cao tốc.

Ba mẹ Giang Tư Mạc đều là bác sĩ, đã sớm chờ ở cổng.

Tạ Nghiêu Đình vẫn rất tỉnh táo, đơn giản nói rõ tình huống với bác sĩ trưởng, còn có phán đoán sơ bộ của cá nhân anh. Cuối cùng, Trần Như đứng ở một bên rất xa, thấy anh cúi cung xin lỗi với ba mẹ Giang Tư Mạc.

Đêm tĩnh mịch.

Bên ngoài phòng phẫu thuật có một băng ghế kim loại dài, hiện ra ánh sáng màu xám bạc lạnh lùng. Trần Như đứng một mình, trực tiếp cuộn mình ở góc tường, dựa lưng vào vách tường, ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Tạ Nghiêu Đình đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Ánh mắt Trần Như mê mông, không biết rơi ở nơi nào. Lấy lại tinh thần thấy là anh, môi kéo ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, giọng run đậy: "Cậu ấy... Sẽ không chết chứ?"

Lông mày Tạ Nghiêu Đình nhẹ chau lại, nắm chặt cánh tay cô, âm giọng nói: "Trên đất quá lạnh, cô đứng lên trước."

Trần Như thuận theo đứng lên, bởi vì chân tê, lại không khống chế ngã ngồi trở về. Tạ Nghiêu Đình đỡ quần áo còn ẩm ướt trên người cô, cô như người chết đuối vớ được tấm gỗ, bắt lấy góc áo anh không chịu buông ra.

Tạ Nghiêu Đình thờ dài, thấp giọng an ủi cô: "Sur huynh của tôi —— ba Mạc Mạc, anh ấy là chuyên gia của khoa giải phẫu thần kinh, đã vào phòng phẫu thuật rồi. Trừ anh ấy ra, còn có rất nhiều bác sĩ có kinh nghiệm khác."

Trần Như lo sợ nghi hoặc không chịu nổi, lại hỏi: "Vậy cậu ấy nhất định sẽ không có chuyện gì đúng không?"

Tạ Nghiêu Đình nhìn khóe mắt cô lộ ra cay đắng cùng lo lắng, còn có chút ám ức không thể nói cũng không thể hình dung được, thực sự không đành lòng, thuận theo cô thấp giọng nói: "Ừm, Mạc Mạc nhất định sẽ không có chuyện gì."

Trần Như tự trách vô cùng, nhấp môi dưới: "Đều tại tôi không tốt. Nếu như không phải tôi nhất định đòi lên núi tìm Tiểu Mẫn với cậu ấy. Tôi sẽ không ngã xuống khe, cậu ấy cũng sẽ không vì cứu tôi..."

"Đó là ngoài ý muốn." Anh trầm giọng cắt ngang cô.

Trần Như khống chế không nổi mình, nức nở nói tiếp: "Thế nhưng mà..."

"Nếu như nhất định phải truy cứu trách nhiệm, là tôi dẫn mọi người tham gia hoạt động lần này." Tạ Nghiêu Đình nhìn cô, mỗi chữ mỗi câu nói vô cùng rõ ràng. Sắc mặt của anh rất kém, môi trắng bệch không có chút máu nào, đầu ngón tay nắm chặt cánh tay Trần Như như không có nhiệt độ, hết như tảng băng dưới sông trong trời ngập tuyết.

Trần Như không lên tiếng nữa.

Dựa theo tính cách Tạ Nghiêu Đình lỗi lầm gì cũng muốn ôm vào mình, chỉ sợ anh đã sớm quy tội cảm đầu cho mình. Cô nói nhiều hơn, cứ như đang cầm một con dao bén đâm vào tim anh, anh mặc lên gông xiềng đạo đức càng nặng, không sử dụng khác.

Mấy giờ dài đằng đẵng dày vò chờ đợi, đèn trong phòng phẫu thuật cuối cùng tắt.

Cửa tự động mở ra, mấy người đang chờ vây lại.

Giang Tư Mạc trong hôn mê được đẩy đi bằng xe bốn bánh phẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt theo dõi thêm. Trên người cậu đắp chăn che kín, đèn huỳnh quang chiếu xuống, lộ ra trắng lạnh. Toàn bộ đầu đều bọc băng gạc lưới, bên tai để túi đường khí trên gối đầu. Cùng cậu bình thường đầy sức sống như hai người.

Trái tim trong lồng ngực Trần Như như treo lên, bị người ta vớt trên nền đất, hung ác giẫm lên một phát.

Cô đứng bên ngoài, chớp mũi chua chua, hốc mắt thoáng chốc đỏ bừng, nước mắt không khống chế tràn ra.

Giang Tư Mạc vẫn luôn ở trạng thái hôn mê.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học đúng hên có. Không có gì bất ngờ xảy ra, cậu thi không tệ, đã trở thành Trạng Nguyên khoa tự nhiên Giang Thành năm nay, ở tỉnh cũng đứng đầu. Điểm số thế này, đậu đại học tốt nhất trong nước và chuyên ngành cũng dễ như trở bàn tay.

Ngày kê khai nguyện vọng, Trần Như trở về trường học một chuyến. Trong phòng học ầm ĩ vang trời, các bạn học tốp năm tốp ba lật xem tờ hướng dẫn, thảo luận lẫn nhau trước ngày mai.

Mười hai năm học hành gian khổ, mải thanh kiếm, tài năng đã ra khỏi vỏ, cầu mong người với người.

Vị trí của Giang Tư Mạc trống không, trên bàn học rơi xuống một tầng bụi thật mỏng. Ánh nắng xuyên qua bóng cây ngoài cửa sổ khúc xạ vào, nheo mắt lại có thể nhìn thấy hạt bụi thật nhỏ trong không khí.

Cô Lư than thở, vì học trò cô hài lòng mà bóp cổ tay thở dài.

Trần Như cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt các bạn học chung quanh chất vấn. Dù là vô tình, hay cố ý, cô có chút không chịu nổi.

Trương Việt Tây không có mặt. dxd/lq///đ

Cậu ấy đã thi rớt rồi, trong nhà giúp cậu liên hệ đi du học, đang học ngoại ngữ, chuẩn bị nhờ phúc khảo, dự định sáu tháng cuối năm đi Mỹ du học.

Chúc An An ngồi xuống: "Trần Như, cậu định ghi trường nào?"

Nguyện vọng trước mặt Trần Như trống rỗng, thấp giọng đáp: "... Còn chưa nghĩ ra."

Chúc An An thở dài: "Cậu thi tốt như vậy, không gian lựa chọn lớn hơn tớ nhiều. Tớ cao không với tớ, thấp không xong đây, theo chuyên ngành lại không chọn được trường, muốn vào trường có tiếng phải tuân thủ nội quy."

Trần Như: "... Điền nguyện vọng, không chỉ nhìn điểm số, vận may cũng rất quan trọng."

Chúc An An lật ra tác phẩm hướng dẫn vĩ đại, vừa lật vừa hỏi: "Cậu định học đại học ở đây à?"

Lịch sử đại học Giang Thành sớm nhất có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời kì cuối Thanh triều, là một chỗ tổng hợp 985 trường cao đẳng, xếp hạng rất cao trong nước. Điểm số Trần Như dư dả, chuyên ngành có thể thích gì chọn nấy, cũng coi là lựa chọn tốt.

Trần Như không trả lời.

Cô cầm tờ điền nguyện vọng bỏ vào cặp, một mình cô đơn tiêu sái ra khỏi cửa trường. Sau đó bắt xe buýt đi bệnh viện. Hiện tại quan sát thời gian, trên hành lang phòng bệnh người đến người đi, bệnh nhân nằm quá lâu giờ truyền nước đi tới đi lui, bác sĩ mặc áo choàng trắng đẩy xe trị liệu gào thét qua, hai hộ sĩ nhỏ đứng ở cuối cửa cười trừ ghẹo nhau.

Bánh xe cuộc sống cuộn cuộn hướng về phía trước, kim đồng hồ thời gian không vì chuyện ngoài ý muốn nào mà dừng lại. Tất cả mọi người hoàn toàn như trước đây, ngựa không ngừng vó lao tới tương lai.

Nỗi đau của cô lộ ra cũng không có ý nghĩa.

Giang Tư Mạc vẫn như cũ không tỉnh lại. Cậu đã mở băng gạc, yên tĩnh nằm trên giường bệnh, không có gì khác với ngủ thiếp đi.

Trần Như nhớ tới ngày ấy, cậu nói, cậu muốn sống một khoảng thời gian ngắn cách.

Một câu thành sấm

Trần Như chống đầu ở cửa phòng bệnh, xuyên thấu qua cửa pha lê nhìn thấy mẹ Giang Tư Mạc nắm tay cậu, nằm bên giường ngủ thiếp đi. Những ngày gần đây, bà quá mệt mỏi. Bà bỏ cả làm việc, bỏ ra cơ hội tấn thăng, bỏ luôn bệnh nhân không ngừng tràn vào. Toàn tâm vui đầu vào chăm sóc Giang Tư Mạc.

Bà không tìm người làm, tự thay thuốc, đo nhiệt độ cơ thể, lau sạch sẽ... Tự thân mà làm, ăn ở đều bên cạnh con trai.

Bà muốn hoàn lại thua thiệt mà hai mươi năm qua con trai thiếu thốn.

Trần Như không gõ cửa đi vào.

Xấu hổ của cô đã bị giấu kín. Chuyện ngoài ý muốn hôm ấy, Tạ Nghiêu Đình cũng không nói ra rõ chi tiết, chỉ nói Giang Tư Mạc vì cứu người mới bị thương. Anh bình tĩnh nhận tất cả chỉ trích của bên ngoài.

Trần Như biết, anh khéo léo che chở, cũng là vì mình.

Trần Như xoay người, phòng bệnh cuối hành lang bên dưới có một loạt ổ điện, một hàng có mấy ấm thuốc, có thuốc Đông y bệnh nhân nằm viện có nhu

cầu nầu chín, giờ phút này miệng ầm ừ ực bốc lên khói trắng. Mùi thuốc đắng tràn ra, theo gió thổi tan trong không khí.

Tạ Nghiêu Đình mặc trên người một bộ đồ mềm mại màu xám, đứng ở nơi đó, hình như mới từ chỗ cầu thang đến.

Chuyện cần giải quyết tốt hậu quả rất nhiều, anh vẫn đang bận bịu. Bọn họ đã có vài ngày không gặp mặt rồi. d^đ.l/q!đ

Hai người đứng trong góc quanh cầu thang chốc lát. Ánh nắng tươi sáng rơi ngoài cửa sổ, trong bồn hoa từng cây đâm bụi hoa nở rộ, chất thành một đồng, phản như pháo hoa. Bầu trời hạ càng sâu dần.

Biết rõ là làm khó anh, Trần Như nhần nhin, vẫn nhin không được, mở miệng hỏi: "Khi nào thì cậu ấy mới tỉnh lại đây."

Tạ Nghiêu Đình mím mím môi, thấp giọng đáp: "... Không rõ."

Đấy mắt Trần Như có sưng mù, thờ dài, nụ cười trên môi đắng chát khó nén. Cô nói: "Có vẻ tôi giống Thiên Sát Cô Tinh trong tiểu thuyết võ hiệp. Ai gặp phải tôi đều xui xẻo."

Tạ Nghiêu Đình cuộn tròn ngón tay, đốt ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô: "Đừng nói nhảm."

Trần Như cũng nhin không được nữa. Cô bước ra một bước, hai tay nắm eo anh, dựa đầu vào ngực anh, cả người khảm thật sâu vào mùi thực vật thân thảo trên người anh.

Tạ Nghiêu Đình cũng có chút động tĩnh.

Anh ôm vai gầy trơ trọi của cô, cúi đầu xuống, khẽ hôn tóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-3: Yêu tất cả chuyện cũ đã qua

Editor: Đào Sindy

"Trần Như... Đừng là mày."

Ngụy Vi đứng ở cửa cầu thang nhìn vào hành lang, cất giọng gọi một câu. Bà ta về nhà giặt quần áo thay Trần Đồng trở lại, ở cửa bệnh viện xa xa nhìn thấy Trần Như, một đường đi theo đến đây.

Trên gương mặt Trần Như còn mang theo vệt nước mắt hết sức rõ ràng, cô tựa ở đầu vai Tạ Nghiêu Đình, xuyên qua anh, mặc dù nhìn thấy mặt mũi đầy khó nén tiêu tụy mỗi một, nhưng Ngụy Vi vẫn như gà chọi.

Trần Như theo bản năng kéo ra khoảng cách cùng Tạ Nghiêu Đình. Cô không muốn liên lụy anh.

Thấy thế, Ngụy Vi cười lạnh một tiếng: "Còn trốn tránh làm gì, tao đã nghe ba mày nói, mày tìm một người đàn ông lớn hơn mày rất nhiều, có phải là cậu ta không? Cậu ta làm gì, tuổi mày còn nhỏ, biết gì là xã hội hiểm ác, không sợ bị lừa gạt à!"

Tạ Nghiêu Đình xoay người, đứng sừng vai cùng Trần Như, nhìn thoáng qua người phụ nữ điên cuồng trước mặt, không lập tức lên tiếng.

Trần Như nghe được hình dung thô bỉ của Ngụy Vi, cặp mắt đáng ghét, móng tay bầu lòn bàn tay: "... Không liên quan đến bà."

"... Ha ha, sao lại không liên quan gì đến tao? Tao là mẹ kế trên pháp luật của mày, có quyền giám hộ mày." Đại khái là vì cảm xúc không ngờ, cho nên càng muốn kiểm chuyện, thông qua lời nói tranh chấp để phát tiết.

Giọng Ngụy Vi sắc nhọn, cộng thêm giọng nói lớn. Rất nhanh hấp dẫn một số người tới vây xem không liên quan trên hành lang.

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu, bên mặt bao phủ trong bóng tối âm đạm mờ mờ.

Anh ghé mắt nhìn Trần Như, dặt tay cô: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Trần Như vâng một tiếng, nhắc chân đi về phía trước hai bước. Cô không muốn nói chuyện nhiều, chỉ muốn mau trốn khỏi chỗ thị phi này.

Ngụy Vi rắp tâm tìm đến gây sự, đầu chịu cứ như thế mà buông tha. Bà ta chắn ngang trên cầu thang ngăn họ lại, đỏ vành mắt mắng Trần Như: "Mày là sói mất trắng*, thật độc ác, không chịu lấy tiền cứu em trai, lại còn nói với ba mình, để ông ấy đi nhảy lầu!"

*kẻ vô ơn bạc nghĩa

Nói xong, cánh tay bà ta hung tợn túm lấy Trần Như.

Động tác của bà ta rất nhanh, móng tay xẹt qua mu bàn tay Trần Như, lưu lại một vết máu thật dài.

Trần Như nhin đau nhỏ giọng ui một tiếng, thở ra khí lạnh.

Tạ Nghiêu Đình vội vàng ngăn trước mặt Trần Như, đưa tay ngăn Ngụy Vi muốn lôi kéo cánh tay Trần Như, lông mày nhíu chặt, nghiêm mặt nói: "... Trước tiên bà nên buông cô ấy ra."

Lúc xô đẩy, không biết là vô ý hay cố tình, Ngụy Vi đặt mông ngồi trên đất, bắt đầu khóc lóc om sòm

"Đánh người kia..."

Bà ta đầy nước mắt nước mũi nói hươu nói vượn, dùng hành vi mình ăn khớp lên án Trần Như, như muốn phán xét tội của cô. Trong lời nói đúng là đã xem Tạ Nghiêu Đình miêu tả thành ông chú bí ối có ý lừa gạt thiếu nữ trẻ tuổi.

Mặt Trần Như lúc trắng lúc xanh, gương mặt hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Tiết mục này trình diễn ngày qua ngày, cô thật sự ghét đến chết. Ngụy Vi quả thực là diễn ra kịch bản phim truyền hình tam lưu cầu huyết, khiến cô từ trước tới giờ không muốn gặp người khác phơi bày ra ánh sáng còn không ngại đủ, lại khua chiêng gõ trống mời người khác đến xem vở kịch này.

Nhất là, lần này còn liên lụy đến Tạ Nghiêu Đình, bác sĩ không nhuộm bụi trần kia lại bị mình liên lụy, quán cùng chợ búa lưu manh.

Người vây xem bắt đầu xì xào bàn tán.

Bọn họ trao đổi lẫn nhau không biết bổ sung kịch bản trong đầu thế nào, sau đó lại một truyền mười truyền trăm xem như đề tài trà lâu bàn tán, lan rộng ra ngoài, mỗi một câu đều thể son sắt như kinh nghiệm mình đã trải qua.

Vốn không ai quan tâm sự thật, cũng không ai cho rằng cần phải hiểu rõ chân tướng.

Nghe nhảm đồn bậy, khó mà bứt ra vòng xoáy dư luận.

Nhà đột còn gặp mưa.

Diệp Đình đi cùng Tạ Nghiêu Đình thăm Giang Tư Mạc, bà đang ở trong phòng bệnh hỏi thăm vết thương. Nghe được bạo động trên hành lang, liền đi ra tìm tòi hư thực.

Bà ở bên ngoài đám người nghe được vài câu, cảm khái lòng người thói đời không như xưa, người tuổi trẻ bây giờ yêu đương sao lại thành như thế, liền thấy bóng lưng Tạ Nghiêu Đình. Cô bé đi theo bên người nhìn rất quen mắt, tên là Trần Như, hồi tết hai người còn ở chung.

Trần Như rút cuộc nhin không nổi nữa.

Sau khi Đình Tinh Nghi qua đời hơn nửa năm nay, các loại áp lực tầng tầng lớp lớp chồng chất, đối với tương lai không xác định, áy náy đối với Giang Tư Mạc, Ngụy Vi điên khùng cuối cùng trở thành một cọng cỏ đề gậy lưng lạc đà.

Cô lao ra từ đám người vây xem, chạy sang hành lang khác, một hơi bò hai tầng lầu, vào toilet nôn trời đất mù mịt. Cô vịn bồn cầu xả nước, khòe mắt đều là nước mắt. Trong cổ họng đau rất một đường dọc theo thực quản đến dạ dày.

Cô cảm thấy buồn nôn cực kỳ, bởi vì xem thường, cho nên mới chẳng thèm ngó tới Ngụy Vi. Nhưng kiêu ngạo biểu hiện ra ngoài liền thành nhu nhược. Cô vô cùng mâu thuẫn hận mình yếu thế.

Cứ ôm khư khư giả bộ thanh cao, không bằng vạch mặt bà ta một lần, dù chỉ là thay Tạ Nghiêu Đình giải thích vài câu cũng được. Mặc dù không có bất kỳ ý nghĩa thực tế gì, cũng tốt hơn như bây giờ.

Bà Diệp Đình ngăn cản Tạ Nghiêu Đình, nét mặt không vui: "Con đi theo mẹ, chúng ta nói chuyện."

Tạ Nghiêu Đình không biết bà đã nghe được bao nhiêu, đành phải thở dài, thấp giọng trấn an nói: "... Mẹ, hiện tại con còn có chút chuyện. Chúng ta tới nay nói sau."

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại bước chân đến chỗ Trần Như.

Từ hoa viên phòng bệnh lầu dưới đến phòng khám bệnh, Tạ Nghiêu Đình như tìm khắp chỗ hẻo lánh, nhưng từ đầu đến cuối không nhìn thấy bóng dáng Trần Như. Anh lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Trần Như, gọi hết lần này đến lần khác, vẫn không có người nghe.

Sắc mặt Tạ Nghiêu Đình càng ngày càng khó coi.

Trải qua ba mươi năm trong đời, anh qua quá thuận lợi rồi, không có bất kỳ ràng buộc gì, càng cực ít có cảm giác mất khống chế giống như bây giờ. Anh chăm chú nhũu mày lại, ngồi trên ghế sắt chạm trổ hoa màu đen, nắm tay đập ầm ầm xuống lan can.

Đầu Tạ Nghiêu Đình ra sức suy nghĩ Trần Như có thể đi chỗ nào, điện thoại nắm trong tay vang lên. Anh nhìn màn hình một chút, nhanh chóng kết nối.

"... Đây." Giọng Trần Như run rẩy, còn làm bộ khóc thút thít.

"Cô chạy đi nơi nào?" Anh hơi yên lòng, tựa lưng vào ghế ngồi ngẩng đầu, một tay đỡ trán, sau đó mắt vô thức nhìn tầng cao nhất, trong nháy mắt giật mình.

Phòng bệnh tầng cao nhất, trên sân thượng phơi đầy chăn màu trắng. Trời xanh không mây, vạn dặm không mây. Bóng người mảnh mai trên rào chắn đập vào mắt, không phải Trần Như còn ai vào đây.

Tạ Nghiêu Đình bị dọa đến ba hồn bảy phách mất đi một nửa, anh trầm giọng nói: "Cô đứng ở đó, đừng nhúc nhích. Tôi lên đón cô."

Trần Như nắm điện thoại, còn muốn nói tiếp cái gì: "Ừm..."

Anh vốn nghe không vào, cường điệu nói: "Cô đứng ở đó, tuyệt đối đừng động."

Thang máy bệnh viện bất cứ lúc nào cũng kín người hết chỗ, Tạ Nghiêu Đình đợi hai chuyến mới chen vào. Nếu như không phải điện thoại vẫn đang trong trạng thái kết nối, lại cân nhắc đến thể lực thực sự không cho phép, anh thật sự hận không thể trực tiếp leo cầu thang đi lên.

Tạ Nghiêu Đình đẩy ra cửa chống lửa tầng cao nhất, dựa theo vị trí trong trí nhớ tìm tới Trần Như.

Cô quả nhiên ngoan ngoãn, không nhúc nhích, lo sợ hoặc bất an đứng ở đó.

Tạ Nghiêu Đình đi đến trước mặt cô, đồ ập xuống là quả mướp một trận: "Cô làm sao thế, không nói tiếng nào chạy lên tầng cao nhất làm gì!"

Trần Như ảm ức bĩu môi, trong hốc mắt lại tràn ra hơi nước, nhỏ giọng giải thích: "... Tôi chỉ muốn hóng gió."

Tạ Nghiêu Đình bị thái độ này của cô làm càng thêm tức giận, hai tay nắm bên hông, thông thả tới lui mấy bước, âm điệu trầm thấp vạn năm không đổi lập tức cao thêm mấy độ: "Tại sao không nghe máy?"

"Tôi... Muốn một mình yên lặng một chút."

"Một mình chạy đến mái nhà hóng gió yên lặng một chút à... cô biết tôi vẫn đang tìm cô không?" Anh lạnh giọng cắt ngang cô.

Trần Như khẽ giật mình, nhìn thấy khóe mắt anh nồng đậm lo lắng và lo lắng, cắn môi dưới, nghiêm túc giải thích nói: "Tôi cảm thấy rất khó sợ, đều do tôi. Nếu như anh không gặp tôi, hôm nay sẽ không bị bà ta mắng khó nghe như vậy rồi."

Tạ Nghiêu Đình thấy nét mặt cô lo sợ nghi ngờ, thực sự không đành lòng, thái độ hoà hoãn lại: "Vậy cô cũng không thể..."

Trần Như cúi đầu xuống, lại rơi lệ: "... Thật xin lỗi."

Cô ngoan ngoãn xin lỗi, trong lòng anh càng chứa nhiều lửa, nhất thời không phát ra được. Anh nhìn Trần Như, trầm thấp thờ dài, không tiếp tục nói nữa.

Trần Như cũng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt nai con thuần khiết trong rừng. Đại khái là vừa rửa mặt, mặt cô vẫn ướt nhep, trong hốc mắt đỏ bừng có ánh nước.

Hai người đều không lên tiếng.

Nơi này bốn bề vắng lặng, chỉ có thuốc nước trừ độc nhàn nhạt và mùi bột giặt. Rất yên tĩnh, gió mùa hè phát bra trắng, cảm giác nhắc lên thủy triều chậm trùng, chậm rãi.

Trần Như đi về phía trước hai bước, nhón chân lên, hai tay ôm cổ anh, hôn lên môi anh, nhắm mắt lại, ngực anh như có ma lực, đã cách trở tất cả rườm rà khó phân thể giới này.

Đầu lưỡi nhỏ nhắn của cô như thăm dò xâm nhập răng anh. Tiếng ma sát xột xoạt hàm trên của anh, quăn quýt lấy nhau. Giống như người mới học dùng bút lông nhọn cứng rắn chấm trên nghiêng mực, lại rơi xuống giấy tuyết trắng, choáng nhiễm một mảnh hoa ảnh, vì không thành thực cho nên càng có ý vị hoa văn trang sức tự nhiên.

Giữa răng Tạ Nghiêu Đình tràn ra một chút ý cười ý vị không rõ. Trần Như lập tức ngượng ngùng vô cùng, gương mặt bỗng nhiên nóng lên, theo bản năng muốn thu bình.

Thợ săn sao có thể để con mồi đi như thế.

Bàn tay Tạ Nghiêu Đình đặt bên hông không đủ một nắm xoa nắn xuống, một trận cảm giác tê dại run rẩy xông thẳng lên trời. Anh bắt đầu đáp lại cô bé

có ý trên chọc khác, bậc thầy quốc hoạ nắm tay đồ đệ nhỏ, đang đặt bút vẽ rồng điểm mắt, hoa ảnh sáng rực thịnh phóng, muôn vàn y ny, phong tình vạn chủng.

Đầu lưỡi ẩm ướt cộc cộc, giống như dính mật đường, vừa dính vừa ngọt, vốn không thể tách rời, cô có chút thờ hồ hển, tuyệt vọng dịu dàng tràn đầy trái tim, như giẫm trên đám mây cùng anh nhảy Waltz, xoay tròn, rút ra, trở lại, dính chặt vào nhau, vốn không chịu tách ra.

Dừng ở đây. Ngày mai là tận thế cũng được, tận tình hưởng thụ một ngày đẹp.

Điện thoại Tạ Nghiêu Đình vang lên. Trên màn hình không sồn lòng biểu hiện ra hai chữ bà Diệp.

Trần Như buông anh ra, hơi bình phục cảm xúc mênh mông, thấp giọng nói: "... Anh mau đi đi. Tôi còn phải về trường học một chuyến."

Tạ Nghiêu Đình đưa tay thay cô sửa sang lại tóc mai xốc xếch, một tay khác nhẹ véo: "Ừm, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Hai người ở cửa bệnh viện tạm biệt, Trần Như cọ sát, lưu luyến nắm chặt ngón trỏ của anh.

Tạ Nghiêu Đình cười: "Làm sao vậy, không nhớ rời xa tôi à?"

Trần Như lắc đầu, hít sâu một hơi, thu hồi vẻ ảm đạm. Dưới ánh mặt trời, cô ngửa mặt lên cười vô cùng xán lạn với anh, vừa lùi lại mấy bước, vừa phất tay với anh: "Gặp lại sau."

Tạm biệt, Tạ Nghiêu Đình.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Ánh sáng và bóng tối kéo bóng dáng con người dài ra. Trần Như đeo cặp sách từng bước một đi đến trạm xe buýt, vòng vo hai chuyến xe, một lần nữa trở lại trường Bồi Gia, tìm cô Lư nộp phiếu nguyện vọng.

Cô Lư ngồi trước bàn làm việc, đẩy kính mắt trên sống mũi: "Nghĩ kỹ rồi?"

Trần Như cúi đầu, nói: "Ừm... Em muốn rời khỏi nơi này, bắt đầu lại từ đầu."

Một khoảng thời gian bình hoang mả loạn sau, cứ việc Trần Như mỗi lần hỏi tường lại đều giống như chocolate trộn lẫn vụn băng, khổ đến rết run, chua đến chất chất, cô vẫn như cũ chỉ có thể xem đĩa đơn.

Trần Như ủy thác nhờ di Hương thay cô tìm môi giới bất động sản đáng tin cậy, bán nhà đứng tên mình. Quá trình rất thuận lợi. Người mua nhà là một đôi vợ chồng trẻ dự định sửa chữa xong làm phòng cưới, nghênh đón sinh mệnh mới ra đời. Cái phòng này nhận hết thấy tình cảm và ký thác cuối cùng rồi cũng hoá thành tro bụi, chôn vùi trong thời gian trường hà.

Giang Tư Mạc không tỉnh lại nữa.

Trần Như nhận hai việc làm thêm, ban ngày ở trung tâm hoạt động cộng đồng trường học dạy người già đánh đàn dương cầm, ban đêm làm thu ngân ở quán ăn nhanh. Như chỉ có tình trạng kiệt sức mới làm thời gian lấp đầy, mới có thể cứu vớt cảm xúc tiêu cực đã không thuốc nào cứu được.

Cô và Tạ Nghiêu Đình không thường gặp mặt, thỉnh thoảng sẽ liên hệ thông qua Wechat, đại đa số là vì hỏi thăm tình huống Giang Tư Mạc.

Trần Như đã sớm nghĩ tới, Tạ Nghiêu Đình có thể đã đoán được tính toán của cô, cho nên mới không đề cập tới chuyện cô điền phiếu nguyện vọng.

Anh cho cô tự do khoan dung nhất.

Thư thông báo trúng tuyển mọc cánh mắt. Trần Như đã sớm thông quá điện thoại kiểm tra kết quả trúng tuyển, mặc dù trong lòng chờ mong, nhưng cũng không phải trông mòn con mắt. Bưu chính tốc hành chuyên đưa đúng hẹn, mở ra, trên thẻ giấy bốn chữ lớn thiếp vàng màu đỏ chói vui mừng, một huy hiệu trường lập loè, khẩu hiệu của trường ý tứ sâu xa, một chiếc chìa khoá mở ra cuộc sống mới.

Tư vị trong đó, khó nói lên lời.

Từ trường Bồi Gia đi ra, Trần Như đi đến đường Ngô Châu. Hiệu quả trị liệu của Trần Đồng rất không tệ, khoảng thời gian trước các chỉ tiêu đều hạ xuống giới hạn, có thể tạm thời xuất viện.

Kiến trúc tiểu khu vẻ ngoài rất cổ xưa, ven đường cây nhãn lồng tuổi tác đã lâu, cành lá rậm rạp, che phủ mặt trời chói chang. Dưới cây có ông cụ đang đưa quạt hương bồ nằm trên ghế mây hóng mát, bởi vì ngủ gật kính mắt trượt đến xương mũi, nhìn có chút buồn cười.

Trần Đồng đứng ở cửa nhìn cuộc đấu cờ vây kịch tính. Cậu bé thấy Trần Như, xa xa đón, một tràng tiếng gọi cô: "Chị, chị, chị đã trở về."

Đứa bé bốn tuổi vì ốm đau mà nhìn rất yếu đuối, gần đây mặc dù khôi phục ăn uống bình thường, trên mặt nhiều thêm chút huyết sắc, nhưng vẫn gầy đến da bọc xương. Cũng không có bạn đồng lứa chơi cùng.

Trần Như khắc chế, không đuổi tay dặt tay cậu, thấp giọng ứng: "Ừm"

Trần Đồng có chút ảm ức, nhắm mắt theo đuôi sau lưng cô.

Sẽ không giận chó đánh mèo, nhưng cũng không thể thân thiết.

Trần Như nói: "Trần Đồng, trước tiên em cứ ở dưới lầu chơi một hồi, chờ chị đi khỏi. Chị sẽ đi trong một thời gian dài."

Lên lầu, Trần Chi Nhận đang ở nhà trong đợi cô. Ông ta sống hai năm này quá gian nan. Dần dần đã mất đi ý chí cố gắng, cả người lộ ra thất bại mà tiêu tụy, tóc mai bạc là chứng cứ của năm tháng hao mòn.

Trên bàn trà một ấm trắng bốc khói lên, có phải là vì Trần Như đến.

Ánh mắt Trần Như bắn khoắn, không ngồi xuống. Cô trực tiếp từ trong cặp móc ra một tấm thẻ bạc, đưa tới trước mặt Trần Chi Nhận, đi thẳng vào vấn đề nói: "Tôi đã bán nhà, trong này có một chút tiền, mặt mã là sáu số một."

Trần Chi Nhận khẽ giật mình: "Tiểu Như..."

Mặt Trần Như không biểu tình, lông mi sụp xuống, che lại lạnh lùng nơi đáy mắt: "... Sau này tôi sẽ không về Giang Thành nữa. Ông cũng không cần tìm tôi. Tôi không muốn có liên quan với ông và người của cái nhà này. Ông nhận lấy tấm thẻ này, tôi coi như ông đồng ý rồi."

Trần Chi Nhận kinh sợ nói không ra lời.

Trần Như lặng im không nói.

Một mảnh vắng vẻ, Trần Chi Nhận rốt cục kịp phản ứng, trực tiếp vung ly pha lê trên bàn nện vào nền gạch, tiếng choang vang động, trên mặt đất lập tức một mảnh hỗn độn, mảnh pha lê xệt qua gương mặt Trần Như, bên nhon đau đớn, vạch ra một vết máu nhỏ.

Trần Như đưa tay vuốt, trên đầu ngón tay một vòng đỏ điểm lệ.

Trần Chi Nhận lâm vào cảm xúc nổi giận, hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ, quát cô: "Mày là đứa con gái bất hiếu, mày đang nói bậy bạ gì đó, tao là ba mày!"

Trần Như mím môi, tiếp tục lạnh lùng nói: "... Thấy tốt thì lấy đi."

Trần Chi Nhận cảnh cáo gào lên: "Trần Như!"

Ánh mắt Trần Như phức tạp liếc ông ta một cái: "... Ha."

Giọng cười lạnh triệt để làm thế trận thủy hỏa sụp đổ. Trần Chi Nhận nhấc tay chỉ công, nóng nảy hô: "Mày cút ra ngoài cho tao!"

Trần Như để thẻ bạc trên mặt bàn, quay người chậm rãi đi ra ngoài. Trần Chi Nhận không lên tiếng nữa, chờ cô đi đến khúc quanh cầu thang, nghe trên lầu truyền tới tiếng đóng cửa đinh tai nhức óc.

Từ đường Ngô Châu đi ra, Trần Như vòng vo mấy chuyến xe buýt, đi đến nhà thờ Nam.

Cô biết, hôm nay Tạ Nghiêu Đình sẽ ở đó ngồi xem bệnh.

Lúc đến nơi, đã là chạng vạng tối. Chân trời rắng chiều như bày ra gấm vóc, mùi thảo dược thơm tràn ngập bốn phía, làm cảm giác bất an của cô đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Trần Như dọc theo mái nhà cong đi vào trong nội viện. Tạ Nghiêu Đình mặc cả người áo dài trắng, đang đứng trong quây, phía sau một hàng ô vuông gỗ nhỏ đựng thuốc đã được bảo chế. Anh đổi đơn thuốc, kéo ra một ngăn lấy một ít cây thuốc, cân xong, lần lượt đặt trên quây mở ra giấy da trâu, lại quay người kéo ra một ngăn kéo cầm một nhánh thuốc... Động tác thành thạo mà trầm tĩnh.

Cô giống như là trúng tà, mê muội, đứng ở cửa ra vào nhìn trong chốc lát.

Tạ Nghiêu Đình gói kỹ thảo dược, đưa cho mấy người bệnh nhân bốc thuốc. Mới nhìn đến Trần Như, cười chào hỏi: "Tới sao không lên tiếng."

Trần Như không trả lời, nhếch môi cười, đi tới đứng đối mặt nhau trước quây.

Trước đó cô đứng ở chỗ khuất bóng, nhìn không rõ lắm, hiện tại cách rất gần, trên gương mặt vết thương thật nhỏ cũng rất chói mắt.

Tạ Nghiêu Đình chép một tiếng, cau mày nhẹ vuốt gò má của cô, thấp giọng hỏi: "Tự bị thương hay sao?"

Lúc này Trần Như mới nhớ tới trước đó bị mẩu thủy tinh tung tóe xệt qua, trốn tránh quay đầu đi, thuận miệng bịa chuyện nói: "... Ách, không cẩn thận đụng vào tường. Hai ngày nữa sẽ ổn thôi."

Tạ Nghiêu Đình nghe cô chừng chạc đằng hoàng nói hươu nói vượn, dờ khóc dờ cười thờ dãi: "Theo tôi, tôi giúp cô xử lý một chút."

Bên trong nhà thờ hậu viện rất lớn, có đủ loại bếp bảo chế trung thảo dược. Trần Như nhớ tới lần đầu tiên cô tới nơi này, chỉ thấy được một khu phơi nắng hẻo lánh.

Trần Như ngồi xuống chiếc ghế bành cũ kĩ thời Minh giữa nhà thờ.

Tạ Nghiêu Đình từ trong hộp nhỏ lấy ra một bình dược cao, vừa mở ra vừa nói: "Thuốc này, lúc mới xoa lên sẽ có chút đau... Co nhìn một tí."

Lòng bàn tay Tạ Nghiêu Đình ôn nhuận mà khô ráo, dính một chút dược cao màu xanh nhạt, nhẹ nhàng chấm trên mặt cô.

Bạc Hà vị cay, mang theo thanh đạm thấm mát vào ruột gan. Tựa như anh vậy, vĩnh viễn trầm ổn, vô luận đối với chuyện gì đều có thể lạnh nhạt ngồi im bên ngoài. Cô thích bộ dạng yên ổn đó.

Trần Như thương cảm ghé góm. Lòng bàn tay của cô cầm chặt ba lô, thư thông báo trúng tuyển bên trong như củ khoai lang bỏng tay, dự tính ban đầu trước khi đến cô hoàn toàn quên sạch sành sanh.

Tạ Nghiêu Đình thay cô bôi thuốc xong, nhìn thân thể cô căng cứng, cười hỏi: "Thật sự đau lắm hả?"

Trần Như lấy lại tinh thần, lắc đầu: "... Không đau chút nào."

Mặt trăng tròn lên, một tấm bạc lưu ly treo trên cửu trọng thiên.

Cuối cùng Trần Như thờ dãi một hơi, nói: "Tôi đã nhận được thư thông báo trúng tuyển rồi. Anh muốn xem không?"

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình, lập tức gạt đầu: "Được."

Trần Như móc ra đưa cho anh, anh nhận để trên bàn, đại học kiến trúc và viện quy hoạch kiến trúc đô thị Sơn Thành.

"... Rất không tệ."

Cách nửa ngày, cô nghe được anh nói.

Trần Như nuốt xuống một hơi, còn nói: "Cách nơi này một ngàn hai trăm cây số, ngồi k chữ đầu xe lửa phải mười chín tiếng."

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng ừ, biểu thị đã nghe được.

Trần Như thừa thế xông lên: "Tôi... Sau này có thể sẽ không trở lại nữa."

Âm cuối không tự chủ được mang theo chút ghen ngào.

Tạ Nghiêu Đình đưa tay bưng mặt cô, động tác nhu hòa thay cô lau nước mắt không ngừng tuôn ra, thấp giọng an ủi cô: "... Đứa nhỏ ngốc, đừng khóc."

Trần Như giống như nhận đau khổ từ tim, cô hướng về trước hóp ngực, còng lưng, tay phải nín quần áo trước ngực mình, khóc không dừng được. Cô cúi đầu xuống, nước mắt lăn xuống từng giọt, rơi trên mu bàn tay anh.

Đầu ngón tay Tạ Nghiêu Đình rung động, anh không cho cô được bất kì ý nghĩa trấn an thực tế, anh cũng không thuyết phục được mình cho hứa hẹn không xác định nào. Anh duy nhất có thể làm, chỉ có buông tay để cô đi tìm tương lai chân chính của mình.

Trần Như quyết tuyệt không chịu giữ lại cho mình một con đường lùi. Cô chỉ hung ác quyết tâm bỏ xuống mọi người, duy chỉ có không bỏ được Tạ Nghiêu Đình. Coi như tương lai có phồn hoa đua nở, Minh triều có thể hồ mưa gọi gió, thì đã sao. Trong lòng cô, tất cả danh lợi dụ hoặc cũng không sánh bằng người trước mắt giương mi cười một tiếng.

Cô làm sao không sợ, chào tạm biệt, liền bỏ lỡ thời gian cả đời.

Tháng chín khai giảng.

Trước khi chuẩn bị đi, Trần Như lại đi nghĩa trang ngoại ô một chuyến.

Tùng bách là cây thường xanh, giữa hè, sum suê xanh rờn phủ kín lưng chừng núi.

Trong ngực Trần Như ôm một bó cây bả đề trắng muốt, xuyên thẳng qua đường dành cho người đi bộ trong nghĩa trang, cuối cùng đứng vững trước mộ Đinh Tĩnh Nghi, từ trong ba lô móc ra thư thông báo trúng tuyển và vé xe, tạm biệt với bà.

Cô đối mặt với tấm bia đen, cô kể một số chuyện lý thú ở trung tâm hoạt động kiểm chức dạy Piano lão niên, lại nói lái nhai liên miên về kế hoạch học đại học.

Tàu nam huyết còi ra khỏi ga.

Trần Như nhất định không chịu để Tạ Nghiêu Đình đến tiền cô. Cô tự nhủ, không có bất kỳ cuộc chia ly nào là không chịu nổi.

Trong tai nghe nhạc tuần hoàn lưu chuyển phát ra, Trần Như quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ xe cấp tốc lướt qua như một thước phim nhựa, hậm hực vốn ngưng trệ trong lòng lâu không tiêu tán trở nên yếu ớt. Cô đối với phương xa và tương lai đã có chờ mong mơ hồ.

Cô tin tưởng, trên đường trưởng thành tất cả mê mang và không biết làm sao, tất cả có thể lên ngôi trở thành huân chương thanh xuân, chiếu sáng đêm dài vô lo, cuối cùng chào đón ánh sáng rạng đông lò mờ.

Trước sau kiên định không thay đổi niềm tin.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-1: Chua 1

Editor: Đào Sindy

Chu Dực là dạng công tử điển xuất điển hình, phong cách làm việc đều do bản thân thích. Còn những gì cậu ta làm có gây phiền cho cuộc sống của người khác không, hết thảy không nằm trong phạm vi lo lắng của cậu ta.

Ví như, sau lần gặp gỡ, Chu Dực ra vào đại học Sơn Thành nhiều hơn, cười đùa tí tưng nói chuyện chọc cười cô.

Trần Như thường xuyên ngâm mình ở thư viện, Chu Dực nghiêm trang ngồi cạnh cô, trước mặt mở ra một quyển sách, từ lúc mở cửa đến lúc đóng lại, đều cùng một trang.

Trần Như không thèm để ý đến cậu ta.

Cô cảm thấy cậu ta đã làm rối loạn tiết tấu cuộc sống yên ả vụn vặt của mình.

Chu Dực lại không hề hay biết, vẫn làm theo ý mình như cũ.

Chiều thứ sáu, chuông vào học vang lên.

《Đánh giá hình ảnh phái hoa tác*》là tiết học tự chọn của toàn trường, vì bồi dưỡng cơ sở sắc thái thẩm mỹ, trường học cho tất cả tân sinh viên ngành kiến trúc đều học lớp này. Giảng chính là thầy Uông Thanh Nhai, là trường học cố ý mời khách giảng từ Mỹ viện sát vách, họa sĩ trong nước có chút danh tiếng. Phòng có thể chứa gần ba trăm người xếp theo hình bậc thang, đã không còn chỗ ngồi.

*Tác phẩm hội họa

Dù là tiết gì, Trần Như đều quen đến sớm.

Cô ngồi ở giữa hàng nhất, cách Quách Hương Hương ngồi nghiêm chỉnh, vị trí cạnh lối nhỏ bên ngoài, Chu Dực ngồi ở chỗ đó, cậu vẫn luôn cúi đầu, khóe môi có ý cười ranh mãnh, đường cong trên mặt nhẹ nhõm vui vẻ.

Trước mặt một ly Hồng Trà chanh, hơn phân nửa ly là đá viên, hai, ba miếng chanh mỏng ngâm mình trong chất lỏng màu nâu đỏ, ngoài vách ly vì nhiệt độ thấp mà phủ bởi một tầng sương trắng.

Giống như một bức ảnh tạp chí quảng cáo nghệ thuật.

Uông Thanh Nhai mở video ra, xem lại từng cái. Từ《Ấn tượng mặt trời mọc》của Monet* đến《Hoa hướng dương》của Van Gogh**, lại thao thao bất tuyệt phát tán điểm khác biệt chung và riêng từ phái ấn tượng phương tây đến tranh thủy mặc Trung Quốc.

*Claude Monet là họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập trường phái ấn tượng.

**Vincent Willem van Gogh là một danh họa Hà Lan thuộc trường phái hậu ấn tượng. Nhiều bức tranh của ông nằm trong số những tác phẩm nổi tiếng nhất, được yêu thích nhất và cũng đắt nhất trên thế giới.

Ngoại hình của Chu Dực thực sự gây ấn tượng, đáng vẻ tĩnh lặng như hạc giữa bầy gà mang vòng sáng của ngôi sao.

Quách Hương Hương nhìn cậu ta chăm chăm nửa ngày, giọng nói run rẩy, bám vào bên tai Trần Như: "... A Như, tớ không hoa mắt chứ, cậu ta không phải Chu Dực chứ?"

Trần Như lại nhìn Chu Dực một chút, vừa lúc đụng vào ánh mắt cậu ta nhìn qua, vội vàng nghiêng đầu tránh khỏi, thấp giọng trả lời cô ấy: "Ừm."

Quách Hương Hương lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mở chức năng chụp ảnh. Ấn phim chụp bên mặt Chu Dực—— ba ba ba ba ba, trong phòng học lập tức vang lên một trận tiếng nhắc nhở, còn kèm theo đèn flash.

Trần Như đang vui đầu nghiêm túc làm bút ký, giật nảy mình, quay đầu mở to hai mắt nhìn cô.

Quách Hương Hương giấu đầu lòi đuôi nhỏ giọng kêu lên, cúi đầu trên bàn. Cô quên để chế độ yên lặng, giờ phút này ảo não quần bách hận không thể trực tiếp ném điện thoại lên mặt đất.

Uông Thanh Nhai bình thường tự lấy cho mình thân phận nghệ thuật gia, phong cách làm việc không thể tránh khỏi có chút thanh cao.

Trước kia, lúc anh ta giảng bài luôn tâm vô bàng vụ*, đối với các học sinh nằm sấp lên bàn hay bấm điện thoại lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

*trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Lần này đột nhiên hăng hái, anh ta cười ra tiếng, đổi lại mắng Chu Dực: "... Bạn học này, ở Mỹ viện còn chưa nghe đủ tiết của tôi à, chạy đến đây gây chuyện gì nữa?"

Trong phòng học ầm vang tiếng cười.

Chu Dực ngồi thẳng người, cười: "Đây thật là thiên cổ kỳ oan tháng sáu tuyết rơi, em đang ngồi nghe giảng ngon lành mà."

"Bớt lăm mồm. Đến cùng tới làm gì?"

"Thầy để em nói thật chứ."

"Nói đi."

Ánh mắt Chu Dực rơi vào trên người Trần Như, kéo dài giọng, gật gù đắc ý ngâm thơ: "... Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Mong mà không được, trần trọc trở mình."

Trần Như chôn mặt, vốn không dám ngắt đầu.

Quách Hương Hương giống như bị kích thích, quá sợ hãi, miệng mở to như trứng gà, lắp ba lắp bắp hỏi nhỏ giọng hỏi: "... A Như, cậu cậu cậu... Chu Dực đang theo đuổi cậu!"

Nam sinh phía sau Chu Dực la lên: "Mỹ viện các cậu có tài nguyên tốt như vậy, còn tới đây đào góc tường."

Trong phòng học lập tức cười vang.

Không phải Uông Thanh Nhai rất để ý, theo mọi người cùng nhau cười rộ lên. Anh ta từ trước đến nay có quan điểm là tất cả nghệ thuật hẳn có thể khiến người ta buông lỏng thủ đoạn, người trẻ tuổi tinh thần phần chần chừ cảm đầy đủ động lòng người.

Tiếng chuông tan học bỗng nhiên vang lên, các bạn học như thủy triều thối lui tuôn ra phòng học.

Chu Dực bị Uông Thanh Nhai điểm danh gọi đi, Trần Như không hiểu chậm thờ ra một hơi. Quách Hương Hương tức giận đeo túi xách đi phía trước, bước chân của cô ấy bước rất lớn, vốn không để ý tới Trần Như.

"Hương Hương, cậu nghe tớ nói đã."

Quách Hương Hương dừng lại, hừ oán giận, phồng mặt lên, mở to hai mắt nhìn cô: "... Tớ sắp bị tức chết."

Mặt Trần Như lộ vẻ khó xử, nhưng vẫn có ý định chủ động nhận sai. Cô cũng không phải cố ý không đề cập tới chuyện của Chu Dực, chỉ cho rằng không cần thiết mà thôi. Nhưng Quách Hương Hương là bạn thâm giao cô kết thân đầu tiên ở đất khách, cô rất trân quý.

Trần Như: "Chu Dực..."

Quách Hương Hương thật sự tức giận không nhịn được, tự mình nói: "Thầy Uông nói, vì phạt tớ đi học chơi điện thoại, tan học tự mình nộp luận văn, thưởng thức tác phẩm《Nhảy ở nông thôn》phái ấn tượng của đại sư Renior."

Trần Như: "..."

Quách Hương Hương sụ mặt, cảm khái nói: "Sớm biết Chu Dực đang theo đuổi cậu, tớ sẽ không chụp ảnh rồi. Sau này có rất nhiều cơ hội quang minh chính đại mà chụp."

Đối với logic của cô ấy, Trần Như hoàn toàn phục.

Hai người ngồi ở cửa hàng bánh, gọi một cái khoai môn mật ong sương sáo đậu đỏ, từng tầng từng tầng nước đá bào xếp đậu đỏ và sương sáo, tầng cao

nhất là sữa đặc, dùng đĩa pha lê đựng, giống như phiên bản thu nhỏ của núi Phú Sĩ. Trần Như cầm muỗng nhỏ bỏ vào miệng, xuyên tim.

Quách Hương Hương tê tê ăn đại hai miếng: "Bữa này cậu mời nha."

Trần Như vội vàng sáng khoái gật đầu: "Ừm, tớ mời."

"Suýt nữa quên mất tính sổ với cậu, chuyện của cậu và Chu Dực..." Quách Hương Hương hỏi.

Trần Như nghiêm túc suy tư một lát, kể hết đầu đuôi quen biết Chu Dực một lần. Có thể là xuất phát từ tuyệt đối tín nhiệm Quách Hương Hương, hay tâm trạng cô cần trút hết ra miệng, Trần Như kể hết những bí mật chôn sâu đáy lòng.

Tính cách của cô hơi nội tâm, chưa từng nói nhiều như vậy, nói đến miệng đắng lưỡi khô, mặt trời lặn về phía tây.

Quách Hương Hương thật sự là người biết lắng nghe.

Trần Như trải qua vượt xa những gì cô biết về cuộc sống, cô hoàn toàn không cách nào tưởng tượng. Trong hai mươi năm cuộc đời, chuyện ngăn trở duy nhất là lần trường chọn người đi thi đấu, cô cố gắng chuẩn bị kiểm tra một tháng vẫn bị rớt.

Đối với con gái mà nói, cùng thích một idol đã đủ thành bạn tốt rồi. Chia sẻ bí mật qua lại lẫn nhau, quan hệ của hai người nhanh chóng thăng cấp, thân thiết đến không có gì giấu nhau.

Trên bàn bát bửu đã trống không.

Quách Hương Hương nắm tay, nhìn Trần Như, thờ dài một tiếng.

Trần Như bình tĩnh trở lại: "... Cho nên, tớ có người mình thích rồi. Tớ và Chu Dực không phù hợp."

Quách Hương Hương lại thờ dài một hơi, tính toán trên đầu ngón tay mình: "Thế nhưng mà... không phải cậu nói, tuổi của anh ấy lớn hơn cả mười tuổi. Chỉ ít cậu còn phải học xong chính quy, nếu như học nghiên cứu, tốt nghiệp rồi làm việc hai ba năm mới có thể ổn định lại. Trời ạ, có phải anh ta đã biến thành một ông già rồi."

Trần Như: "..."

Quách Hương Hương: "Anh ấy vẫn đợi cậu ở Giang Thành à?"

Trần Như lắc đầu: "Tớ không biết."

Mùa đông ở Sơn Thành. Không tuyết, nhiều sương mù, nhiều mưa.

Cứ như trong giấc mộng, Trần Như nghe được ngoài cửa sổ tí tách tí tách tiếng mưa rơi.

Hôm nay là Chủ nhật, mọi người ngủ bù trong kí túc xá.

Trần Như xin một việc làm thêm, mỗi tuần đều đi giúp thư viện ghi danh sách trả sách. Cô thích cảm giác rong chơi bên kệ sách, an tâm mà đầy đủ.

Thời gian còn sớm, lại vì là Chủ nhật, sau một giờ mở cửa, học sinh đến đọc hay mượn rất ít ỏi.

Trên người Chu Dực khoác áo khoác dài hờ cổ rộng thùng thình, một tay cầm túi xách, đứng dung từ cổng đi tới. Cậu ta ngáp, đưa túi giấy trong tay cho Trần Như: "Trên đường sắp mưa bữa sáng cho cậu."

Trần Như đang ôm một chồng sách, liếc cậu ta một cái: "... Tôi đã ăn rồi. Cậu tự mình ăn đi."

Chu Dực nhún vai, để túi giấy sang bên, giương mắt đánh giá chồng sách cao cỡ nửa người, thuận miệng hỏi: "Nặng như vậy, cậu ôm nổi không?"

Trần Như nháy mắt mấy cái: "Cậu muốn giúp một tay à?"

Chu Dực khẽ gạt mình, gật đầu, theo bản năng vươn tay.

Trần Như trực tiếp để chồng sách lớn trên tay đưa đến tay Chu Dực. Cậu ta chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhìn không nặng lắm ấy thế ôm vào lại lao đảo, khẽ nguyên rủa một tiếng: "Móa, thật con mẹ nó nặng mà."

Trần Như mím môi, nhẹ cười khẽ. Cô đẩy xe nhỏ, xuyên tới xuyên lui ở hàng giá sách, để sách báo về vị trí phân loại đã được ghi, vừa đặt sách vào, vừa thuận miệng hỏi cậu ta: "Sao cậu biết tôi ở đây?"

Chu Dực ôm sách, đi đằng sau cô, cười đắc ý: "Son nhân tự có diệu kế."

Trần Như không khinh thường ra mặt, ôm một chồng sách đi đếm giá sách ở cửa sổ sát đất, không khách sáo vạch trần cậu ta: "Hương Hương nói cậu biết chữ gì ... Tránh ra chút."

Chu Dực nghiêng người sang, sống lưng dựa vào giá sách.

Trần Như đi qua bên người cậu ta, gió lay động lọn tóc, nhẹ nhàng phật qua gương mặt cậu ta, mang theo chút ngưa ngưa. Mùi thơm cơ thể vị quýt ngọt ngào trên người cô du dương trong không khí.

Trong thư viện rất yên tĩnh, ngoài cửa sổ mưa phùn bay bay, làm nổi bật lên không gian yên tĩnh.

Vị trí tầng cao nhất có chút cao, Trần Như nhón chân lên thật vất vả sắp xếp xong, thở dài một hơi xoay người. Chu Dực chống cô vào giá sách trước ngực mình. Tay trái cậu ta giam cô tay cô lên tấm ngăn giá sách.

Trần Như im lặng một lát, lập tức có chút thẹn quá hoá giận, hạ giọng: "Cậu buông tôi ra!"

Đáy mắt Chu Dực âm trầm không rõ, giữ im lặng.

Ánh mắt Trần Như vô thức chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Trời và đất như an tĩnh lại, trong màn mưa rả rích, dưới một gốc cây đã rụng gần hết lá trong sân, Tạ Nghiêu Đình đang đứng ở nơi đó, cả người mặc đồ đen, một tay cầm dù đen, trên vai đeo túi du lịch da trâu kinh điển.

Người đầy phong trần mệt mỏi mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-2: Bình giấm chua 2

Edit: Loveyoumore3112

Chu Dực nhận ra vẻ khác thường trên gương mặt Trần Như, nhìn theo ánh mắt cô, hướng ra ngoài cửa sổ. Cậu hơi nheo mắt lại, đến khi nhìn thấy rõ người đang tới, bàn tay thoáng buông lỏng.

Trần Như nhân lúc này chạy đi, bước chân dồn dập hướng về phía cửa, chạy ra ngoài.

Bầu trời âm trầm u ám, tựa như đang muốn nhỏ từng giọt mực xuống. Xung quanh người đến người đi, phần lớn vì tránh mưa mà bước đi vội vã.

Tạ Nghiêu Đình đứng lẳng lặng trên khoảng sân rộng ngoài cổng thư viện, trên tay cầm chiếc dù đen khẽ nâng lên, cùng Trần Như nhìn nhau từ phía xa. Đường như anh đã gặp đi rất nhiều, nụ cười trên bờ môi dịu dàng thân thiết.

Quần áo đen, dù đen, ngón tay thon dài thanh tú trắng nõn, trắng đen rõ ràng, tuấn tú vô cùng, quần áo chỉnh tề không chút qua loa.

Trong lòng Trần Như dâng lên nỗi buồn man mác như có như không nhưng lại khó có thể diễn tả bằng lời. Sống mũi cay cay, nhất thời trước mắt tràn ngập một mảnh hơi nước.

Gió mạnh mưa lớn, cuốn đi những chiếc lá vàng trên cây, rơi lác đác tán loạn trên những vũng nước đọng trên mặt đất.

Tạ Nghiêu Đình vẫn đứng tại chỗ như cũ.

Trần Như không chờ nổi, giơ bàn tay lên che đầu, nhanh nhẹn chạy xuống bậc thang, ba bước thành hai bước chạy đến trước mặt anh, nụ cười trong đôi mắt ướt không cách nào che dấu, "Sao anh lại tới?"

Tạ Nghiêu Đình chau mày, chiếc dù trong tay nghiêng về phía cô, thấp giọng đáp: "Anh đi công tác ở Sơn Thành, tham gia một hạng mục nghiên cứu chế tạo thuốc mới. Đến gặp em một chút."

Cứ như vậy, toàn bộ tấm lưng của anh lộ ra giữa màn mưa.

Trần Như vội vàng bước về phía trước gần hơn một chút, khoảng cách giữa hai người trở nên tương đối gần. Cô lại ngửi thấy mùi hương thảo được thanh thuần được tích tụ dần qua năm tháng trên người anh.

"Sao anh biết em ở thư viện?" Cô ngược đầu hỏi anh.

Dường như nhớ lại chuyện gì đó thú vị, Tạ Nghiêu Đình cười một cái, nói: "Anh không gọi được cho em. Muốn đến ký túc xá của bọn em thử vận may một chút, đúng lúc gặp được bạn cùng phòng của em. Cô ấy nói cho anh biết."

Bệnh viện trực thuộc Đại học Y Sơn Thành có một phòng thí nghiệm thảo dược cấp quốc gia, đang hợp tác cùng xí nghiệp chế thuốc tạo ra một loại thuốc có hiệu quả nhanh chóng chống lại bệnh sốt rét. Nghiên cứu sinh học biến đổi, hiệu quả trị liệu lâm sàng đúng lúc phản hồi đến viện nghiên cứu, hiện tại đang là giai đoạn nghiên cứu được giới nghiên cứu hết sức sùng bái.

Tự bản thân Đồ U U* dựa vào cuốn "Trừu hậu bị cấp phương" của Cát Hồng thời Đông Tấn mà có được gợi ý, cải thiện phương thức tinh chế mà không làm mất đi dược tính của artemisinin, sau khi nhận được giải thưởng Nobel, đã đẩy địa vị của thảo dược và phương thuốc cổ truyền lên một tầm cao mới.

(*Đồ U U là một nhà nghiên cứu y học và y hóa Trung Quốc. Bà được biết tới nhiều nhất qua công trình chiết xuất artemisinin từ cây thanh hao hoa vàng phục vụ việc chữa trị sốt rét.)

Mảnh đất Ba Thục lắm núi nhiều rừng, có được ưu thế địa lý trời đất ưu đãi.

Khoảng thời gian trước, nghiên cứu viên của phòng thí nghiệm đi tìm hiểu địa hình ngàn dặm đường núi trùng điệp, ở nơi sâu trong núi lớn đào được một loại thảo dược hiếm thấy, liền mời Tạ Nghiêu Đình tới làm giám định thêm một bước nữa.

Đến lúc quyết định, anh chưa kịp báo cho Trần Như biết.

Tạ Nghiêu Đình đi chuyến bay sớm tối, lúc hạ cánh vẫn còn rất sớm. Anh liền trực tiếp bắt xe đi đến Đại học Sơn Thành, tất cả suy nghĩ đều nghe theo trái tim, anh không hề muốn gắng sức truy hỏi rốt cuộc mình gặp gặp khác thường như vậy là có ý nghĩa gì.

Điện thoại của Trần Như vẫn không liên lạc được.

Anh liền tìm một sinh viên gặp trên đường hỏi sơ qua vị trí, một mạch đi dọc theo đường núi quanh co lên, đứng dưới lầu ký túc thì gặp Quách Hương Hương đang đói không chịu nổi, phải bỏ chạy đi siêu thị mua đồ ăn vặt.

Trần Như ngạc nhiên: "Bạn cùng phòng của em?"

Cô lại đưa tay sờ túi áo khoác, không sờ thấy điện thoại di động. Cô nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương: "Điện thoại em để chế độ rung đặt trong túi xách, em đang thu dọn sách, nên không nghe thấy."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu một cái, vừa cười: "Ừ, cô ấy nói là bạn cùng phòng của em, cô ấy nhận ra anh."

Trần Như thoáng suy nghĩ một chút, liền hiểu.

Lúc cô và Quách Hương Hương chia sẻ bí mật với nhau, để chứng minh Tạ Nghiêu Đình không phải là một ông già như cô nàng lo lắng, đặc biệt cho cô xem hình ảnh. Bức hình giới thiệu vẫn tất về bác sĩ chuyên môn treo ở bệnh viện, rất lâu trước kia đã được cô len lén chụp lại, vẫn luôn tồn tại trong điện thoại cô.

Quách Hương Hương bị kinh động, la hét nhất định phải rải hình Tạ Nghiêu Đình lên diễn đàn Thiên Nhai bát quái, tựa đề "Cào tường~ Người thật ngoài đời đẹp nhất từng thấy."

Đương nhiên Trần Như không chịu.

Vật quý giá bản thân cất kỹ, bản thân một mình hưởng thụ, đương nhiên không thể tùy tiện cho người xa lạ chiêm ngưỡng.

Cô ngưng ngưng cười một tiếng: "... Thật là trùng hợp, anh lại gặp Hương Hương. Em từng cho cô ấy xem hình ảnh."

Nụ cười trên mặt Tạ Nghiêu Đình càng thêm rõ ràng, anh giơ tay lên giúp cô vén tóc lòa xòa trước trán, thấp giọng nói: "Anh đoán được. Chỉ là, em chụp ảnh lúc nào vậy? Anh không hề phát hiện ra."

Trần Như không chịu nói thật, nghịch ngợm cười nói: "Không nói cho anh, đây là bí mật."

Tạ Nghiêu Đình cũng không so đo nhiều, cười một tiếng cho qua.

Bữa trưa ba người ăn lẩu ở giữa sườn núi.

Đặc trưng của Sơn thành, năm bước một quán lầu. Cửa hàng này được xây lên theo thể núi đã mười năm, phòng được bố trí phân tán nhìn ra quang cảnh núi rừng, xuyên qua khung cửa sổ được chạm trổ phong cách cổ xưa, có thể nhìn thấy đá và núi rừng qua làn sương khói mờ mờ.

Trên núi nam có hai ba nhà làm lò mổ thịt, lấy nguyên liệu nấu ăn tại chỗ tươi ngon vô cùng.

Bao tử màu đen đặt trên lớp băng được bung ra, tỏa ra hơi lạnh màu trắng.

Ba người ngồi đối diện nhau. Trần Như thích ăn mặn, hơn nữa từ trước đến giờ đều không cay không vui.

Thịt bò thái miếng dày ướp với ớt cay cay, toàn bộ đồ lừ. Cô dùng đũa gấp một miếng lại một miếng, ăn đến quên trời đất, thật muốn vui mừng kêu lên

một tiếng.

Tạ Nghiêu Đình nâng tay rót một ly sữa đậu nành cho Quách Hương Hương đối diện, cười nói: "Hôm nay may mắn gặp được em, nếu không có khi anh phải trở về tay không rồi."

Quách Hương Hương tập trung ăn uống, trong lòng không ngừng mặc niệm.

Cô ngừng đùa, cười đầy tự hào, nói: "Anh đừng khách sáo. Em và A Như là bạn thân, dĩ nhiên hy vọng bên cạnh cô ấy có thể có thật nhiều hoa đào nở."

Nghe vậy, Tạ Nghiêu Đình chỉ cúi đầu khẽ cười, không lên tiếng.

Trần Như chợt nhớ tới Chu Dục, sắc mặt lập tức trở nên không tốt lắm. Cô vờ ho khan hai tiếng, dùng cùi chỏ nhẹ nhàng chọc Quách Hương Hương, cắn răng nhỏ giọng mắng cô: "Cậu lại đang nói bậy."

Tinh thần Quách Hương Hương đi một đường lớn, con ngói đảo mấy vòng, mới phản ứng kịp.

Cô vội vàng nói sang chuyện khác, cười nói: "Cái đó, lúc em nghe A Như nói anh là bác sĩ Đông y, em còn tưởng rằng anh luôn mặc quần áo kiểu cổ xưa, mặt đầy vẻ cao thâm khó lường, có thể bắt mạch từ xa. Anh có biết khí công không?"

Trần Như: "..."

Tạ Nghiêu Đình bị câu hỏi của cô nàng chọc cười, hết sức vui vẻ, nhưng vẫn cười nghiêm túc giải thích: "Anh biết một chút ‘Ngũ cảm hỉ’ của Hoa Đà, nhưng không đạt được đến trình độ bắt mạch từ xa này."

Quách Hương Hương gật đầu, cũng tự cho là như vậy, "Vâng, thật ra thì em cũng cảm thấy mấy người gọi là bậc thầy khí công đều như cổ ra về huyền bí."

"Các anh có kiếm được nhiều tiền không?" Cô nàng lại chuyển sang đề tài mới.

"... Cũng được."

Trần Như không nhìn nổi nữa, gấp một miếng thịt nhét vào miệng cô: "Hương Hương, là món cậu thích ăn nhất, nhanh ăn lúc còn nóng."

"À ừ..." Quách Hương Hương nhai mấy cái, rốt cuộc dừng lại.

Từ lúc bắt đầu, Tạ Nghiêu Đình vẫn gấp thức ăn thêm đồ uống giúp hai cô, bản thân cũng rất ít động đũa. Qua hơn nửa bữa cơm, anh xác nhận hai cô không muốn thêm đồ nữa, rồi chỗ ngồi ra tính tiền trước.

Quách Hương Hương ăn uống no say vui vẻ tràn trề, ngừng đùa, hỏi: "Có phải bác sĩ Tạ không thích ăn lẩu không?"

Trần Như cúi đầu xuống: "... Dạ dày anh ấy không tốt, không ăn được đồ cay quá."

Dạ dày không tốt, không ăn đồ lạnh, không thể ăn cay, không ăn hành, gừng, tỏi, rau thơm... Dù là đã được thái nhỏ rải lên thức ăn, anh cũng không ăn. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô nhớ được hết thói quen ăn uống trong cuộc sống thường ngày của anh.

Quách Hương Hương lắc đầu, chắc lưỡi hai tiếng, nói: "Vậy thật đáng tiếc, thói quen ăn uống không hợp với Sơn Thành, anh ấy không hợp định cư ở đây."

Trong lòng Trần Như nặng trĩu, "Anh ấy chỉ đi công tác thôi, rất nhanh sẽ đi."

Quách Hương Hương bình luận đúng chỗ đau: "Yêu xa. Riêng điểm này đã kém hơn Chu Dục."

Sau khi ăn xong, Quách Hương Hương hẹn mấy bạn học khác đi dạo phố mua quần áo. Tạ Nghiêu Đình đưa Trần Như về trường, cơn mưa đã ngừng hẳn, trong sân trường, sinh viên đi ra ngoài dần nhiều lên. Hai người đi học một đoạn đường từ cửa trường học dọc theo đại lộ Ngân Hạnh.

Anh tùy ý hỏi cô một vài chuyện học hành.

Sau đó thì có chút không biết nên nói gì tiếp.

Hai người đứng ở bờ hồ sau núi, gió lạnh thổi qua, khiến mặt hồ trong veo gợn lên từng đợt sóng.

Trần Như hỏi: "Cuộc hẹn của anh mấy giờ vậy?"

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, ngay cả đồng hồ đeo tay anh cũng không đeo: "Không vội."

Xa xa, có cô nữ sinh nổi giận nhăn nhó, nam sinh vì muốn dỗ cô vui vẻ, hạ người ngồi xổm xuống, cô nàng nhảy lên lưng anh phách lối mười phần, sau đó hoan hô chỉ huy nam sinh chạy một đoạn đường. Bởi vì trẻ tuổi, có thể biểu đạt tình yêu không chút kiêng kị, ngay cả kiểu cách cũng không khiến người ta thấy phản cảm.

Ánh mắt Trần Như lo lắng nhìn sang, trầm ngâm trong chốc lát, chủ động giải thích, "... Có phải anh không vui không? Buổi sáng, em và Chu Đặc thực sự không có gì."

Tạ Nghiêu Đình giơ tay lên giữ vai cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, giọng nói thật thấp, mang theo chút buồn như có như không. Anh nói: "Anh vẫn cảm thấy, cuộc sống đại học của em sẽ rất phong phú, rất nhiều màu sắc, sẽ quen biết thêm những người bạn ưu tú, cũng sẽ có những đàn anh ưu tú theo đuổi em, các em sẽ cùng nhau đến thư viện tự học, em sẽ mặc quần áo xinh đẹp tham gia các loại hoạt động liên kết hữu nghị."

Trần Như cau mày, khẽ nói: "Bọn họ đều không tốt bằng anh."

Tạ Nghiêu Đình vì được cô bất ngờ bày tỏ mà cảm động, trong nụ cười mang theo chút nhẹ nhõm, những lo lắng không yên kia đã được xóa bỏ. Đốt ngón tay anh co lại, nhẹ nhàng chạm xuống gò má cô, thấp giọng nói: "Chờ em lớn hơn một chút, từ từ sẽ hiểu rõ. Có thể sẽ hối hận hay không?"

Trần Như có chút tủi thân, cắn môi dưới, "Em sẽ không hối hận."

Tạ Nghiêu Đình nhìn cô gái bé nhỏ gương mặt như sắp khóc đến nơi, trong lòng quả thật không nỡ, nói sang chuyện khác: "Tình hình Mạc Mạc gần đây đã khá lên nhiều."

Quả nhiên Trần Như phần chần hờn, không để ý đến những chuyện khác, liên tục hỏi: "Có thật không?"

Tạ Nghiêu Đình gật đầu, "Mỗi ngày anh đều đến thăm nó. Tháng trước thử châm cứu huyết vị, hiệu quả của liệu pháp kết hợp Trung Tây y cũng không tệ lắm, cơ năng các cơ quan trên thân thể cậu ấy cũng đang dần hồi phục. Anh rất có lòng tin với việc cậu ấy tỉnh lại."

Lúc này Trần Như thực sự bật khóc, "Vậy thì tốt rồi."

Từ đầu đến cuối Giang Tư Mạc vẫn luôn là ràng buộc lớn nhất trói buộc tình cảm giữa Trần Như và Tạ Nghiêu Đình, nếu như cậu ta mãi mãi chìm trong giấc ngủ say, cảm giác áy náy ngày một nặng nề ngày này qua tháng khác, cũng đủ để cả đời này của cô như bị dày vò nơi đáy vực sâu.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-3: Lật ra

Editor: Đào Sindy

Mưa dầm liên tục hai ngày.

Cả thành phố bị chìm vào sương mù, mưa bụi tung bay, lúc có lúc ngừng, cả trời đất như kéo ra một tấm rèm che đung đưa.

Chủ nhật Trần Như không có tiết, cũng không có lòng đến phòng tự học.

Cô có chút buồn bực ngán ngẫm, ngồi ở ký túc xá lật sách 《Hai mươi Kiến trúc cổ Trung Quốc》của Lâu Khánh Tây biên soạn, dùng bút chì nghiêm túc vẽ tranh minh họa bên trong, đặt nền móng chương trình học cho năm tiếp theo.

Trên con đường học tập, cô luôn chịu khó, dùng hết toàn lực không phụ lại thời gian ngồi trên ghế nhà trường.

Quách Hương Hương ghé vào màn ảnh máy vi tính, vừa khóc vừa bù lại một tập phim Hàn đang theo, đứng dậy đi rửa tã. Cảm nhận được Trần Như khác lạ, cô lúi cúi ngồi lại: "Cậu lại than thở nữa rồi, tớ sắp bị cậu truyền nhiễm bệnh trầm cảm rồi đó." d^đ/H~q~đ

Trần Như dừng lại động tác máy móc trên tay, quay đầu nhìn cô ấy, kinh ngạc hỏi: "... Tớ có thờ dài à?"

Quách Hương Hương ghé vào ghế dựa nhìn cô, lắc đầu, bộ dáng như chuyên gia tình yêu, cảm khái nói: "Khốn khổ vì tình."

Trần Như hơi ngần ra, cười: "Cậu là người còn chưa có yêu đương lần nào thì biết cái gì?"

"Chắc, xem thường người ta đi, không chỉ tớ biết mấu chốt của cậu ở đâu, mà còn có cách giải quyết."

Trần Như liếc nhìn cô thật sâu: "Cậu có cách?"

Ngu ý, chính là ngầm thừa nhận suy đoán của cô ấy là đúng. Quách Hương Hương cười đắc ý, xòe bàn tay ra: "... Viết hộ tớ luận văn《 Thường thức tác phẩm hội họa phái ấn tượng 》 ngày đó."

Trần Như suy nghĩ, vươn tay vỗ tay ăn ý với cô ấy, giọng nói thanh thúy: "Thành giao."

Quách Hương Hương rắc rắc ăn hai quả táo, nói: "Muốn gặp anh ấy, thì chủ động một chút chứ sao. Chuyện tình cảm, chỉ là quá trình kéo dãn. Núi không đến, vậy cậu tự đi."

Trần Như không nói lời nào.

Lần này đến phiên Quách Hương Hương chờ dài.

Trần Như suy nghĩ do dự liên tục, dứt khoát chủ động gửi tin nhắn cho Tạ Nghiêu Đình, hào phóng yêu cầu một buổi hẹn. Rất nhanh anh đã trả lời, anh ở sở nghiên cứu Giang Bắc bận bịu làm việc, trong lúc nhất thời không đi được.

Trần Như liền nói, vậy em đến đó tìm anh.

Tạ Nghiêu Đình không nói thêm gì, trực tiếp gửi vị trí tới.

Trần Như đổi một bộ đồ dài bằng bông, màu sắc hài hoà, kiểu dáng trang nhã. Cô xoay một vòng trước gương, càng sợ không đủ, lại đổi dây cột tóc, bôi son. Cả người nhất thời tinh thần phấn chấn.

Cô đi tàu điện ngầm qua.

Ở giữa các trạm, trên đường chạy của line 2, đoàn tàu dọc theo sông Gia Lăng một đường chạy như bay. Gò má cô hướng về cửa sổ, nhìn hướng đoàn tàu gào thét xuyên qua màn đêm tối om, xuyên qua Sơn Thành.

Trên đường Nam Tân, toà nhà trong mây rậm rạp, giống như rừng rậm cốt thép xi măng to lớn.

Hư ảo mà chân thực.

Sở nghiên cứu Trung thảo dược tọa lạc trong một vườn cây ở Giang Bắc, chiếm diện tích có thể nhìn thấy. Thảm thực vật phi nhiêu, trồng nhiều loại cây, vào đông vật hậu học*, nhánh cây cô quạnh, hoa và cành sum suê, chợt có ánh sáng tô điểm, cũng khó tránh khỏi lộ ra tiêu điều.

*quan hệ giữa hiện tượng có tính chu kì của sinh vật, cây cỏ ra hoa, kết trái, chim di trú theo mùa, ếch nhái ngủ đông... với khí hậu.

Một đường đi ngang qua, đi đến tận cùng bên trong, quanh co khúc khuỷu liễu ám hoa minh.*

*trong hoàn cảnh khổn khổ, tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ là của Lục Du "Son cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" - Son cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng

Trần Như đứng tại chỗ, giật mình chốc lát. Cô nhìn xuyên qua pha lê của nhà ẩm trồng hoa. Tạ Nghiêu Đình mặc áo khoác trắng thấp giọng nói chuyện cùng người bên cạnh. Tóc đen, áo trắng, yên tĩnh như một bức tranh thủy mặc.

Anh bảo cô chờ ở khu tiếp khách để anh làm cho xong chuyện.

Trong góc có mấy cái bàn bằng gỗ, Trần Như không lập tức ngồi xuống.

Cô nhìn xung quanh, đại đa số thực vật đều có nhãn hiệu. Có một số thảo dược chỉ ở độ cao nhất định so với mặt biển mới có thể sinh tồn được cấy ghép thành công, người vun trồng sản xuất số lượng lớn, lại biến thành thuốc hay chữa bệnh cứu người.

Đây chính là công việc anh đang xử lí chẳng.

Trong lòng Trần Như đột nhiên nổi lên cảm giác kích động dâng trào, cảm giác mâu thuẫn lo được lo mất trước khi biến mất không thấy gì nữa.

Tạ Nghiêu Đình đi tới.

Trần Như đưa lưng về phía anh, đứng trước một bông Rosaceae* không biết tên, có chút hương hái cầm điện thoại ra chụp ảnh. Mặc trên người một bộ đồ vải bông trắng thuần, tóc xoã tung dài bị dây lụa màu xanh sẫm buộc thành đuôi ngựa lười biếng, tùy ý khoác trên lưng.

*là một loài hoa thuộc họ hoa hồng.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, cô quay đầu cười. Ngũ quan xinh xắn, môi bôi son nhạt, da thịt sứ trắng, giống như sương sớm tron bóng mà sạch sẽ.

"Anh tới rồi."

Tạ Nghiêu Đình mặc trên người áo khoác trắng, đi lại vội vàng, mang theo gió phát động vạt áo: "Ừm, tạm thời bị người ta kêu đi xem số lượng, em chờ lâu không?"

Trần Như vội vàng thu điện thoại, nghênh đón: "Không, em vẫn đang chụp hình xung quanh. Nơi này thật sự rất đẹp, rất nhiều thực vật cho tới bây giờ em chưa từng thấy qua.

Trần Như hỏi: "Em có thể vào trong xem chút chứ?"

Tạ Nghiêu Đình cười dùng tay làm dấu mời.

Cô vui vẻ nhảy cẫng đi vài bước vào phòng ấm. Giờ này đang vào lúc nghỉ trưa, nơi này không có một ai, chỉ có hệ thống tự động phun nước đang làm việc, hơi nước tràn ngập mờ mờ, giống như cửu trọng tiên cung.

Cô vừa đi, vừa ló ló nhìn.

Tạ Nghiêu Đình không nhanh không chậm đi theo cô, không thấy chút không kiên nhẫn nào, đáp lại từng cái.

Nơi cuối cùng có một số kệ gỗ, từng dãy có thực vật nhỏ không biết tên trong chậu, có một ít vừa nảy mầm non, có phiến lá giãn ra. Người bằng lòng sống lâu dài với thực vật, phần lớn bình tĩnh hoà nhã.

Trần Như rất thích loại bình thân không nóng không lạnh trên người Tạ Nghiêu Đình.

Cô có chút hăng hái đứng trước đám hoa tím nhỏ chưa nở, quay đầu hỏi anh: "Đây là gì?"

Tạ Nghiêu Đình: "Hoa nghệ tây." Anh lại thấp giọng thích một câu: "Loại thảo dược này có yêu cầu đặc biệt cao lúc hái, hoa nở khoảng hai đến ba giờ sẽ héo tàn, nếu như hái nhụy trễ, sẽ mất đi giá trị dược dụng."

Trần Như tiếp câu: "Em chỉ từng nghe thấy trong phim cung đấu."

Tạ Nghiêu Đình dở khóc dở cười lắc đầu.

Anh đang muốn nói tiếp, cửa pha lê trong góc bị đẩy ra, một nữ nghiên cứu viên mặc áo khoác trắng y hệt bước ra. Dáng dấp cô không tính xinh đẹp điểm lệ, nhưng mặt mày ôn hòa, có tướng Quan Âm, khí chất rất thoát tục sạch sẽ.

Là loại hình khí chất Tạ Nghiêu Đình thích.

Cô ấy nâng tay lên, cười chào hỏi, giọng điệu tự nhiên: "Nghiêu Đình, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa không?"

Tạ Nghiêu Đình nghiêng người sang, cô mới nhìn rõ Trần Như, hết sức xin lỗi, nói: "Anh có người hẹn rồi à, đây là?"

"Trần Như." Anh giới thiệu sơ lược.

"Xin chào, tôi là đồng sự của Nghiêu đình. Vậy tôi đi trước, hai người từ từ nói chuyện." Cô cười nói xong, cũng không dừng lại lâu, thân nhiên đi xa.

Tạ Nghiêu Đình đề nghị cơm trưa đi ăn lẩu cay gần đó, nói là bạn bản địa đề cử, ngồi ăn và gọi đem về rất nhiều.

Trần Như biểu lộ từ chối cho ý kiến, hỏi: "Là người bạn này đề cử cho anh à?"

Tạ Nghiêu Đình có chút run lên, nhếch miệng lên một đường cong: "Đúng vậy. Cô ấy là nữ thực gia được mọi người công nhận."

Trần Như tức giận nói: "Không đi, em đang giảm béo."

Anh bắt đầu đi, giờ lên cầm mặt đào nhon của cô: "Em đã gãy xương rồi, giảm béo gì chứ, khỏe mạnh là quan trọng nhất."

Trong lòng cô hường thụ, nhưng vẫn không thềm chịu nể mặt mũi, nổi giận nói: "... Dù sao cũng không muốn ăn lẩu cay."

"Thế em muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

Tạ Nghiêu Đình thờ dãi, đầu ngón tay chọt chọt mũi cô: "Bạn nhỏ à, miệng của em cong lên đến độ có thể treo được bình nước tương rồi."

Trần Như ngây thơ hừ, không chịu để ý đến anh.

Tạ Nghiêu Đình bắt đầu cười, lại gần cô hơn, đưa tay nhéo nhéo gương mặt cô đang giận dữ: "Anh và cô ấy còn chưa quen biết đến 48 tiếng. Và lại, cô ấy đã kết hôn rồi. Em phun đám, ăn cũng không có ý nghĩa gì." d/d>l"q~đ

Gương mặt Trần Như bỗng dưng như bị phỏng, mạnh miệng nói: "Làm gì có."

Trước đó cô đứng trước nhà trồng hoa, anh đi về phía trước hai bước, khoảng cách hai người trong nháy mắt rất gần.

Hơi thở Tạ Nghiêu Đình từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy cô. Trần Như ngửa mặt lên, nháy mắt hai cái với anh, nhịp tim đập bịch bịch. Giọng nói của anh nhẹ nhàng, không nhanh không chậm: "Nói đến đây, đột nhiên anh nhớ tới món nợ chưa tính rõ ràng với em."

Trần Như không kịp phản ứng, nhỏ giọng hạ một tiếng, tròn to mắt nhìn anh, biểu thị nghi vấn.

Tạ Nghiêu Đình không lên tiếng, cúi mặt, nét mặt tự nhiên, đột nhiên nắm tay trái của cô đặt trên giá đỡ tám ngón.

Trần Như lập tức hiểu.

Cô cười ranh mãnh nói: "Thì ra, anh còn ăn dấm với Chu Dục."

Tạ Nghiêu Đình yếu ớt nghe thấy thờ dài, anh nhìn qua cô, ánh mắt thâm thúy mà trầm tĩnh, thấp giọng nói: "Nhiều năm như vậy, anh giống như một người trong bao. Sau khi gặp em, hăm trong mâu thuẫn giữa tuổi tác và đạo đức, dù làm gì em, đều đầy cảm giác áy náy và tội ác."

Dừng một chút, anh cười tự giễu, còn nói: "Anh vốn nghĩ, mình có thể bình tĩnh ôn hoà nhìn em và bạn đồng lứa cùng nhau dắt tay đi học, đến thư viện, tham gia các hiệp hội thú vị... Dù sao, anh không có quyền tước đoạt cơ hội hưởng thụ tuổi trẻ của em."

Ngực Trần Như ê ẩm, bày tỏ lòng trung thành: "Em không thích những thứ đó."

Cô nhón chân lên, chủ động ấn một nụ hôn nhẹ lên môi anh: "... Em chỉ thích anh."

Tạ Nghiêu Đình thả xuống những nụ hôn đầy trời, từ trán đến chóp mũi, đến gương mặt, hơi ngửa, lại tê dại, cuối cùng rơi xuống bờ môi cô, nhẹ nhàng ngâm lấy, xúc cảm mềm mại giống như là chất lỏng hoa quả ngọt ngào, mang theo dụ hoặc và mùi thơm ngào ngạt, làm anh hăm sâu lạc đường, khó mà dứt bỏ.

Động tác trên tay anh nhu hòa khắc chế, anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, vượt qua cái cổ trắng nõn thon dài, vuốt ve mặt cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét, tùy tiện xông vào hàm răng.

Động tác của anh rất nhỏ và tinh tế, mỗi lần đều vừa đúng trên chọc đến điểm mấu chốt.

Lúc này Trần Như quân lính tan rã, tiếng thờ dốc của cô càng ngày càng nặng, gương mặt nhiễm đỏ nắng chiều, giống như ngọn lửa bỗng nhiên dâng lên, cô không kìm nén được muốn mình gần anh hơn, cũng không muốn tự chủ vô dụng này.

Tất cả mâu thuẫn, trói buộc, cảm giác áy náy, tất cả đi gặp quỷ đi.

Đầu lưỡi mềm nóng của cô quán vào, cổ họng phun trào, nuốt nước bọt.

Không thể buông nhau, chỗ động tĩnh. Cam tâm tình nguyện, cúi đầu nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đất khách

Edit: Loveyoumore3112

Vài ngày trước lễ Giáng sinh.

Trần Như kéo Quách Hương Hương cùng đi đăng ký một trường dạy lái xe, cũng nhanh chóng vượt qua môn đầu tiên. Cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, dù quá trình khó tránh khỏi những vấp vấp, nhưng mọi thứ cũng đã phát triển theo hướng tích cực đúng như dự định.

Tạ Nghiêu Đình trở về Giang thành. Mặc dù xa cách nhau ngàn dặm, nhưng mỗi ngày hai người đều sẽ gọi điện thoại cho nhau.

Dường như cô luôn có rất nhiều chuyện để nói cho anh nghe. Ánh nắng chiều khi hoàng hôn, bóng đèn trong phòng học, chạy đêm trên bãi tập, dọn dẹp trong phòng ăn tối om, mừng giận buồn vui, ấu trĩ càn quấy, cô muốn chia sẻ toàn bộ thế giới của mình với anh.

Tính cách từ tận xương tủy của Trần Như ngay thẳng lại cố chấp, với việc học cũng vậy, đặt cho bản thân áp lực rất lớn. Lại bởi vì cuộc sống lành đềm như lá cuốn theo chiều gió lúc trước, tâm sự rất nhiều, đêm khuya thường xuyên khó ngủ.

Tạ Nghiêu Đình đặc biệt phối thuốc an thần giúp cô ngủ ngon hơn vào tối, chuyển phát nhanh tới cho cô, đúng giờ nhắc nhở cô uống.

Để đỡ cô an tâm chìm vào giấc ngủ, ở đầu bên kia điện thoại anh sẽ đọc những câu chuyện ấp áp nhẹ nhàng. Cô đeo tai nghe nằm trên giường, nghe "Gió qua rừng liễu", lại nghe "Hoàng tử bé"... Giọng anh kiên nhẫn lại trầm ấm, chờ lúc hồ hấp cô đều đều mới cúp điện thoại. Đường như anh đang thương yêu che chở một người bạn nhỏ, muốn bù đắp hết thấy những thứ mà trước đây cô không có được cho cô.

Khắp nơi trong giấc mơ của cô trải đầy cỏ xanh, nở đầy hoa tươi, không có bốn mùa luân phiên, vĩnh viễn tràn trề sắc xuân.

Cô gần như muốn chìm đắm vĩnh viễn trong sự dịu dàng vô cùng vô tận này.

Chạng vạng tối thứ sáu.

Sau khi tan làm Tạ Nghiêu Đình nhận lời mời đến một tiệc xã giao, xe bị tắc đường trên cầu vượt không thể dịch chuyển chút nào, mấy người tài xế không nhin nổi tình khí nóng này không ngừng bấm còi, anh nắm tay lái khế cau mày, im lặng nhẫn nại.

Thành phố này, tắc đường, khô khan, chất lượng không khí thường xuyên xếp hạng thấp nhất cả nước... Có muôn vàn điều không tốt, nhưng anh lớn lên ở nơi này, phấn đấu nỗ lực ở nơi này, cha mẹ bạn bè ở nơi này, trách nhiệm cũng ở nơi đây, rời xa khỏi đây cũng không phải là một chuyện có thể tùy tiện muốn làm là làm được.

Âm báo nhắc nhở của điện thoại vang lên.

Là tin nhắn của Trần Như gửi tới, mở ra, là một tấm hình. Cô gái với nụ cười rực rỡ cầm một chiếc bánh ngàn lớp được làm thủ công, trên mặt bánh là một hình trái tim được xếp từ dâu tây.

Ngay sau đó là một icon nụ hôn.

Tạ Nghiêu Đình dường như xúc động từ nơi mềm mại nhất sâu trong nội tâm, bất giác nở nụ cười.

Trần Như gửi tới tin nhắn thoại, "Hôm nay em đi tham gia hoạt động của hiệp hội Hồng Bôi tổ chức, vừa học vừa thực hành luôn."

Tạ Nghiêu Đình trả lời: "Nhìn rất ngon."

Cô hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa, tắc đường, lát nữa còn có bữa tiệc."

Trần Như suy nghĩ một chút, "Vậy anh hứa với em, cố gắng đừng uống rượu nhé."

"Ừm."

Dòng xe dài dằng dặc bắt đầu chậm rãi di chuyển, Tạ Nghiêu Đình lại bắt đầu tập trung tinh thần chăm chú lái xe. Cô cũng rất quan tâm, không nhắn tin đến nữa.

Trần Như cầm điện thoại ngồi trước bàn học trong ký túc xá, trong lòng có chút rầu rĩ khó có thể diễn tả bằng lời.

Thật khó để cô tỏ ra bình thản như không có gì xảy ra.

Cảm giác xa cách địa lý, thậm chí so với sự cách biệt về tuổi tác, càng khiến người ta không thoải mái, dù sao ngôn từ cùng giọng nói cũng không thể biểu đạt trọn vẹn tình cảm con người. Chắc hẳn là bản tính con người, càng ngày cô càng trở nên tham lam, trừ những điều đã có, những biểu cảm trên gương mặt anh, sự thân thiết gần kề giữa họ, những thứ này đều là những thứ cô cần mà không được.

Quách Hương Hương bước tới, dựa vào trên cánh cửa tủ, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Trần Như nhìn cô, "...Làm sao vậy?"

Quách Hương Hương thở dài, "Có chuyện muốn nhờ cậu."

"Chuyện gì?"

"Hắn là cậu biết Vương Tiến chứ." Giọng cô chắc nịch.

Mặt Trần Như mờ mịt, "Ai cơ?"

Nhất thời gương mặt Quách Hương Hương đỏ ửng, lắc đầu, "Còn ai nữa, chính là cậu sinh viên thể dục đặc cách. Giờ Đánh giá phim Anh của chúng ta, cậu ấy ngồi ở ghế cạnh hàng lang trước chúng ta hai hàng đó."

Trần Như cẩn thận lục lại ký ức trong đầu, nhưng vẫn không có chút ấn tượng nào.

Có điều nhìn dáng vẻ Quách Hương Hương, đại khái cô cũng đoán được mấy phần. Tâm sự thiếu nữ luôn là thơ, trong lòng mỗi cô gái đều có một ánh trăng, dù cho năm tháng già đi, khi nhớ lại cũng sẽ không cảm thấy mối tình đầu ảm đạm.

"Ồ, cậu ta đang theo đuổi cậu?" Trần Như ngọe đầu, có ý hỏi.

Khóe miệng Quách Hương Hương khẽ cong lên, nhưng cười không nói.

Trần Như lại nói: "Cậu vẫn không nói, rốt cuộc cậu muốn tớ giúp gì?"

Quách Hương Hương kể lại sơ qua ngọn nguồn câu chuyện.

Đại học Sơn Thành chuẩn bị tổ chức một triển lãm tranh liên sinh viên giữa Học viện và Học viện Mỹ thuật, trụ cột trong danh sách chính là Chu Dực. Ở trong Hội sinh viên trong trường, Vương Tiến làm Cán bộ tuyên truyền, phụ trách tập hợp tác phẩm và một ít chuyện vụn vặt. Cậu ta đi tìm Chu Dực nhiều lần, đều không gặp được. Nói cho cùng, đây cũng là một chuyện nhỏ, trực tiếp âm ỉ chỗ giảng viên, sẽ tỏ ra cậu ta quá rảnh rỗi.

Trong lúc ăn cơm nói chuyện phiếm, Quách Hương Hương vô tình nghe được phiên nào của cậu ta, liền muốn âm thầm giải quyết hộ vấn đề này.

Trần Như ngo ngáy, có chút khó xử: "... Đạo gần đây tớ không gặp cậu ấy."

Không trả lời tin nhắn, không nhận điện thoại, gặp nhau trên đường làm như không thấy, cho dù là đá trong nhà xí*, cũng sẽ không vừa cứng vừa thú như cô, sống chết gì cũng không thêm đề ý. Nhưng, cả trái tim cô đã hoàn toàn chật ních, lấp kín bởi Tạ Nghiêu Đình, cũng không còn không gian chứa thêm bất cứ ai.

(*Nhà xí xây bằng đá, khi đá mềm được sử dụng trong một thời gian dài, nó sẽ bị sập bởi phân và nước tiểu, do đó, vật liệu phải là một loại đá tương đối cứng. Bản thân đá cứng, còn đặt trong nhà xí nhiều năm, làm cho đá có mùi. Vậy nên có câu đá trong nhà xí - thối và cứng.

Chỉ những người cứng đầu, cứng rắn và kiêu ngạo)

Quách Hương Hương siết ngón tay, rừ mắt, nói: "... Tớ biết. Nhưng mà tớ rất muốn giúp cậu ấy."

Tính cách cô không tự bề nhảy cảm giống như Trần Như. Cô là một cô gái được tình yêu chân thành thấm nhuần bồi dưỡng mà lớn lên, sức sống mười phần, lúc nào cũng thoải mái phóng khoáng, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng có thể tán gẫu trò chuyện với mọi người, dường như luôn có đề tài nói không có hồi kết với mọi người.

Chưa bao giờ Trần Như thấy đáng vẻ lặng im của cô nàng như vậy.

"Được rồi, để tớ thử xem."

Bữa cơm được hẹn ở một phòng được thiết kế theo phong cách từ lâu Trung Hoa cổ xưa.

Có lẽ ông chủ là một người hâm mộ điên cuồng của Tống từ*. Tên của các gian phòng đều là tên của một điệu từ, từ Yến sơn đình* đến Tô mặc già* (là tên điệu từ), bên trong đều được bố trí dựa theo ý mặt chữ, cố gắng thể hiện ra vẻ văn nhã hết mức có thể. Ao sen ở chính giữa nhà được bố trí một vòi phun nước, giọt nước đọng trên lá lục bình trong suốt lóng lánh, được ánh đèn phía trên sáng chói chiếu xuống, xanh biếc một màu.

(Tống từ: Tống Từ là một Thể loại văn chương gần giống với Thơ mới ở Việt Nam và Thơ bậc thang của Pháp. Thể loại Từ có nguồn gốc từ rất xa xưa ở Trung Quốc và đến cuối đời Đường thì đã phát triển khá mạnh, sang đến đời Tống thì đã được các Từ Nhân hoàn thiện về Âm Luật và Phát triển rực rỡ. Nói về Văn học TQ thì người ta thường nói ngay rằng có Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc)

Nhân viên phục vụ mặc sườn xám nở nụ cười khéo léo, đi phía trước dẫn đường nghiêm chỉnh theo như những gì đã được đào tạo. Tạ Nghiêu Đình không nói gì, không nhanh không chậm đi sau cô tám hai, ba bước.

Chỗ ngồi trong phòng khách được ngăn cách bởi những thực vật tán lá rộng vùng Á nhiệt đới, độ riêng tư rất cao. Không nghe thấy tiếng cộng ly đổi chén, chỉ thấy bóng người.

Đi qua phòng khách, bước đến mái hiên được chạm trổ hoa văn. Đèn lồng lớn màu đỏ được treo nơi hành lang, gạt đi bóng đêm, chập chờn lơ mơ. "Sông Hán nói nhau chòm sao rụng

Lầu cao giăng mắc dây trăng treo".

Trái lại cũng coi là hợp với tình thế lúc này.

(Trích từ trong "Thập Ngũ Dạ Quán Đẳng" của Đại thi hào Lư Chiếu Lân, mô tả sự rực rỡ của đèn hoa trong đêm nguyên tiêu:

Tiếp Hán nghi tình lạc

Y lâu tợ nguyệt huyền"

(接汉疑星落

依楼似月悬)

Tạm dịch:

Sông Hán nổi nhau chòm sao rụng

Lầu cao giăng mắc dây trắng treo)

Diệp Phục Linh đến sớm, không muốn đi vào hàn huyên với những người đó lắm, liền ngồi trên chiếc ghế bành trong góc hút thuốc. Tóc ngắn ngang vai thả tung, áo len hở vai màu đen, phối hợp với một chiếc chân váy dạ dáng dài màu đỏ thẫm, đi một đôi giày gót nhọn 10 cm. Áo khoác ngoài tùy ý phủ trên tay vịn, dường như không ngại lạnh.

Thấy Tạ Nghiêu Đình, cô rất bất ngờ.

Nhìn qua lần nữa, âu phục màu xanh thẫm, áo sơ mi kẻ sọc màu xanh da trời, không thất cả vật, chỉnh tề lịch sự, ánh mắt âm áp, đường nét khuôn mặt ôn hòa thoải mái. Không thể là người nào khác.

Cô cúi đầu, lộ ra ý cười nhẹ nhàng. Cô khoát tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ rời đi, đứng dậy tiến đến chào hỏi, "Thật trùng hợp."

Tạ Nghiêu Đình nhú mày thoáng suy nghĩ.

Từ trước đến giờ anh vẫn luôn hiểu rõ, chỉ là không muốn hỏi tới những vấn đề kinh luân thế sự. Đắn đo suy đoán đôi ba lần, đại khái cũng hiểu rõ. Người đầu tư mới trong miệng Viện trưởng Trần, hẳn là Diệp Phục Linh.

Diệp Phục Linh ngược lên, "Anh đi... Lâm Giang Tiên?"

Tạ Nghiêu Đình cũng cười nhàn nhạt, thấp giọng đáp lại.

Trong lòng Diệp Phục Linh cảm khái một câu, Chỉ cần có duyên thì dù xa cách nghìn dặm cũng sẽ gặp mặt. Cô dập tắt điếu thuốc, lấy một hộp đựng danh thiếp từ trong túi xách bên người, mở ra đưa tới, "... Vẫn cảm thấy anh và công việc chính trị bình thường không hợp nhau lắm, cho nên lần trước căn bản không nhớ nổi anh. Tôi chính thức giới thiệu một chút, Xí nghiệp được Tư Nguyên, Diệp Phục Linh."

Tạ Nghiêu Đình nhận lấy, một tấm danh thiếp thuần một màu trắng, theo sau tên cô là bốn chữ - Giám đốc Điều hành.

Anh nói: "Tôi tới thay Viện trưởng Trần."

Diệp Phục Linh gạt đầu, "Trước lúc ông ấy về hưu, tôi có gặp ông ấy một lần ở phòng làm việc của ông ấy, ông nói nhất định sẽ tìm anh vào cùng hạng mục này."

"Ừm."

Cô hỏi: "Khoảng thời gian trước, anh có đi đến phòng nghiên cứu thảo dược ở Sơn Thành chứ?"

Dường như tâm trạng Tạ Nghiêu Đình có chút mâu thuẫn, thấp giọng nói: "Đúng vậy."

Diệp Phục Linh khoát tay làm một động tác chỉ dẫn, cười nói: "Vây, mời vào. Bác sĩ Tạ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Đêm Giáng sinh đến.

Buổi chiều Trần Như không có lớp, sau khi ăn cơm trưa xong, cô chạy đến siêu thị trong khuôn viên trường mua vài quả táo. Tất cả đều được đóng trong túi trong suốt, nhìn tươi rói lại căng mẩy. Đương nhiên giá cả cũng đắt hơn gấp mấy lần so với bình thường.

Bên ngoài Học viện Mỹ thuật Sơn Thành có bức tường quét sơn nguệch ngoạc chạy dài hai km.

Ven đường tuyết phủ trắng xóa đều là các cửa hàng nhỏ bán thuốc màu, giá vẽ, đồ trang trí, đồ gốm thủ công; trong hẻm nhỏ có rất nhiều hành lang triển lãm tranh được sử dụng như phòng làm việc của người họa sĩ, nhìn rất vắng vẻ, gần như quanh năm suốt tháng đều không làm ăn gì.

Thị trường tác phẩm nghệ thuật đại khái cũng không khác gì mấy với thị trường đồ cổ, ba năm không khai trương, khai trương đủ ăn ba năm.

Theo như tình báo chính xác mà Quách Hương Hương nhận được, gần đây Chu Dục cúp cua nghiêm trọng, vẫn luôn làm ở nơi hành lang triển lãm tranh này.

Được người ta nhờ vả, hết lòng vì việc người ta.

Trần Như xách một túi táo, leo lên dọc theo bậc thang.

Không khí Sơn Thành hết sức nhàn tản vắng vẻ, qua giờ cơm, con đường hai bên có rất nhiều quán ăn đã cò im trống lạng, bắt đầu mời gọi hàng xóm láng giềng qua tụ tập đánh mặt chược, huyết chiến tới cùng. Có một vài ông chủ, dù có khách hàng bước vào cũng không muốn bán.

Trần Như đi một rồi, đứng nghỉ chân một lúc dưới tàng cây hải đường vàng, ánh mắt do dự nhìn xung quanh. Có một cậu bé không biết bước ra từ đâu, ôm lấy chân cô, "Chị ơi, chị..."

Cậu bé mặc một chiếc quần yếm bò, áo len trắng, đi giày da nhỏ màu đen, làn da trắng nõn mềm mại, bàn tay nhỏ bé mềm mại mấp mấp.

Trần Như ngó ra, cô cảm thấy cậu bé nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không thể nhớ nổi đã từng gặp ở nơi nào.

Cậu bé nói: "Chị, Dục Dục ở trên lầu."

Trần Như giương mắt nhìn xung quanh, rèm cửa sổ trên lầu nhỏ của một căn nhà ba tầng màu đỏ kéo ra một khe hở, Chu Dục dút tay vào túi quần đứng trước cửa sổ sát đất, ánh mắt lạnh nhạt. Cậu ta vẫy vẫy tay với cô, ra hiệu cho cô lên lầu.

Cô thử phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không bị thăng thùng chặn ngoài cửa.

Trần Như dắt tay bé trai, vừa cẩn thận chú ý giúp cậu bé lên lầu, vừa hỏi: "Em tên là gì?"

Cậu bé thở hắt hắt dốc sức leo lên, "Chu Gia Thụ."

Người mở cửa là một bà bảo mẫu mang gương mặt rất ôn hòa, Trần Như đưa túi táo qua, gọi một tiếng "Di Hoàng" theo Chu Gia Thụ. Phòng khách có diện tích rất lớn, kiến trúc phức hợp, độ cao của trần nhà gần như là gấp đôi căn phòng bình thường, có vẻ như rất vắng vẻ. Trên bục giữa phòng bày một chiếc đàn Piano Grand màu trắng.

Chu Gia Thụ bắt chân leo lên trên băng ghế đàn, liên tục gọi cô, "Chị, chị, chúng ta cùng đàn bài Lâu đài trên mây đi."

Lúc này Trần Như mới chợt nhớ ra, Chu Gia Thụ chính là cái đuôi nhỏ đi theo Chu Dục ở quán rượu Lệ Tư Mai. Cô thử dùng một phương thức mà người bạn nhỏ dễ dàng hiểu được để nói chuyện với cậu bé, cô suy đoán hỏi: "Chu Dục là anh trai em hả?"

Gương mặt Chu Gia Thụ đầy vẻ kiêu ngạo, gật mạnh một cái, "Đúng vậy."

Trong lòng Trần Như không khỏi phỏng đoán, tuổi tác giữa anh em bọn họ cách nhau ít nhất cũng phải mười lăm tuổi.

Di Hoàng bung trái cây ra, vừa mời cô ăn, vừa hàn huyên hỏi, "Hôm nay táo chắc đắt hơn so với bình thường nhỉ?"

Chu Dục nghe tiếng bước ra, đứng trước lan can lầu hai, khẽ liếc một cái, không lên tiếng.

Trần Như thấy cậu, trả lời như thực tế: "Vâng, rất đắt. Bình thường bán theo cân, hôm nay bán theo quả, mười đồng một quả."

Chu Dục hừ một tiếng, tức giận tiếp lời cô, "Đắt như vậy, em còn mua làm gì?"

Trần Như cũng không chịu thua, ngược mắt nhìn cậu ta, nói: "Tôi nghe bạn học nói anh bị bệnh, không đi học, ngay cả bóng người cũng không thấy, tác phẩm phải nộp cho triển lãm tranh cũng không nộp đúng hạn, nên mới đặc biệt mua đến biểu đạt thành ý. Hy vọng anh sớm bình phục, giao bản thảo sớm."

Chu Dục bị cô nghiêm túc dạy dỗ chặn họng, im lặng trong chốc lát, rồi mắt lạnh lùng nói: "Đi lên."

Trần Như thở dài, kiên trì bước lên cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Trong chết tìm sống

Editor: Đào Sindy

Phòng Chu Dục lớn mà trống trải.

Nặng nề che lại ánh nắng chiều xâm nhập muôn nơi.

Trần Như đứng tại chỗ, mắt thích ứng với bóng tối bất ngờ đánh tới.

Đèn bàn retro trong vách sáng mờ mờ, hình dáng những thứ chậm rãi trở nên rõ ràng. Trên giá vẽ còn có một bức tranh chưa hoàn thành. Hình ảnh là một mảnh màu xám vô ngần, tầng tầng lớp lớp đặc dính không tiêu tan, giống như bầu trời đầy mây mưa, hoặc như biển hạm hực.

Thuốc màu bị vắt sang bên. Mùi dầu toả ra khắp trong không khí, hơi gay mũi.

Hình chiếu trên tường, phim chiếu từng khung.

Chu Dực không nói lời nào.

Cậu ta giương cằm, dùng ánh mắt ra hiệu cô tự nhiên, có thể ngồi ở ghế sa lon màu đen bằng da thật trước màn chiếu, sau đó cầm lên bảng pha màu và bút vẽ, một lần nữa ngồi trước giá vẽ bắt đầu bôi bôi.

Trần Như khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cô không trực tiếp ngồi xuống, ánh mắt bắn khoản, cô nhìn thấy trong phim chợt lóe lên màu vàng của hoa hướng dương, vừa cẩn thận nghe lời thuyết minh, suy đoán đại khái là phim liên quan tới Van Gogh.

Trần Như đi thẳng vào vấn đề, giản lược nói tóm tắt ý đồ.

Cuối cùng, cô thấp giọng hỏi: "Triển lãm tranh cuối tuần sắp khai mạc rồi, anh Chu có thể giao bản thảo kịp không?"

Chu Dực xùy cười một tiếng, nhìn cũng không nhìn cô một cái: "Không phải em nói chúng ta không quen nhau à? Không phải em giả bộ như không biết tôi mà? Em dựa vào đâu đến tìm tôi, thì tôi nhất định sẽ đồng ý với em?"

Trần Như đã sớm ngờ tới cậu ta sẽ như vậy.

Trong khoảng thời gian này tiếp xúc, cộng thêm tin đồn, tính cách Chu Dực có phần khùng có thù tất báo, miệng lại độc, cho tới bây giờ cũng không chịu thua thiệt.

Cô thở ra một hơi: "Thật xin lỗi. Tôi xin lỗi anh vì hành động không tôn trọng anh trước đó."

Chu Dực nhú mày, hình như có chút ngoài ý muốn.

Cậu ta vẫn không thèm để ý đến cô, vẫn cúi đầu tiếp tục bôi lên giấy.

Trên màn chiếu, trong phim một mảnh ruộng lúa mạch tươi tốt bị cháy, quạ đen bay lướt qua nền trời.

Lời bộc bạch là một giọng nam trầm thấp, anh ta chậm rãi đọc lên tin Van Gogh cầm áo cho em trai: " Ruộng lúa mạch mệnh mông bày ra u buồn dưới bầu trời, tôi không cần phí sức biểu đạt bị thương và cô độc cực độ của mình... Nếu như cuộc đời không có chút vô tận, một chút khắc sâu, một ít thứ chân thật, tôi sẽ không có chút lưu luyến nào."

Sự đau khổ cực độ và nỗi buồn của dòng nước sâu đều được chứa đựng trong nó.

Châm chọc là, người này chịu đủ nghèo khó và bệnh tật tra tấn, âu sầu thất bại, nổ súng tự sát mà kết thúc cuộc đời bậc thầy phải ẩn tượng, sau khi chết nhận được vô số người tôn thờ, tôn sùng vì truyền kỳ vô cùng vinh quang.

Trần Như bắt đầu nói: "... Anh thích Van Gogh sao?"

Chu Dực liếc cô, giữ im lặng, rất xem thường ý muốn bắt đầu từ thần tượng để bàn chuyện của cô.

Trần Như lặng yên chỉ chốc lát, không ngừng cố gắng, thấp giọng nói: "Tôi cũng không hiểu mỹ thuật. Cũng nhìn không ra tác phẩm của ông ấy tốt ở đâu, vì sao được hậu thế tôn thờ như thế."

Rốt cục Chu Dực đứng dậy, đi tới hai bước, ngọn đèn mờ nhạt hắt lên bên mặt, lộ ra âm đạm không rõ, giống như đang trả lời vấn đề của cô, cũng giống như là biểu đạt của bản thân: "... Tôi thích sự cuồng loạn của ông ấy. Mỗi một tác phẩm đều giống như sắp nghênh đón tận thế. Ông ấy... Là một truyền kỳ."

Trần Như nghe thấy cậu ta vừa nói vừa bóp cổ tay đáng tiếc.

Cô lắc đầu, nói: "Tôi không hiểu."

Chu Dực như bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy nụ cười. Ánh mắt của cậu ta rơi trên mặt đất, khó khi thấy được nét mặt giật mình lo lắng.

Cậu ta thấp giọng nói: "Trong chết tìm sống, mỗi một lần sáng tác đều dốc hết toàn lực phóng đại tình cảm đến cực hạn. Đại khái, chỉ có người tiếp xúc cùng tử thân, mới có thể trải nghiệm loại điên cuồng này."

Cô bắt được trọng điểm trong lời cậu ta nói, giương mắt nhìn, nghi hoặc hỏi: "Anh từng trải nghiệm?"

Chu Dực giật mình chỉ chốc lát, sau đó nở nụ cười.

Trong nháy mắt, cậu ta lại khôi phục bộ dáng bất cần đời bẩm sinh như lẽ thường tình, lười biếng nói: "Tôi... Đương nhiên không biết. Ai, em trò chuyện

phải ấn tượng với tôi, từ Van Gogh nói đến Gauguin và Cézanne, ba ngày ba đêm cũng nói không hết. Không phải em đến làm thuyết khách à, còn nhớ chuyện chính không?"

Trần Như cúi mặt, lặng yên.

Chu Dực ngồi trên ghế sa lon, một chân cà lơ phát phờ run run, một chân khác vắt lên ghế.

Vây ngược không dám sờ, Trần Như đành phải thuận theo ý cậu ta, hỏi: "Vậy anh Chu có thể giao bản thảo kịp không?"

Chu Dực nói: "Có thể."

Trần Như lập tức vui mừng như đóa mây, cười như hoa sen nhỏ, còn không kịp nở, đã nghe cậu ta kéo dài giọng, chuyển hướng: "Nhưng mà... Em phải đồng ý với tôi một yêu cầu."

"Yêu cầu gì?"

"Bây giờ tôi còn chưa nghĩ kỹ."

Trần Như nhìn một chút, nhìn không được, nói với cậu ta: "Anh nghĩ anh là Triệu Mẫn ư. Có phải còn muốn thêm một câu, yêu cầu này không tuân theo võ lâm hiệp nghĩa nha."

Chu Dực cười dừng dừng, trêu chọc chấp tay ôm quyền: "Không dám nhận, coi tôi là Quách Tương đi."

Dương Quá đưa cho Quách Tương ba cây kim châm, hứa với cô ấy sẽ cố hết sức mà làm, nhất định hoàn thành lời hứa của quân tử. Từ đó, cách biệt nhưng không thể quên, Dương Quá hiểu ra đã sai cả đời.

Trần Như không còn cách, thở dài một hơi: "... Được, tôi đồng ý với anh."

Từ nhà Chu Dực đi ra, Trần Như mới hoàn thở ra một hơi.

Trên người Chu Dực có chút tà khí, luôn là bộ dáng dạo chơi nhân gian.

Thái độ, làm gì cũng chỉ có tính cho vui, không thấy cậu ta chân chính để chuyện gì trong lòng, hoàn toàn không theo bài bản. Trước khi đến, cô vốn không nắm chắc có thể thuyết phục cậu ta.

Mặt trời lặn lặn về tây, màn đêm buông xuống. Chung quanh bắt đầu tràn ngập lên mùi cay nồng đậm.

Trần Như ngồi trên cầu thang trước tiệm mì, lấy điện thoại đi động ra nhắn tin cho Quách Hương Hương: "Thuyết phục rồi, Chu Dực sẽ đúng hạn giao bản thảo."

Quách Hương Hương lập tức gửi tới một icon vui vẻ nhảy cẫng lên vì hạnh phúc: "Quá tốt rồi, nhưng cậu nhất định phải giữ bí mật cho tớ đó, tớ không muốn Vương Tiến biết có người ở sau lưng giúp."

Trần Như nhấn chọn icon cô gái trên đầu có dấu chấm hỏi, ấn xuống gửi đi.

Quách Hương Hương: "Cậu cũng biết, lòng tự trọng của nam sinh rất ít."

Trần Như không đáp lại cô.

Đèn hoa mới lên.

Đường phố Mỹ viện Sơn Thành nguyệt ngọc, chợ đêm vô cùng náo nhiệt, tiệm bán đồ handmade nối tiếp nhau, hàng hoá rực rỡ muôn màu.

Trần Như ngồi xỏm xuống, chụp ảnh mầm sứ màu sắc nổi bật. Vì tìm góc thích hợp, cô chụp rất nhiều tấm, sau đó chọn trong album tấm đẹp nhất gửi cho Tạ Nghiêu Đình.

Anh thường xuyên bận, phần lớn đều không trả lời ngay.

Trần Như cũng không rất để ý, cô thử hiểu anh, tận lực cố gắng lớn nhất đuổi theo bước đi của anh.

Quá trình kéo dài trong tình yêu, bên nào yêu nhiều, luôn phải cẩn thận từng li từng tí, sợ có sơ xuất gì, tư thế khó tránh khỏi thấp đến bụi bặm. Quách Hương Hương là loại mẫu thuẫn lo được lo mất và e lệ ngọt ngào, cô hoàn toàn cảm động lây.

Một học kỳ đi qua rất nhanh.

Kì thi sắp đến. Mỗi ngày Trần Như dậy đúng giờ đi học, ban đêm ngâm mình trong phòng tự học ôn bài tập. Cô tin ông trời sẽ đền bù cho người cần cù, thích nhất lúc trở về một nắng hai sương, nhét tai nghe nằm trên giường, buông lỏng nghe Tạ Nghiêu Đình ở đầu bên kia tùy ý giảng một số thời sự. Giọng anh như có ma lực, tất cả lo nghĩ và bất an của cô đều có thể tùy tiện an ủi.

Tiếng chuông bỗng nhiên vang lên, cuối cùng kì thi kết thúc, chứng tỏ kì nghỉ đông bắt đầu.

Lại qua hai ngày.

Ánh nắng mờ mờ, xuyên qua màn cửa, từ ban công chiếu vào. Trong phòng chỉ có mình Trần Như. Thật ra cô đã tỉnh từ lâu, nhưng nằm trên giường không nhúc nhích. Trên hành lang kí túc xá, tiếng kéo rương hành lí từ đông đúc đến thưa dần, phần lớn mọi người đều trở về.

Chỉ có Trần Như không có chỗ để đi.

Trước khi Quách Hương Hương lên đường, đã từng nhiệt tình mời Trần Như cùng cô ấy về quê ăn tết. Cô ấy nói về đại gia đình năm thế hệ của mình, đêm giao thừa, người cả nhà sẽ ở chỗ ông nội ăn bữa cơm đoàn viên. Bác trai đầu bếp tay cầm muối vì làm quan binh nhập ngũ biên phòng, chưa bao giờ về lúc tết, năm nay lại về thăm anh em người thân.

Những người khác, cuộc sống vụn vặt mà loé sáng.

Trần Như từ chối. Trong tính cách cô có cảm xúc tự ti vô cùng, vốn không có cách thân thiện đối mặt thiện ý người bên ngoài tìm tòi nghiên cứu và vô ý lộ thương hại ra ngoài.

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên. Trần Như ngồi dậy, vô thức mở màn hình ra, là tin đặt vé máy bay trước thành công trên trang web tự động.

Trần Như giật mình, một giây sau Wechat Tạ Nghiêu Đình gửi tin đến: "Giúp em mua vé cho ngày mai, thu dọn hành lý, về nhà đi."

Hốc mắt cô chua chua, trong nháy mắt rơi lệ, trong chăn hiện lên hơi nước mờ mờ.

Trần Như áp chế xuống tâm tình sắp như hồng thủy vỡ đê dâng lên mãnh liệt phức tạp, cô cầm di động, gọi điện thoại cho Tạ Nghiêu Đình, đầu kia hình như đang bận, một hồi lâu mới kết nối. Chung quanh rất yên tĩnh.

Hình như tâm trạng anh không tệ, giọng nói nhẹ nhàng, thấp giọng trêu chọc cô: "Nhận được tin đặt vé thành công rồi à? Nghỉ mà chưa về nhà, không phải thói quen tốt đâu nha."

Trần Như nhỏ giọng vang một tiếng: "Em định ở lại đây tham gia việc làm thực tiễn ngoài giờ."

Tạ Nghiêu Đình nhẹ giọng cười nói: "Bạn nhỏ, tiền không phải là tất cả."

"Thế nhưng mà..."

"Không có thế nhưng mà gì cả. Anh ở nhà chờ em."

Giọng Tạ Nghiêu Đình giống như một cây Cello tốt nhất, bên trong trầm thấp mang theo dụ dỗ: "Tiểu Như, em không muốn anh sao?"

Trần Như không khống chế nổi nghẹn ngào: "Muốn."

Tạ Nghiêu Đình cười: "Vậy nhanh trở về thôi."

Trần Như lau nước mắt, thút thít: "Được."

"Còn có một việc, anh phải nói cho em biết ——"

"Chuyện gì?"

"Mạc Mạc, nó đã tỉnh lại."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9-3: Mạc Mạc

Edit: Loveyoumore3112

Cả người Giang Tư Mạc tựa như đang trôi lơ lửng giữa khoảng không đen kịt, lại dần dần rơi vào rãnh biển mệnh mông vô tận, chìm xuống, lại càng chìm xuống, chìm vào vực sâu không đáy.

Cậu lơ lửng không mục đích trong thế giới hỗn độn hư ảo, tựa như một hồn phách đang lưu lạc chốn xa xăm.

Xung quanh luôn có những âm thanh quen thuộc, bọn họ không ngừng kể cho cậu nghe đủ loại tin tức bên ngoài, thử kích thích trí não cậu, gợi ý thức của cậu trở về.

Sau khi cảm giác khoan khoái như đang trốn chạy biến mất, cậu cố gắng muốn thoát khỏi những trói buộc, bước ra khỏi chốn hoang vu, nhưng ý thức lẫn suy nghĩ đều như đang bị phong kín trong một tấm thủy tinh, tựa như hồn lìa khỏi xác.

Cho đến một ngày.

Cậu hoảng hốt nhận ra có một tia sáng yếu ớt đang không ngừng lay động trước mắt, linh hồn bị dẫn ra đã lâu tựa như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, lao thẳng lên trời sau đó lao xuống thẳng tấp.

Tiếp đó là cảm giác đau nhức như cả người bị xé rách, hồn phách dần bắt đầu trở về vị trí cũ.

Giang Tư Mạc mở mắt ra. Đập và mắt là trần nhà trắng đến ghê người, đèn chân không sáng rõ, bóng người mơ mơ hồ hồ, còn có bình nước biển đang treo ngược... Cũng nhắc nhở cậu, cậu đang ở bệnh viện.

****

Tạ Nghiêu Đình tạm thời phải tiến hành một hội thảo rất quan trọng, không đi được, cũng không ra sân bay đón Trần Như được.

Trần Như một lòng lo lắng về Giang Tư Mạc, không thể chờ đợi nữa, muốn được gặp cậu ngay, không muốn trì hoãn thêm một giây phút nào. Cô kéo vali ra khỏi ga bay quốc nội, trực tiếp đón xe đến bệnh viện.

Giang Tư Mạc đã tỉnh lại được mấy ngày, các bộ phận trên cơ thể cũng dần từng bước phục hồi. Nhưng có lúc vẫn bị choáng đầu, vừa ngồi xuống đứng lên liền trời đất quay cuồng, phần lớn thời gian vẫn nằm trên giường bệnh như cũ.

Một mỗi thì ngủ, thỉnh thoảng lại mơ linh tinh, lúc tỉnh lại, thậm chí có thể nhớ lại rõ ràng một vài chi tiết nhỏ trong mơ.

Sau khi tình trạng của Giang Tư Mạc ổn định hơn, liền đổi qua bệnh viện chuyên về điều dưỡng.

Buổi chiều, phòng bệnh rất yên tĩnh. Trần Như khẽ khàng đi tới trước phòng bệnh. Cánh cửa khép hờ, nhìn qua khe cửa, trong phòng chỉ có một mình Giang Tư Mạc. Sắc mặt của cậu bớt đi màu tiêu mạch khỏe mạnh, trở thành màu thiếu sức sống do thật lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời, bên cạnh là ống truyền dịch đang chảy liên tục, màu da của cậu trắng đến mức gần như hòa chung với màu trắng của drap trải giường.

Cậu mở to mắt, ngược mặt lên trần nhà, ngẩn người.

Trần Như cuộn ngón tay, khe khẽ gõ cửa, đi thẳng vào.

Giang Tư Mạc nghe thấy tiếng động, chau mày quay đầu nhìn Trần Như đang dần tiến từ cửa vào. Gương mặt cô dần trở nên rõ ràng trước mắt cậu. Cậu vừa mở miệng, giọng khàn khàn như vỡ giọng, "Cô... là ai?"

Trần Như nhìn gương mặt gầy gò hốc hác của cậu, lại nghe cậu hỏi như vậy, trong lòng hoảng hốt, thiếu chút nữa đã ngất đi, vội vàng giải thích: "Tôi là Trần Như, cậu không nhớ tôi?"

Giang Tư Mạc vẫn là dáng vẻ mơ mơ hồ hồ, "... Trần Như, là ai?"

Cô thật sự vô cùng sợ hãi, tiến về phía trước, trực tiếp lại gần sát bên giường bệnh, cúi người lắc lắc cánh tay cậu, "Cậu... không phải bị mất trí nhớ chứ? Cậu đã quên rồi sao, chính vì cứu tôi nên cậu mới trở nên thế này."

Tròng mắt cậu đảo qua đảo lại, tựa như đang rất khó khăn để nhớ lại chuyện lúc trước, tốc độ nói cũng chậm hơn, "... Ra vậy, người xưa nói, tích thủy chi ân đương dùng tuyên trương báo*, ân cứu mạng này có phải nên lấy thân báo đáp không nhì."

(*tích thủy chi ân đương dùng tuyên trương báo: Ôn bằng giọt nước, cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền. Ý là: người ta giúp mình một thì mình phải đền đáp lại gấp bội.)

Trần Như kinh ngạc, "Cậu..."

Môi Giang Tư Mạc khẽ mấp máy, nụ cười ranh mãnh không có nơi ẩn nấp.

Trần Như tức giận, giơ tay lên hất cánh tay của cậu xuống, vừa khóc vừa cười, nghẹn ngào: "Cậu lừa tớ! Giang Tư Mạc, trước đây cậu không như vậy."

Thân thể Giang Tư Mạc nghiêng đi, trách móc: "A... Cậu nhẹ tay chút. Tớ bây giờ yếu ớt hơn trước kia rất nhiều đó, mấy cái ống trên người còn chưa rút ra hết đâu."

Trần Như lại căng thẳng, giúp cậu nâng đầu giường bệnh lên, để cậu thoải mái dựa vào, giọng cô vẫn rất ảm ức, "Cũng lưu manh hơn trước kia rất nhiều. Cậu tưởng cậu đang đóng phim truyền hình hả, lại còn là thể loại cầu huyết như vậy nữa."

Giang Tư Mạc toét miệng cười ha ha.

"Cậu vẫn ổn chứ?" Chi chốc lát, cô lại hỏi một câu tựa như xác nhận.

Cậu theo thực tế mà trả lời, "Có đôi lúc vẫn sẽ choáng đầu, cảm giác về phương hướng cũng còn mơ hồ, tớ biết rõ ràng cửa sổ ở bên phía bên phải, nhưng lúc muốn nhìn ra cửa sổ vẫn không kiểm soát được mà nhìn qua bên trái. Lúc tập trung suy nghĩ nhớ lại, thỉnh thoảng còn muốn nôn. Có điều, bác sĩ nói đều là hiện tượng bình thường, qua giai đoạn này là có thể khôi phục bình thường."

Về mặt Trần Như lập tức căng thẳng.

Cậu còn nói: "Thật ra tớ có tri giác. Lúc tớ hôn mê, mỗi ngày đúng 7 giờ tối mẹ tớ đều mở ti vi cho tớ nghe tin tức, biết rõ quốc gia đại sự. Còn có chú tớ, chú thường xuyên tới thăm tớ nói chuyện với tớ, gương mặt đầu tiên tớ nhìn thấy sau khi tỉnh lại chính là gương mặt kính ngạc chú ấy."

"Cậu thật sự có thể nghe được âm thanh bên ngoài?"

Cậu cười cười khe khẽ, "Anh rời EU, Mi tổng tuyển cử,... Trí tuệ nhân tạo AlphaGo cần quét giới cờ vây."

Cậu nói tiếp: "Tớ tưởng rằng tớ chỉ đang ngủ một giấc, sau đó tớ mới biết, tớ đã nằm hơn nửa năm."

Trần Như che đi vẻ mặt, "...Thật xin lỗi."

"Cậu xin lỗi gì chứ. Cho dù ngày đó không phải cậu, tớ cũng sẽ nhào qua giúp."

Trời rét đậm, bên ngoài cửa sổ, cỏ cây xơ xác, nắng chiều mỏng manh, chiếu rọi mặt đất. Trong phòng bệnh rất ấm áp, khắp nơi đều nồng đậm mùi thuốc khử trùng. Bọn họ tùy ý tán gẫu một vài chuyện vụn vặt thường ngày.

Giang Tư Mạc nói, sau khi tỉnh lại, cậu cảm thấy tất cả nhân sự (sống chết, được mất, vui buồn, hợp tan) đều tựa như đã cách cả một đời, đứng trước sinh tử, những chuyện kia cũng không đáng nhắc tới nữa. Bố mẹ chưa từng thấu tình đạt lý như vậy, nói sẽ tôn trọng tất cả những quyết định của cậu trong tương lai.

Cuộc sống chính là như vậy, khi ta cho là đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, thì Thượng Đế, trong lúc lơ đãng, sẽ lại ném ra một miếng bánh ngọt nho nhỏ từ hướng thứ 3 nào đó, dù dẫu ta tiếp tục bước tiếp.

Trải qua vấp ngã, khi còn trẻ chịu khổ một chút, đôi lúc cũng không phải là chuyện xấu.

Giang Tư Mạc hỏi: "Cuộc sống Đại học thế nào, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi cậu đúng không?"

Trần Như ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh gọt táo cho cậu, cúi đầu, trịnh trọng đáp: "Không có."

Cậu cười trêu chọc cô, "Cậu cũng đừng vì chú tớ mà vì một thân cây vứt bỏ cả cánh rừng nha."

Sau khi Giang Tư Mạc tỉnh lại, cha mẹ liên tục nói cho cậu nghe rất nhiều chuyện. Ngoài dự định đi nhập học cho cậu lần nữa, chính là muốn cậu luôn ghi nhớ ơn đức của Tạ Nghiêu Đình.

Công việc của Tạ Nghiêu Đình bận rộn như vậy, vẫn kiên trì dành ra một khoảng thời gian định kỳ qua thăm cậu, chưa bao giờ vắng mặt bất kỳ hội thảo chuyên gia nào về ca bệnh của cậu, mỗi một chi tiết nhỏ được điều chỉnh trong phương án trị liệu của cậu anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Thậm chí anh còn đặc biệt trở về Thần Nông Giá*, đón tiếp vị lão gia Tạ gia thoái ẩn đã lâu tới, chăm sóc cho Giang Tư Mạc, thúc đẩy huyết vị, tăng tốc độ hồi phục thần kinh não bộ của cậu.

(* Thần Nông Giá là lâm khu duy nhất tại Trung Quốc, nằm ở phía tây bắc của tỉnh Hồ Bắc)

Có thể nói, Giang Tư Mạc có thể tỉnh lại, không thể không có công lao của anh.

Nhưng, Trần Như cũng không biết anh đã làm tất cả những điều này.

Trong nhận thức của cô, từ sau khi cô rời nơi này đến Sơn thành, giữa bọn họ đã mất liên lạc rất lâu. Nhờ cơ duyên xảo hợp, Tạ Nghiêu Đình đi Sơn Thành công tác, thúc đẩy bọn họ gặp lại, sau đó cũng là cô lựa chọn chủ động tấn công, một đường tiến về phía trước.

Không còn cách nào, cô yêu anh, yêu đến mức tự biến bản thân thành một hạt bụi nhỏ bé trước anh, đâu còn nhớ đến so đo những việc cạnh nhỏ đốt cuối như vậy.

Dường như Trần Như không muốn nói nhiều, liền nói sang chuyện khác: "Sau này cậu có dự định gì không? Tớ nghe nói cậu đã kéo dài chuyện nhập học, thủ tục chắc cũng không rườm rà, cậu sẽ tới Viện Y học đại học Thanh Hoa sao?"

"Không. Tớ dự định đi Mi."

Giang Tư Mạc trả lời cô, chắc chắn như đinh đóng cột, giống như đã trải qua một thời gian dài suy cân thận.

***

Tạ Nghiêu Đình tới đón Trần Như. Chỗ cửa bệnh viện không được đỗ xe, anh dừng ngay đường đối diện kiên nhẫn chờ đợi.

Gió lạnh mơ hồ, bóng đêm mờ mịt tĩnh lặng.

Xe của anh đậu dưới ánh đèn đường, bầu trời phía đô thị xa xa giao hòa cùng ánh đèn từ nhà nhà, ánh sáng lung linh. Cửa kính chỗ ghế anh ngồi mở ra, ông tay áo bên trái của anh cuốn đến khuỷu tay, đặt trên cạnh cửa kính, giữa ngón tay cầm một điều thuốc lá cháy dở, khói trắng mờ mịt lượn lờ, bày phần chừng chập ba phần sơ cuồng.

Đường nét gương mặt anh tranh sáng tranh tối, làn da giống như đồ sứ đã được tráng men, cảm giác như đang nhìn thấy một bức tranh sơn dầu mơ hồ hiện ra.

Trầm tĩnh tựa như biển lớn, u buồn như mùa thu lá rụng, cô nhất định là bị trúng cổ của người xưa rồi, mỗi một dáng vẻ của anh cô đều thích.

Trần Như chìm đắm trong hình ảnh đó, đứng ở phía xa nhìn hồi lâu.

Tạ Nghiêu Đình cảm nhận được ánh mắt của cô, xuống xe dập tắt khói thuốc bỏ vào thùng rác, khoát tay tỏ ý bảo cô đứng tại chỗ chờ anh. Anh bước từng bước xuyên qua dòng người thưa thớt đi tới bên cạnh cô. Anh nhận lấy vali của cô một cách thật tự nhiên, sau đó dắt tay cô băng qua đường, vừa đi vừa hỏi: "Gặp Mạc Mạc rồi?"

"Vâng, tinh thần cậu ấy rất tốt. Bọn em trò chuyện một lúc."

Vừa nói, vừa đi tới bên xe, anh bỏ vali của cô vào cốp sau. Sau đó mở cửa xe, để cô lên xe.

Trần Như ngồi ở ghế phó lái, mí mắt rũ xuống, ánh mắt cô không biết rơi vào đâu, mái tóc dài xõa xuống trước ngực tựa như một dải lụa gấm, đèn trần xe chiếu xuống hiện lên bóng mượt.

Đến giờ, khối đá vẫn luôn đè nặng trong lòng cô cũng đã được gỡ xuống, thần sắc giữa trán cô cũng đã buông lỏng hơn nhiều.

Tạ Nghiêu Đình im lặng chờ đợi một lúc, thấy cô thờ ơ, không dùng tay quần tóc chơi như trước đây, quả thật rất không yên lòng. Anh không biết làm sao, than nhẹ, cúi người tới, giúp cô cài dây an toàn.

Cô giống như một chú mèo đang ngẩn người nằm sưởi nắng đột nhiên bị dọa sợ, trong nháy mắt liền rơi vào trạng thái phòng ngự, rút người lại theo bản năng, sống lưng dựa vào trên lưng ghế.

Tạ Nghiêu Đình cảm thấy buồn cười, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, "Chú ý an toàn, chúng ta lên đường thôi."

Trần Như nũng nịu nói, "... Hay là để em đến khách sạn đi."

Tạ Nghiêu Đình ngẩn ra, lại chuyển vô lăng về trạng thái đỗ xe, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Trần Như cúi thấp đầu, "Em không muốn mang thêm phiền phức cho anh. Nếu như vì em, khiến người nhà anh không vui, sẽ không tốt."

Bàn tay anh vuốt ve gò má cô, "Nếu như em vẫn chưa chuẩn bị xong, cũng có thể không gặp bọn họ."

Trần Như im lặng.

Tạ Nghiêu Đình khẽ thở dài, "Tiểu Như, em biết không, anh nhớ em rất nhiều."

Một câu nói mộc mạc giản đơn này của anh khuấy động trái tim cô, cô gần như muốn lập tức lấy trái tim trong lồng ngực ra dâng cho anh, nói cho anh biết mối tương tư của cô không kém anh chút nào.

Cô nghiêng người sang, ánh mắt trong sáng thuần khiết trực tiếp nhìn vào trong mắt anh, "Em cũng rất nhớ anh."

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu xuống, xích lại gần cô.

Trán của họ kề nhau, tầm mắt lúc này mất đi tiêu cự, chớp mũi gần như sắp chạm nhau. Môi của anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô, chậm chậm đi sâu vào, "kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, thẳng khước nhân gian vô sở"*.
(* trích từ bài thơ Thước Kiều Tiên của Tàn Quán, nói về đêm Thất tịch và tình yêu bị chia cắt của Ngưu Lang - Chức Nữ. Dịch nghĩa là:

Gió vàng sương ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở cõi nhân gian)

Ở phòng bệnh, trái táo cô gọt xong Giang Tư Mạc vẫn chưa thể ăn, hơn nửa đã vào trong bụng cô.

Vị thuốc lá kham khổ hòa cùng hương vị ngọt ngào của trái cây, cùng nhau tạo nên một khúc nhạc tình yêu triền miên không dứt.

Chẳng cần biết giờ là lúc nào. Chỉ nguyện thời khắc này thiên hoang địa lão.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-4: Nhạc nhẹ ngày rằm

Editor: Đào Sindy

Xe văng vàng chạy ra, hoà vào dòng xe đông nghịt.

Đang vào giờ cơm, trên đường có chút kẹt, đèn liên tục bật lên, uốn lượn thành sông, hợp dòng thành biển. Ánh sáng và màu sắc của cả thành phố hoà thành một màn đêm tro trụi, như phong cách yếu điệu của thành phố Hải.

Tâm tình Trần Như không tệ, chỉ cần là đi cùng anh, thì ngay cả kẹt xe bực mình cũng trở thành Romantic.

Cô nhìn ngoài cửa sổ xe: "Không phải đường này."

"Chúng ta không về nhà."

Cô nghiêng mặt nhìn anh, nghi ngờ nói: "Vậy bây giờ đi đâu?"

"Hôm nay sinh nhật Lâm Hòe, chúng ta đi ăn một bữa cơm."

Trần Như giật mình, gật đầu: "Đến quán của anh ta sao?"

"Ừm. Cậu ta, tuổi càng lớn càng thích náo nhiệt. Trải qua sinh nhật, mời bạn bè cũ, bạn học cũ không nói, còn cố ý cường điệu bảo mọi người dẫn người nhà theo."

Trần Như giỏi nhất là lọc ra trọng điểm trong lời anh nói, cô nhếch môi cười: "Há, Thế... Em có phải người nhà của anh không?"

Đúng lúc gặp đèn đỏ.

Tạ Nghiêu Đình đưa tay sang, gảy cái cằm trắng nõn của cô, cười nói: "Biết rõ còn cố hỏi."

Trần Như nháy mắt nhìn anh: "Anh muốn giới thiệu em cho bạn bè anh biết sao?"

"Đương nhiên."

Cô bấu môi, hai tay chống cằm đóng vai ngoan ngoãn: "Cũng đúng, ai bảo em đây người gặp người thích, hoa gặp hoa nở chứ."

Tạ Nghiêu Đình bị bộ dáng cô giả bộ say mê bản thân chọc cười, quay đầu cười không dừng được. Đèn tín hiệu chuyển đổi, xe xếp hàng đằng sau thúc giục nhún còi.

Trần Như không tiếp tục diễn xuất tẻ của mình bên ghế phụ, thành thật ngồi yên trên ghế, lẳng lặng nhìn anh.

Đại khái là ảo giác, lúc đi cùng anh, cô sẽ giật mình nhận ra thời gian dẹt lại, kim đồng hồ như chậm nửa nhịp, trong mỗi thừa số lơ lửng trong không khí đều tràn ngập dịu dàng thấm thiết.

Bóng đêm mê ly.

Cửa chính quán cà phê Cây Hoè treo bảng thông báo ——sinh nhật ông chủ, hôm nay không tiếp tục kinh doanh.

Trong sân lộ thiên thích hợp tụ họp cỡ nhỏ. Nhân khí vượng, huyền não náo nhiệt, ngay cả hà hơi thành băng vào đêm đông lạnh cũng trở nên ấm áp khó hiểu. Quầy đồ nướng khí thế ngất trời ở một góc, dù màu xanh sẫm rộng rãi có một quầy bar.

Lâm Hòe đang ở đó pha rượu, lắc bình inox lên xuống.

Tạ Nghiêu Đình dẫn Trần Như chào hỏi bạn bè.

Lâm Hòe nhìn thấy bọn họ, thật xa đã khoát tay ra hiệu, đợi bọn họ chen chúc tới, nửa đường Tạ Nghiêu Đình lại bị người khác tạm thời gọi đi, ở một bên hàn huyên vài câu.

Trần Như ngồi lên ghế chân cao trên quầy bar, khoát tay với anh, dùng ánh mắt ra hiệu với anh rằng cô ở một mình cũng được.

Miệng Lâm Hòe không ngần ngại nói đùa: "Tiểu Như, đã lâu không gặp, có nhớ anh không?"

Cô không chịu trả lời anh ta, mà cười nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Lâm Hòe cũng không để ý, nói lời cảm ơn xong, lại nói: "Sau khi em đi, người nào đó khôn khổ vì tình, mỗi ngày ăn uống không trôi. Anh ta không thích nhất là dính dáng đến xí nghiệp và chính phủ, nhưng nghe nói hạng mục nghiên cứu thuốc mới tại Sơn Thành, anh ta liên tục không ngừng đẩy tất cả việc trong tay."

Trần Như sững sốt, có chút hoảng hốt: "... Em còn tưởng là trùng hợp đấy."

"Nào có trùng hợp nhiều như vậy, tất cả trùng phùng xa cách trên thế giới này từ lâu đều đã có ý định từ trước."

Trần Như cẩn thận trở về chỗ, lại nhìn vị trí của Tạ Nghiêu Đình. Trên cây hòe trang trí đầy đèn màu nhỏ nhấp nháy lập lòe, anh đứng ở đó, như nhận thấy ánh mắt của cô, cười nhìn sang.

Lâm Hòe từ trên quầy bar đẩy tới một ly cocktail, lòng bàn tay hướng lên trên ra hiệu nói: "Đến đây, ly này là anh đặc biệt pha cho em đấy, người trưởng thành có thể uống rượu."

Trên mặt bàn, trong ly thủy tinh chân cao rộng vành đựng chất lỏng màu hồng macaron, cảm nhận giống như vị mật đào của rượu ngọt tỏa ra, trên miệng ly cái miếng chanh xanh, nhìn vừa ngọt ngào vừa ngây ngô.

Trần Như nhận lấy, thăm dò uống hai miệng nhỏ, cảm giác không cay xè như trong tưởng tượng, mùi vị đào nhẹ, vừa vào rất ngọt, sau có chút chua.

Cô tò mò hỏi: "Rượu này tên gọi là gì?"

Lâm Hòe đột nhiên cười xấu xa mân mê dưới, anh ta khoát tay ra hiệu cô đưa lỗ tai tới. Trần Như vô thức làm theo, ngoẹo đầu tiến tới, nghe anh ta nhỏ giọng nói: "... Bộ ngực sữa của thiếu nữ."

Tạ Nghiêu Đình đi tới, sắc mặt âm trầm, khó coi.

Trần Như không nghĩ tới sẽ là một cái tên vừa ngây ngô vừa dâm dâm, cô có chút thẹn thùng, vội vàng che giấu bụng ly rượu uống một hớp lớn, chỉ còn lại đáy ly.

Tạ Nghiêu Đình nhìn thấy cô có chút không đúng, nhún mày thấp giọng hỏi: "Hai người đang nói gì đấy?"

Lâm Hòe tùy ý buông tay, nhưng cười không nói.

Trần Như cũng không trả lời vấn đề của anh, mà đẩy ly trở về, đưa ngón trở tay phải ra, nói yêu cầu với Lâm Hòe: "Lại cho em một ly đi."

Lâm Hòe khẳng khái hào phóng pha cho cô ly nữa.

Trần Như nhận lấy, nắm trong tay. Cô đã có chút say, mặt nóng nhịp tim nhanh.

Buổi tối dần đến, Tạ Nghiêu Đình dẫn cô vào phòng trong quán, nơi này không thay đổi nhiều, bàn ghế và mái dứa theo phong cách đơn giản.

Ban ngày, Lâm Hòe nướng bánh gatô và bánh quy trong phòng bếp, trong không khí khắp nơi còn sót lại hương vị của đường và bơ. Một phòng ấm áp như xuân, hai ba con mèo uốn trên ghế sofa nhỏ giọng gáy o o. Trong góc trước cửa sổ thủy tinh sát đất có một cây đàn Piano màu trắng.

Mắt Trần Như sáng lên, đi đến đó vài bước.

Một tay cô cầm ly rượu, một tay ấn phím đàn, tùy ý thử âm. Ngón tay của cô nhảy vọt giữa khoảng trắng đen, giai điệu lan toả dưới ánh sáng ấm áp màu vàng, lộ ra biến ảo khôn lường mà thanh tịnh.

Tạ Nghiêu Đình đứng ở một bên, khuỷu tay chống trên khung đàn, có chút háng hái nhìn cô: "Tiểu Như, đàn một bản đi."

"Anh muốn nghe bài gì?"

Trần Như hào phóng ngồi xuống băng ghế, ngửa mặt lên nhìn anh, độ cong của chiếc cằm như mật đào mềm mại, cái cổ trắng nõn lộ ra càng thon dài. Nói xong, cô buông ly rượu trong tay xuống đặt lên khung đàn, sau đó hai tay đàn xen lẫn động tác giãn ra.

Tay Tạ Nghiêu Đình sờ cằm, cười do dự, hình như thật sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, thấp giọng đáp: "Ừm... Anh thích Schubert*."

*Franz Peter Schubert (31/1/ 1797 – 19/ 11/1828) là một nhà soạn nhạc người Áo. Ông đã sáng tác 600 Lieder, chín bản giao hưởng trong đó có bản

giao hưởng nổi tiếng "Unfinished Symphony" cùng các thể loại nhạc nghi lễ, nhạc thánh phòng và solo piano. Ông được biết đến với các tác phẩm có giai điệu nhẹ nhàng và du dương.

Trần Như hiểu rõ gập đầu, hai tay rơi vào trên phím đàn, bắt đầu đàn tấu.

Nhạc nhẹ của Schubert, tiết tấu thư giãn mà vắng lạnh, mang theo tình thâm ý trọng xa xăm kéo dài.

Ánh đèn mờ nhạt, trên cái bàn có một bình nước nuôi cây mã đề, không mùi, màu trắng, vô cùng tinh khiết. Lưng Trần Như thẳng tắp ngồi ở đó, cô hơi cúi đầu, ánh mắt hư vô mờ mịt rơi vào đầu ngón tay, khí chất vô cùng ưu nhã cao quý.

Anh thích dáng vẻ cô trong lòng không suy nghĩ gì cả. Rất thích.

Lúc tan cuộc đã gần nửa đêm.

Bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt muối nhỏ. Tạ Nghiêu Đình cầm tay lái vững chãi lái xe. Trần Như tư lượng thấp, trước đây chưa bao giờ uống rượu, tuy tiện hai ly đã say. Trong xe hơi ấm mờ mờ, cô nhìn bông tuyết qua kính chắn gió chưa kịp chất đông đã bị hoà tan mất, trong lòng sinh ra cảm giác phập phồng khuấy động.

Tình cảm chân thành luôn ở bên người.

Khôi giáp là anh, uy hiếp cũng là anh, anh là khát vọng khắc sâu nhất của cô, cũng là tín ngưỡng cô kiên định nhất.

Xe vững vàng ngừng tại bãi đậu xe dưới đất.

Tạ Nghiêu Đình xuống xe, vừa dắt Trần Như, vừa kéo vali của cô. Hai người sóng vai đi vào thang máy, một đường đi chậm. Anh mở cửa, tiếng mã khoá vang lên nhắc nhở, quanh quẩn trong hành lang.

Cả gian phòng, đèn hành lang trước cửa sáng lên.

Khoảnh khắc cánh cửa sau lưng khép lại, không gian này như ngăn cách.

Hai người ăn ý mà mâu thuẫn, không tiếp tục đi vào trong.

Tay Tạ Nghiêu Đình đề chốt mở đèn trong phòng khách. Lòng bàn tay Trần Như bị giam trong tay anh, nhẹ giọng ngăn lại: "... Đừng bật đèn."

Động tác của anh dừng lại.

Cô mượn cớ tăng thêm lòng dũng cảm, trong không gian u ám âm thầm xích lại gần anh, nhàn nhạt hôn xuống cánh môi có chút lạnh kia.

Toàn thân Tạ Nghiêu Đình run lên, không chủ động đáp lại. Anh bung mặt cô, giọng nói mềm nhũn, bởi vì kiềm chế mà có vẻ hơi khàn: "... Tiểu Như, em nghĩ kỹ chưa?"

Trần Như nhỏ giọng dạ, xem như trả lời.

Cô bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, ánh mắt trở nên càng mê ly và mộng lung. Hai tay của cô vát lên cổ anh, duỗi ra đầu lưỡi nhỏ xinh, một đường liếm cổ và xương quai xanh của anh.

Trên mặt cô còn chưa tẩy phấn trang điểm, gương mặt trắng nõn mềm mịn, là loại chỉ có tuổi trẻ mới có thể có thanh xuân và dồi dào.

Anh ngửi được trên người và tóc cô có mùi quýt, lý trí vẫn tận lực khắc chế như sụp đổ trong nháy mắt.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô, từ tóc đến thái dương, từ chóp mũi đến cánh môi, nhẹ nhàng chậm rãi ngậm lấy, xâm nhập từng chút từng chút, trần trọc, hút, giao hòa, say mê.

Hai tay của cô vòng trên hông anh, mặt nằm ở trước ngực anh, có chút thờ dốt.

Đêm khuya.

Ngoài cửa sổ dưới đèn đường, tuyết mỏng bay lá tả, tuôn rơi xuống, đậu trên cành khô tiêu điều, rơi vào hiên nhà. Đèn đuốc đêm muộn, thành thị bị trận tuyết lớn bao trùm, giống như thế giới bên trong hộp nhạc thủy tinh, yên tĩnh mà đoan trang.

Trần Như mặc trên người một chiếc áo sơ mi kẻ sọc caro, cẩn thận tỉ mỉ gỡ cúc áo đầu tiên. Cô kéo ra khoảng cách với Tạ Nghiêu Đình, cô cúi đầu cắn môi dưới, đưa tay cời cúc, đầu ngón tay có chút phát run, một cúc, lại một cúc.

Đột nhiên Tạ Nghiêu Đình cầm tay cô lại.

Cô sửng sốt, giương mắt nhìn anh, giọng nói ngượng ngập uất ức: "... Em muốn ở bên anh mãi mãi."

Thiên ngôn vạn ngữ*, cuối cùng vẫn hóa thành một tiếng thở dài bất lực, giọng anh khàn mà trầm thấp: "... Anh biết."

*Nghìn lời nói, vạn câu thể.

Lòng bàn tay của anh cuốn lấy xào xạc ý lạnh, lòng bàn tay mượt mà khô ráo, từng cúc từ trên xuống dưới, giúp cô cởi cúc áo trước ngực, đầu ngón tay chạm nhau, linh xảo lật qua lật lại, cứ như động tác chậm trong phim ảnh trên TV.

Đồ trong trực tiếp tuột trên đất, trong nháy mắt mùa xuân nở rộ. Xúc cảm khi không có vải không bỏ sót, hai ngọn núi mật đào thoát ẩn thoát hiện trên ngực, vừa từ chối vừa ra vẻ mời chào, còn có chút xấu hổ.

Cô nhìn anh, trong mắt như nước trong veo, gương mặt trắng nõn nà, da thịt mềm nhẵn.

Tạ Nghiêu Đình bỏ bao công sức khắc chế triệt để mắt không chế, lửa nóng đốt người, trầm luân bể dục, không ngừng không nghỉ, vô cùng vô tận.

Ngón tay thon dài của anh xoa lưng cô, dọc theo xương sống một đường xuống dưới. Anh nâng mông cô lên, cô như bạch tuộc trèo trên vai anh. Anh ôm cô, ngồi trên bàn com. Đĩa gỗ đựng trái cây rơi xuống mặt đất, quýt lăn khắp nơi trên đất. Anh sáng vàng óng chiếu lên ô gạch trên nền nhà, giống một bức tranh thâm lặng tỉ mỉ.

Trong mây đi thuyền, ngắm hoa trong màn sương. Ngoài cửa sổ tuyết rơi, một phòng kiều diễm.

Tạ Nghiêu Đình ôm Trần Như, hai người từ phòng khách, đến ghế sofa, lại đến phòng ngủ, họ hôn nhau, nói lời tỏ tình liên tục, nhìn gần sát cũng như nhìn khắc sâu nhất.

Ánh tuyết trong sáng như trăng.

Sao trời sâu như biển tụ trên giường đơn, hai thân thể tuyết trắng triền miên giao hợp cùng nhau.

Hai quả đào mật trước ngực cô run run, bị anh giữ trong tay xoa nắn. Hai chân cô quắn lên eo anh, nóng hổi của anh tiến vào bí cảnh của cô. Loại tê dại run rẩy từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân rồi lòng bàn tay, mang theo một trận khoái cảm xông thẳng lên trời khó nói lên lời, khiến cô khó kìm lòng nổi, ưm lên tiếng.

Ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, ẩm thực nam nữ vui vẻ lác trên biển, thừa hứng tiến lên, say mê không biết chốn về.

Mùa đông, ba tháng hoa đào, sáng rực nở rộ, diễm lệ đến cực điểm.

Trần Như uốn trong khuỷu tay Tạ Nghiêu Đình, tham lam ngửi ngửi mùi thuốc thực vật thân thảo trên người anh, trong lúc nửa mê nửa tỉnh vẫn không quên nói: "Em yêu anh."

Tạ Nghiêu Đình yêu thương nhìn thoáng qua Trần Như trong ngực, lòng bàn tay kê sau gáy cô, cúi đầu khẽ hôn trán cô: "Anh cũng yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phù sinh tiểu ký

Trời đã sáng, tuyết cũng đã ngừng rơi.

Nhiệt độ bên ngoài thấp, trong phòng lại ấm áp, vì sự chênh lệch nhiệt độ này mà trên kính cửa sổ được phủ lên một tầng sương mờ mịt. Ở hai bên đường, cây cối cao lớn cũng đều đã rụng hết lá, đọng lại trên những cành cây khẳng khiu là những giọt sương băng. Trên ban công, cỏ cây vẫn xanh tươi, so với khung cảnh kia, dường như là hai thế giới.

Trần Như tắm xong bước ra, tùy ý mặc một chiếc váy ngủ chần bông thuần trắng, thiết kế rất đặc biệt, tay áo lửng rộng rãi, lúc giơ lên cao sẽ sà xuống giống như cánh bướm. Chiếc váy rất ngắn, lộ ra đôi chân thon dài trắng như tuyết phía dưới, đôi chân trần kiễng lên bước đi trên sàn nhà, giống như chú nai trong rừng, nhẹ nhàng đi tới phòng bếp.

Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Tạ Nghiêu Đình đã được rèn luyện từ nhỏ, mỗi ngày đồng hồ sinh học vẫn luôn kiên trì đều đặn, chưa bao giờ nằm ý trên giường.

Thành thạo trộn bột mì với cải bó xôi thái nhỏ và trứng, cho một ít dầu ô liu vào chảo rán, múc một muỗng bỏ vào chảo, đi đôi với tiếng tí tách, hỗn hợp đặc lại dần, trở thành một chiếc bánh.

Trần Như ló đầu ra nhìn trước cửa, thấy anh mặc một chiếc áo len lông cừu màu cà phê, để tiện hoạt động, ống tay áo vén lên đến khuỷu tay, lộ ra cổ tay thon dài trắng nõn, tương phản với màu trầm tối của chiếc áo len, lại càng thêm tươi sáng.

Anh cảm nhận được ánh mắt tìm kiếm của cô, nghiêng mặt sang bên cười nói: "Em đây rồi à."

"Ừm."

"Được nghỉ, sao không ngủ thêm chút nữa?"

Cô một lòng như trẻ thơ, tràn đầy thành ý, nói: "Em muốn ở bên anh thêm một chút."

Tạ Nghiêu Đình thoáng ngẩn ra, "... Ngày mai anh sẽ ở bên em "

Trần Như chấp tay sau lưng, khuôn mặt đỏ lên, nói: "Một lời đã định, ngày mai chúng ta cùng ngủ đến lúc mặt trời lên cao."

Anh cười cười, hỏi: "Bữa sáng ăn cháo khoai môn, ăn kèm cháo với trứng vịt muối, còn có bánh cải bó xôi. Mấy ngày trước dì Hứa mới làm có mang tới, cắt một ít làm đồ ăn kèm, có đủ không?"

Cô nhẹ giọng ừm một tiếng, sau đó cau mày khổ sở, "Nhưng mà, em không thích ăn cải bó xôi."

Tạ Nghiêu Đình lưu loát lấy một chiếc bánh trứng vàng tươi ra đặt vào khay, lại đổ vào trong nồi một muống bột. Anh là kiểu người chuyện gì cũng có thể làm thành thạo, "Bạn nhỏ này, không được kén ăn..."

Lời giảng đạo này còn chưa dứt, khoe mắt anh thoáng nhìn xuống, thấy đôi chân trần của cô.

Sàn gỗ hoa hiện lên màu vàng nhạt, lúc trước vừa mới tu sửa lại, đánh sáp, ánh sáng màu nhu nhuận, nhưng so với làn da nhẵn nhụi mịn màng của cô lại thua kém không ít.

Yết hầu anh khẽ động, thấp giọng trách cô, "... Đi giày vào."

Trần Như lên tiếng đáp lại rồi rời đi.

Một lát sau, cô chạy vào phòng bếp, giống như một chú Koala bám vào eo anh, sau đó dán mặt vào tấm lưng anh, thỏa thích hít hà hương cỏ cây trong lành ôn hòa trên người anh, lỗ mũi cũng phát ra âm thanh thỏa mãn.

Tạ Nghiêu Đình tim đập loạn, cũng không để ý cô, chỉ cười rồi tiếp tục nấu nướng.

Hai người dính lấy nhau giống như một cặp song sinh dính liền, từ phòng bếp đến phòng khách, lại đến bàn ăn, cho đến khi anh bày biện bữa ăn xong, cô mới quyến luyến không rời buông anh ra. Một bữa cơm nồng tình mật ý, nói gì cũng cười, không nói gì cũng cười. Từ trước đến nay anh luôn lịch sự chừng mực, cuối cùng trái tim lại bị đôi mắt sống sắn tình yêu của cô biến thành một hồ nước đầy mật đường.

Ăn cơm xong, Trần Như xưng phong nhận nhiệm vụ rửa chén.

Tạ Nghiêu Đình đứng một bên nhìn cô hứng thú bưng bưng làm việc nhà, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đề nghị: "Em muốn uống trà không?"

Cô quay đầu lại, "Muốn."

Chờ Trần Như rửa chén bát xong, lau hết nước đọng trên kệ bước ra ngoài, đã thấy một ly trà được thảo đang tỏa ra làn hơi trắng vẩn vút được chuẩn bị trên bàn trà.

Cô bung lên uống một chút, miệng đầy vị thuốc, nhưng cũng không hề khó uống. Cô cất giọng hỏi: "Đây là gì vậy?"

"Trà sâm."

Cô hỏi: "Sao lại có vị ngọt?"

Anh nói: "Sợ em uống không quen nên anh cho thêm tí tô và trần bì (vỏ quýt), còn có chút cam thảo nữa."

Tạ Nghiêu Đình đứng trước kệ sách tìm một cuốn sách, cầm đi đến ngồi trên ghế salon.

Trần Như ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt ly xuống, cười cười nhào tới, nhất định muốn chen chúc cùng một chỗ với anh.

Cô tìm một tư thế thoải mái, ngược mặt hỏi anh: "Anh đang xem gì thế?"

Tạ Nghiêu Đình thuận thế ôm cô vào lòng, một cách tay vươn qua vai cô tiếp tục lật sách, "Đào Am Mộng Úc" của Trương Đại thời Minh, cô tấm tắc, "Cổ văn à?"

"Có lời bình." Anh đáp, lời ít ý nhiều.

Cô vui trong ngực anh, theo tốc độ lật sách của anh xem mấy trang, đại khái đều là thưởng thức văn vật, đoạn văn nhỏ lưu truyền ở khắp nơi một chút.

Trương Đại phóng khoáng lại phở trương thanh lịch tao nhã, loại mâu thuẫn này có lẽ cũng do liên quan đến sự rối ren hỗn loạn cuối thời nhà Minh.

Tạ Nghiêu Đình đọc Trương Đại miêu tả tuyệt cảnh ở Hồ Tâm Đình*, nói: "Có một mùa đông, anh tham gia một hoạt động ở Dương Châu, ở một nhà khách ở Bình Sơn, vừa khéo được nhìn thấy cảnh tuyết rơi ở Sầu Tây Hồ**, cảm giác cũng gần giống như vậy."

(*Tây Hồ (chữ Hán: 西湖; bính âm: Xī Hú) là một hồ nước ngọt nổi tiếng nằm về phía tây thành phố Hàng Châu, thuộc tỉnh Chiết Giang, thuộc miền đông Trung Quốc. Trong hồ có 1 ngọn núi thấp (đồi) gọi là Cô Sơn chiếm diện tích khoảng 200.000 m² và 3 đảo là Hồ Tâm Đình, Tiểu Doanh Châu, Nguyễn Công Đôn.

**Sầu Tây Hồ nằm ở ngoại ô phía bắc thành phố Dương Châu.)

Từ cửa sổ sát đất ở sân thượng nhìn ra ngoài, phía dưới mái nhà xa gần đều là một mảnh trắng tinh mờ mờ, đây là một thành phố màu tuyết.

Trần Như sinh lòng hướng tới, liền nói: "Vậy lần sau em sẽ đi cùng anh đến đó nhìn lần nữa."

Bên trong phòng thật ấm áp, người đang nằm trong vòng tay anh thật khiến người ta an tâm, giọng nói không còn truyền qua điện thoại, mà chân thành, rõ ràng vang vọng ở bên tai cô, cho tới khi cô nhanh chóng mơ màng buồn ngủ đi gặp mặt Chu Công.

Trần Như như con mèo nhỏ cuộn tròn trên ghế salon, gối lên cánh tay nằm ngủ không hay biết gì.

Tạ Nghiêu Đình rón rén bước xuống, đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy một chiếc chăn nhung mềm mại đắp lên người cô, lúc cúi người, ngón tay không kiểm soát chạm vào gò má non mềm trắng nõn của cô, chân mày khóe mắt hiện lên nét cười thỏa mãn không hề che giấu.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, đã là quá trưa. Mặt trời đỏ như trái quýt đã lên cao, treo nơi thân cây, tuyết đọng trên đường chính dần dần tan ra, lộ ra nhựa đường xám trắng.

Bữa sáng ăn muộn, hai người cũng không quá đói, thay quần áo dày vào rồi đi ra ngoài mua sắm.

Trong ngày lễ, nơi có không khí lễ nong đậm nhất không đâu bằng siêu thị.

Tạ Nghiêu Đình lưỡng lự trước quầy hoa quả tươi, chọn lựa một tí nguyên liệu nấu ăn. Trần Như đi lòng vòng khắp nơi một vòng lại trở lại, đi dọc một mạch tủ lạnh vừa đi vừa lấy đồ, sữa chua vị đào, Probiotics*, kem đóng hộp... Đây ăp, chiếm hơn phân nửa chiếc xe đẩy.

(*Probiotics là những vi sinh vật sống mà khi tiêu thụ vào cơ thể một lượng đầy đủ sẽ có lợi về mặt sức khỏe cho người sử dụng.)

Trừ khi cần phải dùng cả hai tay để lấy đồ, những lúc còn lại, không phải cô kéo cánh tay anh thì cũng là cô dắt tay anh, giống như thủy triều lên xuống không muốn xa rời ánh sáng, khó khăn chia xa.

Đi ra từ siêu thị, đến hầm đỗ xe bỏ đồ vào cốp xe.

Trần Như mở một hộp sữa chua, cắn ống hút, bởi vì trong siêu thị nhiệt độ cao, gương mặt bị hun đến đỏ bừng, làm bộ đáng thương, "... Em hơi đói."

Tạ Nghiêu Đình lấy chìa khóa remote ấn khóa, "Em muốn ăn gì?"

"Em vừa mới nhìn thấy một cửa hàng bánh ngọt trên đường."

Anh dắt tay cô, cùng nhau đi tới.

Trong cửa hàng rất yên tĩnh, toàn bộ được sửa sang thành một màu xanh đậm phục cổ. Có thể chọn một phần bánh mì nóng, sau đó ngồi ở vị trí bên đường, ngắm nhìn người đến người đi từ chiếc cửa sổ sát đất.

Nhân viên mặc tạp dề màu xám nhiệt tình chào hỏi.

Trong góc có rất nhiều bình hoa tươi, trong tủ kính trưng bày các loại bánh ngọt tinh xảo đẹp đẽ, menu phía trên quầy bar cũng sơn một màu xanh nhạt, thấp thoáng dưới ánh đèn, ấm áp hài hòa.

Trần Như nhào người trước tủ kính nhìn một lúc, có chút bối rối, xoay người nhìn anh tựa như đang nung nấu, "Ăn gì đây?"

Tạ Nghiêu Đình đứng sau lưng cô, thấp giọng đề nghị: "...Ừm, Mousse dâu đi."

Cô chu môi, giọng mềm mại, "Nhưng em còn muốn ăn Chocolate Hibiscus."

"Còn gì nữa không?"

"Cả bánh Pie Xoài này nữa."

Anh nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, "... Gì nữa không?"

Cô lắc đầu, "Hết rồi."

"Vậy thì mua hết đi, về nhà ăn dần."

Cô lập tức đứng lên, vui mừng nhảy cẫng lên như một đứa trẻ.

Anh thanh toán xong, tranh thủ lúc nhân viên đang gói bánh, cô lại gần ôm eo anh, anh cúi đầu, giờ tay lên nhéo nhéo chóp mũi cô. Ánh mắt của họ lúc đối diện nhau là nhiệt tình vô cùng mà chỉ có hai người yêu nhau mới có thể có được. Những hạnh phúc nhỏ từ tận đáy lòng, hoàn toàn lộ ra trong lúc lơ đãng, không nơi che giấu.

Giao lộ gần khu phố buôn bán thường xuyên bị kẹt xe.

Diệp Phục Linh trở về từ sân bay, gấp gáp tham gia một bữa tiệc tối, lại gặp cảnh kẹt xe trên đường, nửa ngày cũng không chuyển động được hơn mười mét. Cô ngồi ở ghế sau, thả lỏng cơ thể tựa vào lưng ghế, một mực nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay cả tài xế cũng nhận ra được sự kiên nhẫn của Diệp Phục Linh đã từng chút từng chút biến mất, tập trung hết sức lực muốn kiếm kế hở xen vào, để nhanh chóng đến nơi, không bị trễ giờ.

Chiếc Jaguar màu trắng, thân xe hình giọt nước cảm giác rất mạnh, tăng tốc thật nhanh.

Đèn tín hiệu phía trước thay đổi, lại một hàng xe được đi qua.

Cuối cùng cũng di chuyển.

Diệp Phục Linh thở phào, mở mắt ra, liếc nhìn ra ngoài cửa kính xe theo bản năng. Tầm mắt quan sát bản khoả, cô thấy - trong tiệm bánh ngọt bên đường, cô gái đang đứng trước tủ kính nghiêm túc chọn bánh, người đàn ông vai rộng eo hẹp ở sau lưng cô gái, tư thế giống như đang áp cô vào trong lòng ngực, rất có cảm giác an toàn. Sau đó không biết vì sao, hai người họ đứng tại chỗ không nhin được bật cười.

Cô cúi đầu xuống, hai giây sau, lại chột ngắc đầu lên nhìn về hướng kia một lần nữa.

Người đàn ông một tay xách túi da đã được đóng gói kỹ càng, đi ra từ cửa, một tay hơi dùng sức đẩy cửa, rất lịch sự để cô gái đi ra rồi mới đóng lại. Sau đó, thật tự nhiên nắm tay cô gái đặt vào trong túi áo khoác của mình, hai người họ sóng vai rời đi.

Không cần xác nhận lần nữa, cũng không cần dối mình gạt người.

Về đến nhà.

Trần Như thay đồ mặc ở nhà, vùi trên ghế salon ăn bánh ngọt uống sữa chua. Tạ Nghiêu Đình mang tất cả các nguyên liệu nấu ăn đã mua về ra sắp xếp phân thành từng loại rồi bỏ vào tủ lạnh, bước ra, cô vừa mới ăn xong một miếng Mousse Dâu, khóe miệng dính một ít vụn bánh hồng hồng.

Tạ Nghiêu Đình ngồi bên cạnh cô, chỉ xuống, "...Chỗ này có vụn."

Trần Như ồ một tiếng, không cảm giác chút nào, đầu lưỡi hồng hồng khéo léo liếm môi một cái, hỏi anh, "Anh có muốn nếm thử chút không? Bánh ngọt tiệm này ăn ngon lắm."

Tạ Nghiêu Đình nhìn cô, tràn đầy ý cười, nhưng không lập tức lên tiếng.

Cô tự lo cho mình, còn nói: "Nhưng mà Mousse Dâu đã bị em ăn hết rồi, anh chỉ có thể ăn những món khác thôi."

"Ăn hết rồi?"

"Ừm." Vừa nói, cô vừa cầm chiếc khay trống trơn lên cho anh nhìn.

Anh nhướn mày, thấp giọng nói, "Cũng không hẳn là không thể nếm thử một chút..."

"Hả?"

Một giây kế tiếp, nụ hôn của anh liền bao trùm xuống.

Hai tay anh nâng mặt cô, đầu lưỡi chạm vào hàm răng của cô, quét sạch một vòng, môi lưỡi dây dưa, vị dây tây ngọt ngào nhàn nhạt lẫn hương sữa bò còn sót lại tí ti trong miệng cô dần lan tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-2: Tiểu Diệp

Editor: Đào Sindy

Hai người ôm nhau ngủ, quả thật như đã định, ngủ một mạch đến mặt trời lên cao.

Trần Như tỉnh lại trong ngực Tạ Nghiêu Đình, đỉnh đầu mềm mại cọ vào cằm anh, không thành thật nhích tới nhích lui. Tạ Nghiêu Đình đã sớm tỉnh, đang rất hưởng thụ năm tháng yên tĩnh thế này, cho nên từ từ nhắm hai mắt chứ không nhúc nhích.

Cô ngồi dậy, mê muội nâng cằm nhìn anh, đại khái là do lông mi dày, lộ ra đường cong thật dài, màu môi nhạt hơn người bình thường, tóc mai chính tề đen như lông quạ.

Thật sự là vẻ ngoài nhất đẳng.

“Nhìn nữa sẽ thu tiền.”

Đột nhiên anh mở miệng, mở mắt ra nhìn cô, khóe môi hơi cong, âm sắc vừa tỉnh ngủ hơi khàn.

Trần Như giật nảy mình, rồi mới cười khanh khách ra tiếng: "Anh tỉnh rồi à."

Lòng bàn tay ấm áp của cô chụp lên mắt anh, hai chân ôm anh, cả người đều dính sát, chơi xấu đề nghị: "Anh ngủ tiếp đi. Em thích nhìn dáng vẻ anh ngủ."

Anh nắm chặt bàn tay không thành thật của cô, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn: "Không ngủ. Buổi chiều phải ra ngoài, ban đêm còn xã giao."

Cô nửa ngồi xuống, từ trên nhìn xuống anh: "Vậy chỉ còn mỗi em."

Hình như anh đã có sắp xếp: "Em có thể đến bệnh viện thăm Mạc Mạc. Mỗi ngày nó đều phàn nàn nhàm chán."

Trần Như nghĩ nghĩ, gật đầu: "... Ừ, được."

Anh thấy trên mặt cô có vẻ ghen ghét, buồn cười đưa tay ôm cổ cô hơi dùng sức. Cô cúi người, nhẹ nhàng hôn môi anh, lại nghịch ngợm hướng xuống, hút cổ anh còn dùng răng cắn.

Anh bị đau ui một tiếng, vỗ đầu cô, giọng nói thấp hơn: "... Đừng nghịch, tối còn phải gặp nhà đầu tư."

Cô hỏi: "Lần trước anh đi Sơn Thành tham gia hạng mục đó sao?"

“Ừ, sau khi viện trưởng Thẩm về hưu, đã giao hạng mục này cho anh."

Trần Như đã hiểu gật đầu: "Đó là chuyện nghiêm chỉnh, anh đi đi."

Tạ Nghiêu Đình dở khóc dở cười: "Cảm ơn em hiểu cho."

Cô nằm sấp trên lồng ngực anh, giọng điệu nhiệt tình, mê luyến trong ánh mắt không che giấu: "Thật sự em không nỡ tách ra cùng anh."

Anh bị bộ dạng trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác mà tỏ tình của cô chọc đến khó có thể kiềm nén. Hai người lại cuộn thành một cục, khó bỏ khó phân.

Rửa mặt xong, Trần Như xưng phong nhận việc vào phòng bếp nấu một nồi canh trứng cải xanh, xối một chén con, hai người cùng ngồi ăn.

Thừa dịp Tạ Nghiêu Đình bật máy tính lên tìm đọc bưu kiện. Trần Như mở tủ quần áo thay anh phối đồ, âu phục xanh đen, sơ mi trong màu lam, một chiếc đồng hồ màu xám bạc.

Cô bận bịu tứ phía, như bà nội trợ nhỏ hạnh phúc.

Tạ Nghiêu Đình thay quần áo đi ra.

Trần Như ngồi cạnh kệ thay giày trước cửa, một tay cầm xi đánh giày, một tay cầm giày của anh, màu của đôi giày Oxford đã được tóa sáng.

Anh cảm động tốt đỉnh, vừa xắn tay áo, vừa cúi đầu hôn má cô: "Cảm ơn bạn nhỏ của anh, hiểu chuyện như thế, còn ngoan như thế."

Cô ngửa mặt lên, hai tay đang cầm giày nên có chỗ kiêng kị, nhón chân lên, vành tai mà tóc mai chạm nhau: "Vậy anh về sớm một chút, em ở nhà chờ anh."

Xã giao ban đêm, không thể tránh khỏi phải uống rượu, Tạ Nghiêu Đình không lái xe. Đón xe đến địa điểm đã định, xuống tới mới phát hiện là ở câu lạc bộ tư nhân nghỉ dưỡng. Vị trí giữa sườn núi, công trình đầy đủ, ăn uống, suối nước nóng, Golf, trường đua ngựa, phía sau còn có một đài ngắm sao cỡ nhỏ.

Diệp Phục Linh ngồi trước cửa sổ sát đất trong quán cà phê, xa xa nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình.

Nhiều năm trước đó là thiếu niên nhanh nhẹn, bị năm tháng làm mất đi vẻ thư sinh, chỉ còn lại nòng đậm trầm tĩnh ôn trọng. Nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo như năm đó, giờ tay nhắc chân càng thêm phong độ nhanh nhẹn.

Cánh còn người mất.

Cô ta đứng dậy tới đón.

Trên người cô ta mặc một bộ áo khoác màu đen dài lông dê, áo màu xám đậm cao cổ, đai lưng lông lèo buộc lên, lộ màu đỏ, khí chất kia, là người có tuổi tác và từng trải mới có thể tích lũy đủ loại phong tình.

"Nghiêu Đình, anh đã đến."

Diệp Phục Linh khoát tay áo, ra hiệu cho nhân viên mặc com lê trắng đến: "Muốn uống gì?"

Tạ Nghiêu Đình ngồi ghé đối diện cô ta, cười: "Nước trắng là được."

Cô ta thêm một câu: "Cần ấm đó."

Rồi mới giải thích nói: "Dạ dày anh không tốt."

Nhân viên đáp ứng mà đi.

Trên mặt Tạ Nghiêu Đình có chút không được tự nhiên, che giấu thấp giọng hàn huyên: "Trên đường có chút kẹt xe. Tôi không đến trễ chứ."

Cô ta nói: "Sớm mà. Chiều nay tôi không có việc gì, ở chỗ này làm spa, cũng mới ra không bao lâu."

Anh luôn nói ít: "Ừm."

Diệp Phục Linh nhìn không được thờ dài: "Bây giờ trước sau gì tôi cũng có địch. Trước mở ban giám đốc, thành viên hội đồng quản trị có phê bình kín đáo với hạng mục này, quyết định nói từ phi hùn vốn cùng ngành được Thiên Ninh, chia sẻ rủi ro nếu không không cách nào thông qua đầu tư."

Tạ Nghiêu Đình trầm ngâm một lát: "Tôi nghe viện trưởng Thẩm nói qua một số. Hôm nay người đứng đầu ngành được Thiên Ninh là Phùng tổng đúng không?"

"Đúng, nhưng anh không biết, Phùng tổng là một lão sâu rượu. Trước tiên cần phải cho ông ấy uống thật vui, mới có thể nói chuyện hợp tác."

Tạ Nghiêu Đình không lập tức lên tiếng.

Tình hình trong nước đại khái như thế, rất nhiều chuyện hợp tác chỉ có thể sau khi lên bàn rượu mới có thể định. Anh từ trước đến nay không thích lá mặt lá trái* cùng người khác, cho nên cơ bản không lẫn vào những chuyện này. Nhưng tình huống hôm nay đặc thù, được ân sư nhờ, đàm lao phải theo lao, vốn không có cách chối từ.

*biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người.

Cô ta lại than thở một tiếng, khẩu khí chắc chắn: "Vậy cũng không có cách, ai bảo chúng ta có việc cầu người. Ông ta chịu lên bàn đã là mặt mũi bằng trời. Đừng nói là rượu, dù bụng bồn nước tiểu tới, chúng ta cũng chỉ có thể từng chén từng chén uống hết."

Đối diện người kia là khuôn mặt lơ mờ nhiều năm trước, chỉ là trang điểm quá đậm, môi đỏ, ánh mắt khéo léo, vành tai đeo hạt ngọc lục bảo. Cô ngồi ở đằng kia, bị cửa sổ kim loại sắt đất lẫn vô trong, giống như một bức tranh vẽ người.

“Tiểu Diệp...” Anh ngược mắt nhìn cô ta.

Diệp Phục Linh cúi mặt, ngón tay cầm cốc trong tay khẽ run lên, xung hô thế này, lúc nửa đêm tỉnh giấc, là chỗ sâu nhất cô ta giấu trong lòng.

Giọng Tạ Nghiêu Đình thật thấp, lại không cho phản bác: "Nếu Phùng tổng cố ý muốn gặp người phụ trách hạng mục nghiên cứu phát minh, đợi chút nữa ăn cơm, tôi đến uống rượu, cô nhìn ánh mắt tôi mà làm việc."

Diệp Phục Linh sửng sốt: "Anh..."

Anh cười rộ lên: "Yên tâm đi, Diệp tổng. Tôi sẽ không làm cô giống xe tụt xích đâu."

Phùng Thiên Ninh đã trung niên, lại làm ngành y dược. Ông ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến lớn mạnh, không thể tránh khỏi cảm thấy hứng thú với các chủ đề kéo dài tuổi thọ. Sau khi mở màn giới thiệu lẫn nhau, Tạ Nghiêu Đình khéo léo chuyển đề tài tới thảo luận hoang đại, lại nói mấy ca bệnh đặc thù thú vị dựa vào phương thuốc dân gian mà trị lành. Phùng Thiên Ninh uống đến gương mặt đỏ bừng, niềm tôn sùng Trung y hiện rõ lên mặt.

Ba phen mấy bạn nói chuyện với nhau, Phùng Thiên Ninh đưa ra vấn đề, anh luôn có thể thông dong ứng đối, tiếp theo lại phát tán chủ đề phát triển mới.

Sau đó, trên bàn rượu không khí vô cùng nhiệt liệt.

Tạ Nghiêu Đình vẫn đang uống rượu, cũng không ăn gì. Anh thu hút hơn phân nửa hỏa lực trên bàn rượu, Diệp Phục Linh đương nhiên tốt hơn rất nhiều.

Ánh nến trên giá cắm nến bằng sứ trắng tinh xảo liên tục tỏa từng đợt nhiệt ra xung quanh, bàn xoay tự động bằng gỗ hoàng hoa lê chậm rãi chuyển tới trước mặt mỗi người.

Diệp Phục Linh chăm sóc anh, đưa tay lấy xuống một bát, đưa tới nói: "Anh ăn cho nóng, đừng dạ dày."

“Cảm ơn."

Tạ Nghiêu Đình khách sáo tiếp nhận, thấp giọng nói cảm ơn. Giơ cổ tay lên, lộ ra một khúc ống tay áo màu lam bên trong. Đã lâu nhưng vẫn tỉ mỉ.

Trong lòng cô ta run lên, rõ ràng không say rượu, lại mê muội không ngớt.

Một bữa cơm, nâng ly cạn chén ăn hơn bốn giờ. Phùng Thiên Ninh hưng phấn ra về, tự có thư ký đi theo sắp xếp xe.

Mấy người Diệp Phục Linh ngồi trong phòng chờ giây lát. Tạ Nghiêu Đình trong toilet, dòng nước trắng xóa phun ra từ trong vòi nước sáng đến mức có thể soi gương, anh vốc một vốc nước lạnh hắt lên mặt, tinh thần lập tức thanh tỉnh hơn.

Rượu để tinh khiết cao độ, sức lực đặc biệt lớn.

Thần kinh chỉ phối động tác, nhưng giờ phút này hành động của anh như chậm nửa nhịp, cả người đều hỗn loạn.

Diệp Phục Linh nhìn thấy anh sắc mặt tái nhợt đi tới, vội vàng nghênh đón vịn cánh tay anh, để anh ngồi xuống vị trí hẻo lánh, hỏi: "Nôn hả?"

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, nói đứt quãng: "... Không có."

“Tôi bảo phục vụ ngâm một bình trà Phổ Nhĩ đậm đặc, anh uống chút cho giải rượu."

Anh gạt đầu, tiếp nhận chén sứ trắng nhấp một hợp nhỏ, nuốt xuống, vẫn không quên thấp giọng nói cảm ơn: "Cảm ơn."

“Ơn gì chứ. Theo lý, là tôi nên cảm ơn anh mới đúng."

Bóng đêm mênh mông, bầu trời trên núi sạch sẽ hơn nội thành, cộng thêm tiếng tuyết, sao dày đặc, gần ngay trước mắt, như có thể đưa tay ra hái. Hai người ngồi đối diện nhau, tùy ý trò chuyện trong chốc lát.

Tinh thần Tạ Nghiêu Đình không tốt lắm, tựa vào ghế, có chút thất thần nhìn những ngôi sao đầy trời gần người.

Diệp Phục Linh nói: "Nhiều năm như thế, tôi sớm đã quen. Nhất là sau khi, về nước vì nói chuyện làm ăn, không biết đã bao nhiêu lần tôi uống đến bất tỉnh nhân sự rồi."

“Nói chuyện làm ăn gì?"

“Vì để kiếm nhiều tiền."

Cô ta suy nghĩ, cảm thấy không đủ kín đáo, còn nói: "Cũng có khi bàn không thành, bàn thành cũng chưa chắc vì kiếm tiền."

Khuỷu tay Tạ Nghiêu Đình chống trên lan can, đầu ngón tay vuốt mi tâm, cười nói : "Không có chuyện làm ăn nào mà không lỗ cả."

"Đạo lý tôi đều hiểu, thế nhưng có đôi khi nhịn không được để tâm vào chuyện vụn vặt."

Anh nhìn cô ta, nói : "Tiểu Diệp... Cô đối quá hà khắc với mình rồi."

Một câu rất bình thản, Diệp Phục Linh lại thấy mũi ê ẩm. Bởi vì nhiều năm như thế dựa vào hà khắc dẻo dai kia đợi mình, mới từng bước một từ tầng dưới chót đi đến vị trí hiện tại. Câu nói trúng của anh, đâm thẳng vào nơi mềm nhất trong lòng cô ta.

Cô cảm xúc lên nhấp một miếng trà, che giấu nước mắt trong hốc mắt.

"Tôi phải đi về."

Nói xong, Tạ Nghiêu Đình đứng lên, thân thể lung lay một chút. Bước chân phù phiếm đi hai bước, bàn tay không bị khống chế chống trên ghế dựa thoáng mượn lực. Vừa rồi không để ý, lúc này mới ý thức được thân thể nhẹ nhàng, tứ chi không còn chút sức lực nào, không có sức.

Diệp Phục Linh vội vàng đi tới đỡ anh: "Anh uống quá nhiều. Lại ngồi một chút."

Tạ Nghiêu Đình không chịu, theo bản năng né tránh. Thấp giọng nói : "... Trong nhà còn người."

Cô ta nhận ra ý tránh né của anh, hơi xấu hổ quay đầu cười tự giễu một tiếng, lại quay tới, vẫn là nụ cười hoàn mỹ trên khuôn mặt: "Ngồi xe tôi đi, tôi gọi tài xế đến cho anh."

"Không cần..."

"Đừng chối từ, anh vì tôi nên mới uống rượu nhiều như thế. Về tình về lý, tôi hẳn nên đưa anh về."

Nói đến mức độ này, không còn chỗ để từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-3: A man and a woman

(A man and a woman là tên bộ phim được nhắc đến trong chương này)

Editor: Loveyoumore3112

Buổi chiều, trước khi đến bệnh viện, Trần Như ghé qua hiệu sách, giúp Giang Tư Mạc mua hết những quyển mà cậu gửi danh sách tới. Cậu vẫn đang giai đoạn hồi phục, bác sĩ điều trị không cho cậu tiếp xúc quá nhiều với đồ điện tử.

Mỗi ngày Giang Tư Mạc đều bị vây ở bệnh viện, quả thực vô cùng nhàm chán, gần đây lại bỗng nhiên si mê Stephen Hawking. Từ Lượng từ vũ trụ đến Nghịch lý thông tin lỗ đen, những cuốn sách lý luận thâm ảo khô khan kia cậu đọc giống như ăn cơm, tiêu hóa nhanh chóng với tốc độ kinh người, hiếm thấy hơn nữa là, cậu lại còn có thể dùng phương thức diễn đạt mà người thường có thể nghe hiểu được để thuật lại mọi thứ.

Trần Như nghe cậu nói tóm lược một lúc, sau đó nhận lời ngồi ở đối diện chơi cờ ca rô với cậu.

Chơi một ván lại một ván, cô hết lần này đến lần khác bị bại bởi cậu. Lại thêm một ván bị cậu đánh bại dễ dàng, cô đẩy bàn cờ một cái, giống như đang giận dỗi, đứng dậy muốn đi, "Không chơi nữa."

Giang Tư Mạc vội vàng kéo cô lại, "Đừng đi, chơi thêm một ván nữa thôi. Tớ sắp chán chết rồi."

Trần Như bất đắc dĩ ngồi xuống, "Sự thật chứng minh, thiên tài dù cho bị đập đầu, cũng vẫn là thiên tài. Tớ đâu không lại."

Cậu hừ một tiếng, "Cả một buổi chiều cậu luôn không tập trung, có thể thắng tớ mới là lạ. Đang nhớ chú tớ hả?"

Cô bị người ta nói trúng tâm sự, lại không chịu thừa nhận, cúi đầu cắn môi dưới, "Cậu biết gì chứ."

Giang Tư Mạc thở dài một hơi, cảm khái nói: "Ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê."

Cậu giống như đang nói một mình, vừa đếm quân cờ, vừa dùng ngón tay vuốt nhẹ cằm, lẩm bẫm: "Có điều, chủ thật sự rất được các cô gái hoan nghênh."

Trần Như lập tức hào hứng, mở to hai mắt nhìn cậu, "Nói chút đi."

Cậu mở miệng muốn nói, nhìn mặt cô đầy vẻ tìm tòi nghiên, lại tạm thời kết thúc câu chuyện, "Tớ không nói đấy."

Trần Như giả bộ mặt lạnh, "Tớ thấy căn bản là cậu cũng không biết."

"Nào, chơi cờ đi, tớ để cậu đi trước hai nước."

"Không cần, tớ muốn nghe cậu kể anh ấy được con gái hoan nghênh thế nào."

Giang Tư Mạc có chút khó xử, gãi gãi sau ót. Nơi đó mới mọc ra tóc con, thỉnh thoảng sẽ ngứa, hoàn toàn khác biệt với kiểu tóc uốn sành điệu của anh trước đây, mà là kiểu tóc húi cua tượng trưng cho đám tân sinh xanh tươi mon mơn, "Vậy tớ nói, cậu cũng không được suy nghĩ nhiều."

Trần Như cười hì hì, duỗi ra ngón tay để ở bên tai, giống như đang thề, "Tớ cam đoan, chỉ coi như nghe chút chuyện bát quái thôi."

"Chủ của tớ ấy, nhìn ôn hòa vậy thôi, trên thực tế, là một kiểu bạc tình bạc nghĩa khác. Chủ từ chối rất nhiều người theo đuổi, sẽ dùng phương thức thô bạo đơn giản nhất để từ chối, chính là hoàn toàn không để ý đến."

Trần Như há to miệng, "A?"

Giang Tư Mạc lại nói, "Chỉ có một lần, có mấy năm, bố mẹ tớ đều đi giao lưu giữa các học giả ở Mĩ. Lúc đó tớ ở cùng ông nội, đối diện với nhà chú. Có một chị gái rất xinh đẹp, là bạn học thời đại học của chú tớ, thường xuyên tới nhà chú. Tớ đã thấy nhiều lần, chị ấy hình như là sinh viên nghèo được bà Diệp giúp đỡ, một mực nói là muốn báo đáp, lúc bà Diệp sinh bệnh phải nằm viện phẫu thuật, chị ấy vẫn luôn ở bên chăm sóc, bà Diệp rất thích chị ấy."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó. . . Không biết vì sao, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Đêm đã rất khuya.

Gần tiểu khu của Tạ Nghiêu Đình có một đường lớn. Những cây ngô đồng hai bên đường đã có chút niên đại, thân cây cao lớn cứng cáp, cành lá thưa tiêu điều, gió đêm lướt qua, lung lay muốn rụng. Rễ cây bị tuyết đọng chưa tan, dưới ánh đèn đường chiếu rọi hiện lên ánh sáng lạnh lạnh.

Diệp Phục Linh nghiêng mặt qua, liếc nhìn Tạ Nghiêu Đình. Anh tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại, hô hấp đều đều.

Sau khi lên xe, lúc đầu, anh còn cố gắng chống đỡ tinh thần, tán gẫu câu được câu chẳng với cô, về sau xe di chuyển lên cao tốc, chạy ổn định, anh liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, dần dần ngủ thiếp đi.

Tiếng điện thoại rung vang lên.

Anh thường ngủ không sâu, mi mắt khẽ run, vừa tỉnh lại, tinh thần vẫn còn mơ hồ, chờ đến lúc phản ứng kịp hoàn cảnh hiện tại, ngượng ngùng cười, "Hình như tôi ngủ quên."

Cô cũng trở về từ vòng xoáy hồi tưởng bất tận, "Đúng, ngủ rất say."

Khéo mắt anh mang đẩy về mặt mũi, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, vừa cười, "Dừng ở cổng phía trước là được, tôi đi mấy bước là đến dưới lầu. Đã trễ lắm rồi, cô nhanh về nghỉ ngơi đi."

Diệp Phục Linh có chút lo lắng, dứt khoát từ chối, nói: "Vậy làm sao được, cũng chỉ mất hai phút thôi."

Hệ thống điện tử cổng tiểu khu sau khi nhận biết biển số xe, tự động nâng lên. Tài xế phía trước dọc đường vẫn luôn im lặng, dựa theo ý tứ của Diệp Phục Linh mà trực tiếp lái vào.

Tạ Nghiêu Đình cũng không tiếp tục chối từ, chỉ thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Lúc này anh mới cúi đầu mở màn hình điện thoại di động.

Không ngoài dự đoán, là tin nhắn của Trần Như. Nguyên một dãy emotion mặt đầy quàng thâm, ra vẻ đáng thương oán trách, cách Internet cũng có thể diễn tả chuẩn xác.

Trước đó cô đã nghiêm chỉnh hỏi anh lúc nào mới có thể trở về, anh nói phải rất muộn, để cô sớm đi ngủ, không nên thức đêm. Xem ra là không nghe lọt tai, một mực chờ đợi anh về nhà.

Anh cầm di động, híp mắt khẽ cười.

Trần Như cuộn mình trên ghế sa lon xem phim. Đèn trong phòng đều đã tắt, chỉ có màn hình TV nhấp nháy lập loè.

Nam chính và nữ chính quen nhau trong một ngày trời đông giá rét tuyết bay đầy trời ở Bắc Âu, nữ chính chủ động bắt chuyện với nam chính, hai người cùng dạo bước trong tuyết giữa khu rừng gỗ sam, trong căn nhà gỗ, vì thân thể của mình mà tìm kiếm ấm áp sưởi ấm cho nhau. Bọn họ đều có gia đình, tình yêu của họ đối mặt với đạo đức xã hội lẫn trách nhiệm gia đình, nữ chính quyết đi đến cùng, thú nhận với chồng mình đã ngoại tình, nam chính lại vì gia đình mà chần chừ, rút lui.

Hai người, cuối cùng, mỗi người đi một ngã.

Hình ảnh rất nhạt. Phần Lan mệnh mông tuyết, sau khi về nước, dưới ánh đèn mờ nhạt trong nhà hàng và trong khách sạn, nam chính cùng nữ chính si hận triền miên. Nhất là cảnh nữ chính dựa xe hút thuốc, tựa như hoa đồ mi, lại mang theo mỹ cảm kỳ lạ.

(*Hoa Đồ Mi" - Hoa đồ mi nở đại diện cho thanh xuân của người con gái đã thành quá khứ. Hoa đồ mi biểu thị kết cục của tình cảm. "Yêu đến đồ mi" hàm ý tình yêu rực rỡ nhất, phồn thịnh nhất hoặc khắc cốt ghi tâm trong cuộc đời đã sắp mất đi. Đồ mi là một loài hoa buồn. Hoa đồ mi là thực vật nở hoa muộn nhất vào mùa xuân, khi hoa bắt đầu nở thì cũng có nghĩa là mùa xuân đã kết thúc, "3 tháng xuân qua, mọi hương thơm cũng tận" - thì cũng là khi mùa hoa nở đã kết thúc.)

Lúc mới bắt đầu, Trần Như chỉ định để giết thời gian, sau đó dần dần bị hấp dẫn, thấy trong lòng trĩu nặng.

Nam chính cùng nữ chính, nhất là khi đối mặt ranh giới tình cảm biến đổi, phương thức xử lý dù khác xa nhau một trời một vực, nhưng lại hợp lý về mặt nhân tính.

Em có thể vì tình yêu hiến dâng tất cả. Nhưng anh thủy chung lý trí mà thanh tỉnh.

Trần Như mặt không thay đổi nhìn qua màn hình điện thoại di động, đã gần mười hai giờ đêm. Bởi vì buồn ngủ, hai mắt cô mất đi tiêu cự, tròn tròn mắt ngẩn người. Chỉ có ánh sáng chớp tắt trong màn hình rơi vào trên mặt cô, giống như mộng du.

Mặt mã khóa cùm cụp một tiếng, cửa mở.

Tạ Nghiêu Đình đi vào. Trần Như choàng áo khoác ngủ, mang dép vào chạy tới, "Anh đã về rồi?"

Anh duỗi ngón tay cời hai ba nút áo, gượng cười với cô, bước chân lảo đảo đi đến sofa ngồi xuống, vừa nói: ". . . Không phải anh bảo em đi ngủ sớm một chút sao?"

Trần Như cũng theo tới, "Em đang xem phim mà. Và lại, anh còn chưa về em cũng không ngủ được."

"Gặp Mạc Mạc rồi?"

"Ừm, cùng ăn cơm tối với cậu ấy. Cậu ấy đã có thể xuống giường, em dùng xe lăn đẩy cậu ấy đi lòng vòng trong bệnh viện." Cô kể lại.

Hắn khẽ cười, cúi đầu nhẹ nhàng cọ vào trán cô, hỏi: "Xem phim gì vậy?"

"Một bộ phim nghệ thuật. Em cảm thấy Jeon Do Yeon thực sự thực sự rất đẹp. Nếu lúc em đến độ tuổi của cô ấy, cũng có thể đẹp như vậy thì tốt rồi."

Tạ Nghiêu Đình bật cười, con ngươi sâu thẳm không nhìn thấy đáy, giọng nói thật trầm, trong màn đêm lộ ra chút lay động, ". . . Ừm, anh biết diễn viên đó. Em còn đẹp hơn cô ấy."

"Thật sự?"

"Đương nhiên. Trong mắt anh, Tiểu Như là đẹp nhất."

Mặc dù biết anh đang dỗ cô vui vẻ, Trần Như lại vô cùng hưởng thụ, ngại ngừng cười rồi lại cười. Cô trực tiếp thuận thế ngồi xếp bằng trên tấm thảm bên chân hắn, ngẩng mặt lên nhìn vào ánh mắt anh, "Anh uống rượu?"

Tư duy logic của anh vẫn rõ ràng như cũ, thấp giọng cười nói: "Đúng, nhưng câu vừa rồi không phải lời say."

Anh cúi đầu ngửi thấy mùi thuốc lá lẫn mùi còn nồng đậm trên ống tay áo, chun mũi giống như ghét bỏ, lại chống tay vịn chậm rãi đứng lên, "Anh đi tắm, em đi ngủ trước đi."

Nàng làm sao chịu, cũng đi theo đến, cản trước mặt anh, "Em đi pha chút trà giải rượu cho anh."

Anh nhẹ nhàng xoa xoa gò má cô, "Lúc ở bên ngoài anh uống rồi, ngoan, đi ngủ đi."

Cô lại đề nghị, "Vậy anh có đói bụng không, em nấu cho anh bát mì nhé. Trên bàn rượu toàn ăn không đủ no."

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, thấp giọng nói, "Anh ăn không vào."

Vừa dứt lời, sắc mặt của anh biến đổi, bước nhanh vào toilet, rót cuộc cũng nôn sạch sẽ đổng rượu lạnh như băng trong dạ dày ra. Trần Như kịp phản ứng, lập tức đi theo, có chút lo lắng đứng một bên, nhìn sắc mặt anh tái nhợt, tay để giữa lồng ngực, khó chịu khóe mắt đều đỏ.

Cô đưa tới một ly nước, khóe mắt tràn đầy lo lắng, ". . . Anh không sao chứ?"

Anh lắc đầu, nhận lấy súc súc miệng, "Không sao."

Vành mắt cô ửng đỏ, giọng nghẹn ngào nức nở, ôm eo anh, gò má ghé vào ngực anh, "Cho dù là vì công việc, anh cũng phải chú ý thân thể của mình chứ. Sao anh lại uống nhiều rượu như vậy?"

Anh vịn bờ vai cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, ". . . Khóc cái gì."

Tự dưng cô cảm thấy rất tủi thân, lại hỏi, "Em gửi tin nhắn cho anh anh có nhận được không?"

"Nhận được, lúc ấy đã đến dưới lầu. Anh chưa kịp về."

Đầu ngón tay Tạ Nghiêu Đình dè lên thái dương, đột nhiên dường như nhớ tới điều gì. Điện thoại di động của anh không ở trên người, hẳn là rơi trên xe Diệp Phục Linh rồi. Anh lấy điện thoại Trần Như gọi vào điện thoại của mình.

Diệp Phục Linh nghe máy, "Em mang lên cho anh."

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình, "Không cần, anh đi xuống lầu lấy."

"Em đã vào thang máy rồi."

Anh đành phải nói số phòng cho cô.

Chuông reo một tiếng, chuông cửa vang lên, trong bóng đêm trầm trầm có vẻ hơi đột ngột.

Tạ Nghiêu Đình mở cửa, sau đó đứng yên ở tấm thảm trước cửa.

Diệp Phục Linh không tiến đến, cũng không có ý định tiến đến. Cô trực tiếp cầm điện thoại di động của anh và một túi nylon mảy trắng có ký hiệu của hiệu thuốc đưa cho anh, "Xe chạy ra, vừa vặn đi ngang qua tiệm thuốc, thuận tiện mua ít thuốc dạ dày. Hôm nay anh uống quá nhiều, ban đêm nếu nghiêm trọng hơn, liền ăn chút gì đó đi."

Tạ Nghiêu Đình nhận đồ từ trong tay cô, thấp giọng nói, ". . . Được, đã làm phiền em rồi."

Cô lại khéo hiểu lòng người lui về phía sau mấy bước, chủ động khoát tay, nói: "Cũng trễ rồi. Em không vào đâu. Anh nghỉ ngơi sớm đi, em trở về đây."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.